

SONIK

ΜΗΝΙΑΙΟ
ΜΟΥΣΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΑΡΤΙΟΣ
2013
#84

WORDS LOUDER THAN MUSIC

by avopolis.gr

ΜΟΝΟ
€3.90

NICK CAVE

«Υπάρχουν τραγούδια
που πεθαίνουν με
το πέρασμα του χρόνου.
Οι καλές συνθέσεις σου,
όμως, κάνουν μόνες τους
φανερή την παρουσία τους.»

WARREN ELLIS

«Από τη στιγμή που έφυγε ο Mick Harvey,
το βάρος για μερικά ζητήματα έπεσε ακόμα
περισσότερο στους ώμους του Nick.»

DAVID BOWIE ISSUE

- » The early years
- » 1970-1972: From demo to limo
- » 1972-1973: Όνειρα από τη λάμψη των άστρων
- » The soul years (1974 – 1976)
- » Dancing on the Berlin Wall: Low (1977), Heroes (1977), Lodger (1979)
- » 1980-1987: Ας χορέψουμε
- » Experimentation stage (Tin Machine I + II)
- » Ο Bowie στα '90s και στα '00s
- » But The Film Is A Saddening Bore: Bowie In The Movies
- » Fail Bowie: Ακόμα και οι χαμαιλέοντες αποτυγχάνουν...

Δισκοκριτική: David Bowie, Nick Cave & the Bad Seeds, Ben Harper, Pantha Du Prince, Eels, Autechre, My Bloody Valentine, Mark Eitzel, Paul Banks, The Tiger Lillies, Everything Everything, Matmos, Bad Religion, Cult of Luna κ.ά.

ΜΙΣΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΡΟΚ

Από τα '60s στα '00s

Η ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ SONIK ΚΑΙ ΤΗΝ **Quervo**

ΓΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ PUBLIC
ΣΕ ΤΙΜΗ 5,90€

Για κάθε δεκαετία:
ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΗΚΕΣ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΑ ΑΛΜΠΟΥΜ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΖΗΣΑΝ
ΜΑΣ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΣΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Quervo
THE TEQUILA FROM TEQUILA

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Depeche Mode 101 The Movie

by
D.A. Pennebaker
Chris Hegedus
David Dawkins

ΑΘΗΝΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ
01.04.13

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ
06.04.13

BADMINTON THEATER

Προώληση εισιτηρίων από 01.03.13
στα ταμεία του θεάτρου Badminton
Ολυμπιακά Ακίνητα Γουδή. Τηλ: 13855 & 210.88.40.600

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Κινηματογράφος
Ολύμπιον

Προώληση εισιτηρίων από 01.03.13
στα ταμεία του Κινηματογράφου Ολύμπιον
Πλατεία Αριστοτέλους 10. Τηλ: 2310 378400

ΧΟΡΗΓΟΣ

cosmote

MAD

MAD
radio 104.2

96.3
red

pepper 96.4

NOVA
www.sport-fm.gr

VI

ATHENS

mind
radio

culture
now.gr

ONEMAN

COSMO

e-go.gr

e-telRadio

postwave.gr

avopolis
www.avopolis.gr

ALLMUSIC

STOP THAT
SOUND

music

EMI

hysteria

FIGHT CLUB CHUCK PALAHNIUK

Κάθε Σαββατοκύριακο, στα υπόγεια και τα παρκινγκ σε όλη την Αμερική, νεαροί άντρες με καλές δουλειές γραφείου, που έχουν μεγαλώσει χωρίς τον πατέρα τους, πετάνε τα παπούτσια τους, βγάζουν τα πουκάμισά τους και παλεύουν ο ένας με τον άλλον, χωρίς γάντια, για όσο χρειαστεί. Την επόμενη μέρα πηγαίνουν στη δουλειά τους με μαυρισμένα μάτια και σπασμένα δόντια, με την αίσθηση ότι πλέον μπορούν να αντέξουν τα πάντα...

14,88 7,44€

TRAINSPOTTING IRVINE WELSH

Η σκληρότητα, η κατοβήθση στα ναρκωτικά, η ανεργία, η παρόνεια, η αίσθηση της ματαιώσης, τα πτώματα όλων των ευσιώνων προσπικτών, τα ξεσπάσματα της απρόβλεπτης βίας αλλά και ενός λαβωμένου λυρισμού, συνθέτουν τη σκοτεινή μουσική αυτού του βιβλίου, μία μουσική επιθετική όσο το Punk, περίπλοκη και αυτοσχεδιαστική όσο η Jazz, δυναμικά μελαγχολική όσο τα Blues.

18,25 9,13€

ΔΙΛΗΜΜΑ ΔΙΚΑΙΟΥ GEORGE PELECANOS

Ένα ευφυέστατο μυθιστόρημα που τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Θέμα του, τα οικογενειακά μυστικά και η έννοια της τιμωρίας. Σκηνικό του, η σκοτεινή πλευρά της πόλης της Ουάσιγκτον - το μέρος όπου οι πολιτικοί και οι διπλωμάτες δεν τολμούν ποτέ να πλησιάσουν.

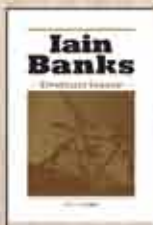
17,78 8,89€

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ JOHN KING

Ο λόγος του John King γλιστρά ανάμεσα από τα κυγκλώματα των κερκίδων, κάνει μια μικρή στάση στις ζωές των ανθρώπων που ζουν μόνο για το απόγευμα του Σαββάτου, κι έπειτα περιπλανιέται στις μεθυσμένες παμπ της Αγγλίας και τα γεμάτα ιδρώτα κλαμπ, για να καταλήξει σε κάποιον αυτοκινητόδρομο που οδηγεί στο επόμενο Σάββατο, στο επόμενο γήπεδο. Ένα μυθιστόρημα για το ποδόσφαιρο και όχι μόνο.

15,28 7,64€

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΦΗΚΩΝ IAIN BANKS

Το "Εργοστάσιο σφηκών" είναι το βιβλίο που ανέδειξε τον Iain

Banks ως έναν πιο τους πιο σημαντικούς εκπροσώπους της σύγχρονης βρετανικής καλής λογοτεχνίας. Μπέιτς, αν τολμάτε, στον παράξενο κόσμο του δεκαεξαχρονου Φρανκ και δείτε μέσα από τα μάτια του.

17,12 8,56€

ΚΕΛΙ + ΒΙΚΤΟΡ NIAL GRIFFITHS

Πρόκειται για έναν ασυνήθιστο έρωτα που ξεκινά λίγες μέρες μετά το μιλένιουμ και με ιλιγγιώδη ταχύτητα οδηγείται στη δραματική κορύφωση και στο τέλος. Δύο νέα παιδιά -δύο ήρωες που από τις πρώτες σελίδες ο αναγνώστης νιώθει πως τους ξέρει- ο Βίκτορ και η Κέλι γνωρίζονται σ' ένα μπαρ μετά την πρωτοχρονιά του 2000. Τον κεραυνοβόλο έρωτα τους μας αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο ο Βίκτορ και ύστερα η Κέλι σε μια γλώσσα που διατηρεί τη λάθη και τις ανακολουθίες του προφορικού λόγου.

18,85 9,43€

INDIGO - ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ GRAHAM JOYCE

Όταν καλείται να πάει στη Ρώμη ως εκτελεστής της διαθήκης του αποξενωμένου πατέρα του, ο Τζακ Τσέμπερς, αρχίζει να μαθαίνει για τη μαγνητική προσωπικότητα του άντρα που τον είχε εγκαταλείψει σε ηλικία μόλις πέντε ετών και είχε αφιερώσει τη ζωή του στην αναζήτηση ενός ανύπαρκτου χρώματος. Ένα υπερφυσικό θρίλερ που θα σας κρατήσει ξαγρυπνούς.

15,19 7,60€

ΡΕΚΒΙΗΜ ΓΙΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ HUBERT SHELBY

Η Σάρα, μια χήρα που νιώθει μόνι και γερασμένη, ονειρεύεται να βγει στη τηλεόραση. Έχει όμως εμμονή με την εμφάνισή της και καταφεύγει σε χάπια αδυνατίσματος. Παράλληλα, ο γιος της, Χάρι, η φίλενάδα του, Μάριον, κι ο καλύτερος του φίλος, Τάιρον, ονειρεύονται να βγάλουν γρήγορα και εύκολα χρήματα πωλώντας προϊόντα στους δρόμους του Μπρούκλιν, ώστε να μπορέσουν να ανοίξουν το δικό τους στέκι. Σύνοψη όμως τα πράγματα αρχίζουν να παίρνουν τρομακτική τροπή.

15,29 7,64€

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑΣ CLIVE BARKER

Ο Clive Barker σπινέει με μαεστρία μια παραβολή για το σύγχρονο κόσμο του θαύματος, όπως τον έχει ζήσει και ο ίδιος, που τα τελευταία χρόνια κατοικεί στο Χίλιγουντ. Ο λαμπερός κόσμος της διασημότητας της ψυχαγωγίας και η απαιτητή λάμψη του, οι επιφανειακές σχέσεις που χτίζονται πάνω σε αμοιβαία συμφέροντα, η στείρα καθημερινότητα του Χόλιγουντ, είναι μερικά μόνο από τα θέματα που πραγματεύεται με τη οξυδερκεία που τον χαρακτηρίζει ο μεγάλος βρετανός λογοτέχνης.

19,90 9,95€

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΞΥ HALF PRICE!

Μόνο σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία και στο www.brainfood.gr τα best-seller των Εκδόσεων Οξύ, προσφέρονται με (προτεινόμενη) έκπτωση **50%!**

ΛΕΒΙΑΘΑΝ IAN EDGINTON & D'SHAUN

Είναι το σωτήριο έτος 1928 και ο Λεβιάθαν επάξια και χωρίς συναγιοισμό κατέχει τον τίτλο του μεγαλύτερου υπερωκεανίου στον κόσμο. Στο παρθενικό του ταξίδι για τον Νέο Κόσμο εξαφανίζεται από προσώπου γης και θάλασσας. Μεταφερόμενο σε ένα παράλληλο χρονικό σύμπαν 20 χρόνια αργότερα, το Λεβιάθαν βολοδέρνει παγιδευμένο σ' έναν απόκοσμο ωκεανό...

13,04 6,52€

ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ EDGAR ALLAN POE

Η σκοτεινή αιμόφυρα τριών ιστοριών («Ο μαύρος γάτος», «Ο λάκκος και το εκκρεμές» και «Η πρόκληση ταφής») από τον αριστοτέχνη του μυστηρίου, επιτείνεται από τη μοναδική εικονογράφηση του Luis Scafati. Έκδοση με αφορμή τη συμπλήρωση 200 χρόνων από τη γέννηση του Έντγκαρ Άλαν Πόε.

16,82 8,41€

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΕΙΔΑΚΗ TIM BURTON

Μια συλλογή σαγηνευτικά μακάβριων ποιημάτων υπογεγραμμένων από τον διάσημο σκηνοθέτη στην οποία εξιστορεί τα δεινά των αλλόκοτων ηρώων του. Τα ασυνήθιστα παιδάκια που πρωταγωνιστούν σ' αυτές τις σελίδες, είναι αξιαγάπητοι παρείσακτοι που πασχίζουν να βρουν λίγη αγάπη στον απάνθρωπο κόσμο τους...

11,72 5,86€

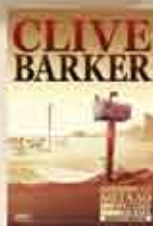

ΜΙΚΡΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ MADAME M

Η Madame M συνεχίζει επάξια την παράδοση που ξεκίνησε ο Tim Burton με τον Μελαγχολικό Θάνατο του Στρεϊδάκη και μας προσφέρει μια σειρά από απολαυστικά σκοτεινά, γκόθικ ποιήματα με πανέμορφη εικονογράφηση.

10,18 5,09€

ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΟΜΙΚ ή
ΜΕ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΘΕΑΜΑ CLIVE BARKER

Το Μεγάλο Μυστικό Θεάμα, αυτό το επικό ταξίδι στη χώρα της φαντασίας από τον μετρ του τρόπου Clive Barker, έχει διαβαστεί και αγαπηθεί από χιλιάδες αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο. Τώρα, οι εκδόσεις οξύ με χαρά παρουσιάζουν στο ελληνικό κοινό τη θαυράσια διασκευή του σε κόμικ.

16,90 8,45€

ΜΙΚΡΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ MADAME M

Τα Μικρά Ανατριχιαστικά Νανουρίσματα γίνονται τώρα φρικιαστικά και σας προσκαλούν... να τρομάξετε με ακόμα περικό μακάβρια ποιήματα.

11,21 5,61€

Επίσης:

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ...

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΤΑΣΕΙΩΤΙΚΟΙ
ΟΛΗΤΟΙ

με **9,50 4,75€**

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ
ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ
ΛΟΝΔΙΝΟ

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ ΝΕΑ
ΥΟΡΚΗ

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ ΠΙΡΑΓΑ

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ ΡΩΜΗ

Ο Ξ Ο

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: BRAINFOOD ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΕ,
Γ. Αβέρωφ 20, 14232, Περισσός | Υποκατάστημα: Κολωνού 12-14, Αθήνα |
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 2514123 | ΚΙΝ.: 6978946786 | FAX: 210 5227768
www.brainfood.gr | www.avopolis.gr | contact@brainfood.gr

Για παραγγελίες, ηλεκτρονικό στο contact@brainfood.gr και στο fax 210 5227768

Για πληροφορίες και θέματα Τιμής, επικοινωνήστε μαζί μας στο tv@brainfood.gr

EDITORIAL

Τις μέρες που κλείνουμε το παρόν τεύχος, το YouTube έχει γεμίσει σχόλια επιδοκίμασιών (αλλά και –αναμενόμενα– ειρωνειών) για το spoken word single/video “Lightning Bolts” του Nick Cave. Πέρα από τις υπερβολές περί αρχαίας τραγωδίας, μεταφορών περί κεραυνών του Δία κ.α., ένας στίχος πρέπει να ανησυχήσει τη δική μας, εγχώρια μουσική ελίτ που απαξίζει να ασχοληθεί σοβαρά με το θέμα: «Στην Αθήνα οι νέοι κλαίνε από τα δακρυγόνα – εγώ είμαι στην πισίνα του ξενοδοχείου μου μαυρίζοντας». Δεν ξέρω αν χρειάζομαστε συμπόνια, αν οι εικόνες αυτές δεν βοηθούν τον τουρισμό, αν απλώς είναι λαϊκίστικες κορώνες, αν απευθύνονται καν σε μας. Αν οι στίχοι αυτοί προέρχονταν από καλλιτέχνες που δεν είχαν τόσο μακρόχρονη επαφή με την Ελλάδα, πολλά από τα αρνητικά σχόλια θα δικαιολογούνταν. Το μήνυμα, όμως, δεν βρίσκεται απλώς τα δακρυγόνα, αλλά σ' αυτό του δεύτερου σκέλους. Ας θυμηθούμε πως το είχε πει (ακόμα πιο εύστοχα) ο Morrissey: “A world war / Was announced / Days ago / But they didn't know / The lazy sunbathers [...] Religions fall / Children shelled / Children shelled? That's all / Very well, but would you / Please keep the noise / Down low? / Because you're waking / The lazy sunbathers»... Τελικά, όλοι μας παρακολουθούμε άναυδοι, με ανοικτό το στόμα αυτό που συμβαίνει και αναμένουμε δυο-τρεις κουβέντες απ' έξω για το ατομικό μας ξέσπασμα, στις ειδήσεις των οκτώ ή με κάποιο laptop αγκαλιά. Όμως, με αυτό τον αυτόματο πιλότο, ο μόνος προορισμός είναι η έκρηξη. — Τάσος Βογιατζής

ΕΚΔΟΣΗ-ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Τάσος Βογιατζής
Νίκος Χατζόπουλος

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Μάκης Μηλάτος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Τάσος Βογιατζής

ART DIRECTION

Ελένη Κυριακίδου

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Άρης Καραμπεάκης, Διονύσης Κοτταρίδης, Παναγιώτης Μένεγος, Αντώνης Ξαγός, Νίκος Σβέρκος, Αλέξανδρος Τοπιντζής

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι:
Μάρω Αγγελοπούλου, Σωτηρία Αδαμοπούλου, Λένα Αλεξανδράκη,

Παντελής Αντωνιάδης, Χρήστος Δουλγεράκης, Κωστής Δρυγιαννάκης, Γιώργος Θεοφανόπουλος, Γιώργος Κατσαίτης, Δημήτρης Λιλιής, Τάσος Μαγιόπουλος, Άγγελος Μακρής, Γιώργος Μιχαλόπουλος, Βασίλης Μπαμπούρης, Θανάσης Μπόγρης, Μάνος Μπούρας, Πάνος Παπανάγνου, Στέλιος Πατεράκης, Βαγγέλης Πούλιος, Ευδοκία Πρέκα, Αλέξανδρος Σαλαμής, Όλγα Σκούρτη, Κώστας Συνατσάκης, Πάνος Τράγος, Μιχάλης Τσαντίλας, Γιώργος Φλωράκης, Σπύρος Χυτήρης

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ

Αγγελική Ντελή (adv@avopolis.gr)
Τηλ. 210-5227767

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΡΑΓΟΓΗΣ

Στέλιος Κριτσωτάκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

6 My Latest Obsession

10 αναγνώστες του SONIK μας γνωστοποιούν το τελευταίο τους κόλλημα

10 SONIK World

Τάσεις, εξελίξεις και προτάσεις από την παγκόσμια μουσική σφαίρα

14 SONIK Greek

Τάσεις, εξελίξεις και προτάσεις από την ελληνική μουσική σκηνή και αγορά

18 Nick Cave

«Υπάρχουν τραγούδια που πεθαίνουν με το πέρασμα του χρόνου. Οι καλές συνθέσεις σου, όμως, κάνουν μόνες τους φανερή την παρουσία τους.»

22 Warren Ellis

«Από τη στιγμή που έφυγε ο Mick Harvey, το βάρος για μερικά ζητήματα έπεσε ακόμα περισσότερο στους ώμους του Nick.»

28 The ch-ch-changing face of David Bowie

56 Download

Κομμάτια που αξίζει να κατεβάσεις **νόμιμα** ή να αναζητήσεις στο YouTube

62 Reviews

Οι σημαντικότερες κυκλοφορίες άλμπουμ, ανά είδος μουσικής

77 In the workshop

Bowie – Cave – Springsteen
Keep it simple!

80 Logout

Μικρομουσικά και άλλα...

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Μπάμπης Μαδεντζόγλου

ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Μηνάς Μιχαλοβίτης

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ-ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Δέσποινα Παντελίδου

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΕΥΡΩΠΗ Α.Ε.

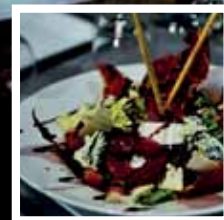
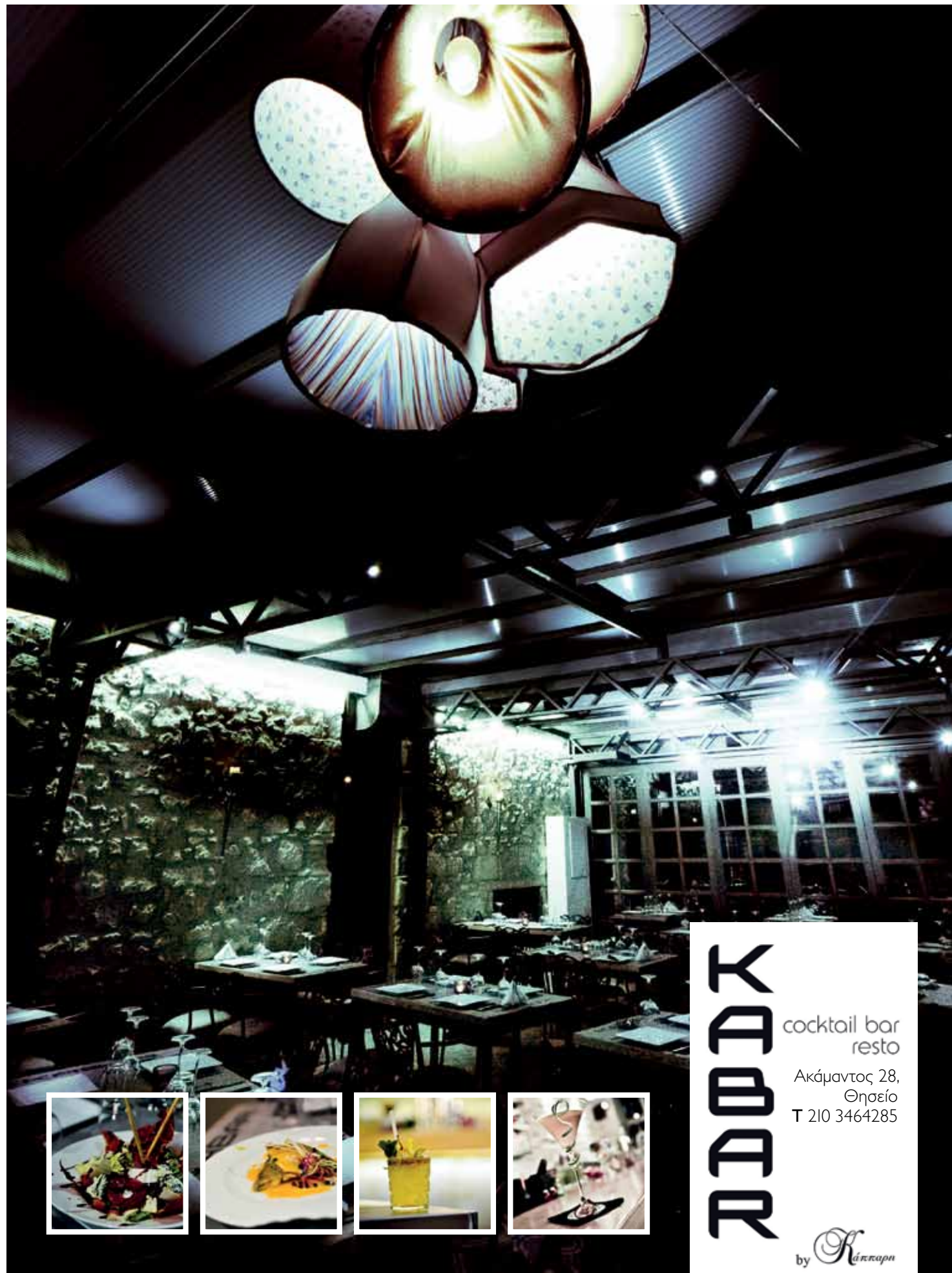
ΔΙΟΚΤΗΣΙΑ-ΕΚΔΟΣΗ

BRAINFOOD ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΕ
Γ. Αβέρωφ 20, Περισσός
Τηλ.: 210 2514123
Fax: 210 5227768
E-mail: avopolis@avopolis.gr

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Στείλτε μας email στο contact@brainfood.gr ή μπείτε στη διεύθυνση <http://www.brainfood.gr/magazines.php?cat=3>, κάντε click σε ένα τεύχος και από εκεί click στο link Συndρομή. Ρίξαμε την τιμή της ετήσιας συνδρομής (στην οποία παίρνετε την απλή έκδοση) στα 30 € Τα ταχυδρομικά έξοδα συμπεριλαμβάνονται.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, η αντιγραφή και γενικότερα η μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο, μερους ή ολόκληρης της ύλης του περιοδικού, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Κ
Ε
Ν
Ο
Φ
Ο
Ο
Δ

cocktail bar
resto

Ακάμαντος 28,
Θησείο
Τ 210 3464285

by *R*έπαρη

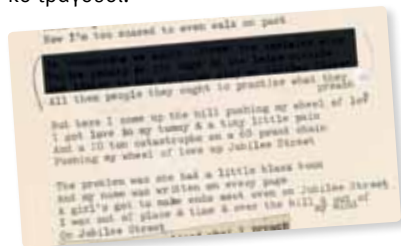
MY LATEST OBSESSION

10 ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ SONIK
ΜΑΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥΣ ΚΟΛΛΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΟΥΛΑΔΟΥΡΗ

Nick Cave Jubilee Street

Βρίσκω τόσο το κομμάτι "Jubilee Street" του Nick Cave, όσο και το video του, τον πιο κολλητικό συνδυασμό της χρονιάς. Ειδικά το video έχει φοβερή ατμόσφαιρα, με τον Nick Cave να ενεργεί ως νταβατζής (μάλλον «φλώρος», όμως, γι' αυτό το ρόλο) που παραδίδει την πόρνη στα χέρια του μεσήλικα πελάτη Ray Winstone. Η σκηνή που ο Winstone πέφτει στα πόδια της πόρνης, σαν να εκλιπαρεί, είναι συγκλονιστική. Εύγε στον John Hillcoat για τη σκηνοθεσία και στους Bad Seeds για το εξαιρετικό τραγούδι.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΒΟΓΙΑΝΝΗΣ

Lusine The Waiting Room

Πολύ καλό, ηλεκτρονικό άλμπουμ που ξεκινάει από την ηλεκτρο-ποπ και φτάνει στο krautrock. Τα μισά κομμάτια έχουν φωνητικά, τα άλλα είναι χωρίς. Ακούστε όλο το άλμπουμ από την αρχή ως το τέλος, είναι καταπληκτικό!

ΕΥΗ ΤΣΙΑΡΤΣΙΑΝΗ

David Bowie Where Are We Now?

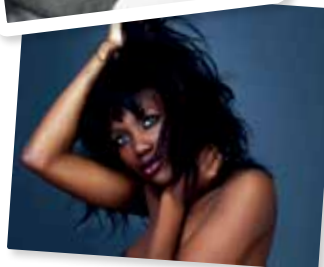
Δεν συμμερίζομαι το θάψιμο από ειδικούς στο πρώτο single του, "Where Are We Now?". Η επιστροφή του Bowie μετά από μία δεκαετία μου φέρνει στο μυαλό τη βερολινέζικη τριάδα και έναν πιο ανθρώπινο, εύθραυστο Bowie που δεν παλεύει να ακουστεί σύγχρονος, πρωτοποριακός ή ό,τι άλλο πάλευε επί σειρά ετών. Το ακούω διαρκώς και αναμένω και το άλμπουμ... Άραγε θα τον δούμε και ζωντανά;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ

Lulu James και retro R&B

Έχω φάει κόλλημα με Jessie Ware, James Blake, Twin Shadow και πλέον και με τη Lulu James (ακούστε το "Closer"). Όλοι τους έχουν ενσωματώσει στη μουσική τους στοιχεία από την pop/r&b/dance μουσική των '80s και '90s, αλλά φτιάχνουν κάτι δικό τους και σημερινό.

ΜΥΡΤΩ ΤΖΕΜΑΛΙΔΟΥ

Φανταστικοί Ήχοι

Τους ανακάλυψα μάλλον τελευταία και μόλις πρόσφατα. Μάλλον θα ζούσα εκτός πλανήτη, δεδομένης της αντίδρασης των γύρω μου. Όμως από τότε έχω κολλήσει με το ομώνυμο των Φανταστικών Ήχων. Ήχος επιστημονικής φαντασίας από το παρελθόν αλλά πώς καταφέρνει να ακούγεται σαν ένας δίσκος που

μπορούσε να κυκλοφορήσει μέσα στο 2013, δεν έχω καταλάβει. Τί κρίμα που δεν υπάρχουν ραδιόφωνα για να προβάλλουν αυτούς τους καλλιτέχνες και είναι μυστικό μερικών που διαβάζουν μουσικά έντυπα ή τυχαίνει να πέσουν πάνω του μέσω κάποιου facebook post.

SWANS

ΠΕΜΠΤΗ
16/5
doors open: 20.00

MYAΛΟΣ CLUB
Ανδ. Γεωργίου 88, Θεσσαλονίκη 54627

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
17/5
doors open: 20.00

FUZZ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 209 & ΠΑΤΡ.
ΙΩΑΚΕΙΜ 1, ΤΑΥΡΟΣ
ΤΗΛ. 210 3450817
www.fuzzclub.gr

22€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ)
TICKET HOUSE Public
mixtape.gr

26€ (ΤΑΜΕΙΟ)

+ opening act

25€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ)
TICKET HOUSE Public
mixtape.gr

30€ (ΤΑΜΕΙΟ)

ΜΑΡΟΥΣΑ ΠΟΘΟΥ**Το καλοριφέρ του Φοίβου Δεληβοριά**

Κάθε φορά που τον βλέπω ζωντανά επιβεβαιώνεται η άποψή μου ότι πρόκειται για τον καλύτερο τραγουδοποιό μιας γενιάς πριν από μένα. Τον είδα συνολικά δύο φορές στο Passport και θα μπορούσα να τον δω πολύ περισσότερες. Το χιούμορ του, η επικαιρότητα χωρίς φτηνά και λαϊκίστικα κόλπα, η αποτύπωση της πραγματικότητας χωρίς ωραιοποιήσεις ώστε να αναπολούμε δήθεν στιγμές ευφορίας περασμένων εποχών. Συγκίνηση, χαρμολύπη και μια ζεστασιά ενός μουσικού Καλοριφέρ...

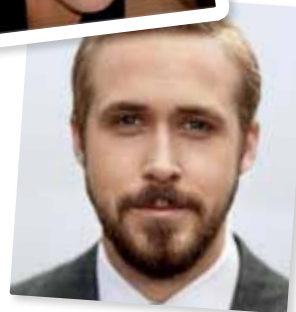
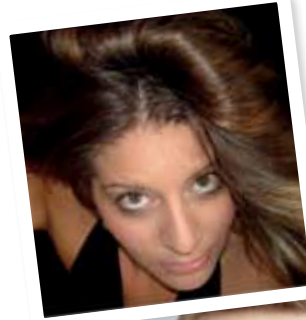
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ**Pepper 96,6**

Επί πολλά χρόνια λέγαμε για έλλειψη ραδιοφώνου που δεν αρκείται στο playlist των δισκογραφικών εταιρειών. Μήπως ήρθε η ώρα να πούμε και συγχαρητήρια σε ένα σταθμό που είναι μεν εμπορικός, δηλαδή απευθύνεται στον πολύ κόσμο, αλλά έχει καταφέρει να βγάλει στην επιφάνεια τραγούδια που μόνο από τη συχνότητά του ακούγονται; Τα τελευταία χρόνια μόνο σε διαδικτυακούς σταθμούς έβρισκα αυτό το κλίμα και την άποψη. Εύχομαι να πάει καλά και σε ακροαματικότητες και να συνεχίσει να έχει την ίδια όρεξη για ωραία μουσική.

pepper 96.6

ΜΙΝΑ ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ**Ryan Gosling**

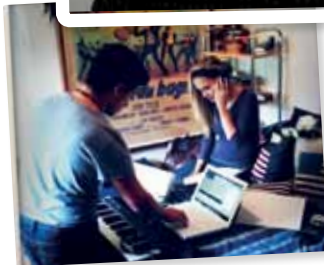
Δεν ξέρω πώς θα το ξεπεράσω αυτό το κόλλημα. Ίσως ο κορυφαίος ηθοποιός της εποχής μας που έχει μάλιστα την τύχη να παίζει μόνο σε συγκλονιστικές ταινίες. Το χειρότερο κόλλημά μου είναι όμως το site των Dead Man's Bones, όπου κάθε τόσο μπαίνω μήπως και διαβάσω κάποιο νέο για άλμπουμ. Μάταια, όμως. Είναι αδύνατον με ένα τόσο φοβερό δίσκο να παρέδωσαν ψυχή και να μην επανέλθουν ποτέ... Περιμένω με αγωνία και το The Place Beyond the Pines, σε σκηνοθεσία του Derek Cianfrance (Blue Valentine) και ένα ρόλο που πιστεύω ότι θα του ταιριάζει απόλυτα!

ΜΑΝΟΣ ΧΑΛΚΙΔΗΣ**Tom Odell
Another Love**

Τον γνώρισα από το άρθρο στο προηγούμενο τεύχος του Sonik και άκουσα το "Another Love" (για μένα το καλύτερο τραγούδι της χρονιάς). Το look φέρνει σε Kurt Cobain, αλλά τα τραγούδια του (όλα όσα βρήκα στο YouTube) είναι folk/pop, μελαγχολικά, ότι πρέπει για χειμωνιάτικο καιρό και αρρωστιάρηκες καταστάσεις.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΛΑΚΗΣ**London Grammar
Metal & Dust**

Κομμάτι - όνειρο. Μου θυμίζει έντονα το "Unfinished Sympathy" των Massive Attack. Ελπίζω να μην εξαφανιστούν μετά από αυτό...

Στείλτε μας το τελευταίο σας κόλλημα με ένα e-mail στο tv@brainfood.gr.

M E C H ▲ N I M A L

DEBUT ALBUM OUT NOW
CD / 2x 10" LP / DIGITAL

www.inner-ear.gr • www.inner-ear.gr/shop

Τάσεις, εξελίξεις
και προτάσεις
από την παγκόσμια
μουσική σφαίρα

SONIK WORLD

Περισσότερη η μουσική, αλλά λιγότερη η αφοσίωση και λιγότερα τα ονόματα καλλιτεχνών που συγκρατούμε!

Οι περισσότεροι από εμάς θα έπαιρναν όρκο ότι πλέον ακούμε περισσότερη μουσική από ποτέ στην ιστορία. Όσον αφορά στην ποσότητα και στην προσβασιμότητά της, δεν τίθεται καν θέμα, η απάντηση είναι απλή – αλλά σε τί μεταφράζεται αυτό, ιδιαίτερα για το μέσο άνθρωπο, και όχι για τον φανατικό μουσικόφιλο; Η απάντηση φαίνεται ότι δεν είναι τόσο εύκολη, τουλάχιστον σύμφωνα με όσα αναφέρουν insiders της μουσικής βιομηχανίας που παρακολουθούν τη (διαδικτυακή) συμπεριφορά του κοινού: «Στην πραγματικότητα, ο κόσμος δεν ξοδεύει περισσότερη ώρα ή χρήματα σε μουσική, από ό,τι παλιότερα», δήλωσε ο επικεφαλής του Live Nation Labs, Ethan Kaplan, σε panel του SF Musictech Summit που έλαβε χώρα τον περασμένο μήνα. Ο Ty Roberts, chief technology officer σε μία από τις μεγαλύτερες εταιρίες της ψηφιακής μουσικής (Gracenote), ισχυρίζεται επίσης ότι ο μέσος άνθρωπος σήμερα γνωρίζει λιγότερους καλλιτέχνες! «Ο μέσος άνθρωπος γνωρίζει από 10 ως 20 καλλιτέχνες, και αυτό είναι. Υπήρχε εποχή που ο αριθμός αυτός έφτανε το... 40», συμπλήρωσε, με την εμπειρία ενός «ματιού» σε χρήσεις, data, συμπεριφορές, εδώ και είκοσι χρόνια. Ουκ εν τω πολλώ το ευ, λοιπόν, και όσο περισσότεροι καλλιτέχνες περνάνε από τον υπολογιστή, το player και το μυαλό μας, τόσο μικρότερες είναι και οι πιθανότητες να τους συγκρατήσουμε. Ο Kaplan, επίσης, ισχυρίζεται ότι και το δέσιμο με καλλιτέχνες πλέον είναι λιγότερο ισχυρό απ' ό,τι στο παρελθόν. «Το 2013, η διαφορά ανάμεσα σε ένα φίλο και μια μπάντα είναι ασήμαντη, όσον αφορά στον τρόπο που παρουσιάζονται στην οθόνη σου. Φίλοι στο Facebook, μουσική, κάτι στο Reddit, ένα video, δεν κάνει κάποια διαφορά. Είναι πλέον δυσκολότερο να δημιουργήσεις αφοσίωση σε κάτι που δεν διαφέρει από οτιδήποτε άλλο γύρω σου», είπε εύστοχα. [ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ]

Art-pop και οπτικο-ακουστικό θέαμα από τους Irrepressibles

Σημειώστε την ημερομηνία: Art-pop και ένα οπτικο-ακουστικό θέαμα βασισμένο στο ομότιτλο δεύτερο άλμπουμ τους με τίτλο “Nude” θα δούμε και θα ακούσουμε από τους Irrepressibles την Παρασκευή 15 Μαρτίου στο Fuzz Live Music Club. Με ηγετική μορφή τον Jamie McDermott, που φέρνει στο μυαλό μας τον Antony Hegarty, με συχνές αναφορές στον David Bowie, την Kate Bush και, φυσικά, τους Antony and the Johnsons, αλλά και δύο άλμπουμ, συν ισάριθμα EP, έρχονται (με αρκετό ρίσκο) στην Αθήνα. Η διάθεση των εισιτηρίων, γίνεται προς 23 ευρώ, στα Ticket House (Πανεπιστημίου 42, εντός στοάς, τηλ. 210 3608366), Public (Πλ. Συντάγματος, τηλ. 210 3246210) και www.viva.gr (τηλ. 13855). Στο ταμείο, το βράδυ της συναυλίας, η τιμή θα είναι 27 ευρώ. [ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΛΙΓΝΟΣ]

Ημέρα Δισκοπωλείων με κυκλοφορία της συνεργασίας Roots - Elvis Costello

Στις 20 του Απρίλη γιορτάζουμε και φέτος την Ημέρα των Δισκοπωλείων – μια μέρα που επιφυλάσσει πάντα και δισκογραφικές εκπλήξεις. Μια εξ αυτών αποκαλύφθηκε ήδη: πρόκειται για το προϊόν της συνεργασίας του Elvis Costello με τους Roots. Μιλάμε για ένα πλήρες άλμπουμ που θα κυκλοφορήσει εκείνη τη μέρα. Οι Roots, όμως, μας έχουν και άλλη έκπληξη: μόλις ολοκληρώσουν το άλμπουμ με τον Costello θα αρχίσουν να δουλεύουν με τον Al Green, στο νέο άλμπουμ του τελευταίου. Ο δε drummer τους, ο Questlove, δουλεύει μαζί με τον D'Angelo, στην πολυαναμενόμενη δισκογραφική επιστροφή του. [ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ]

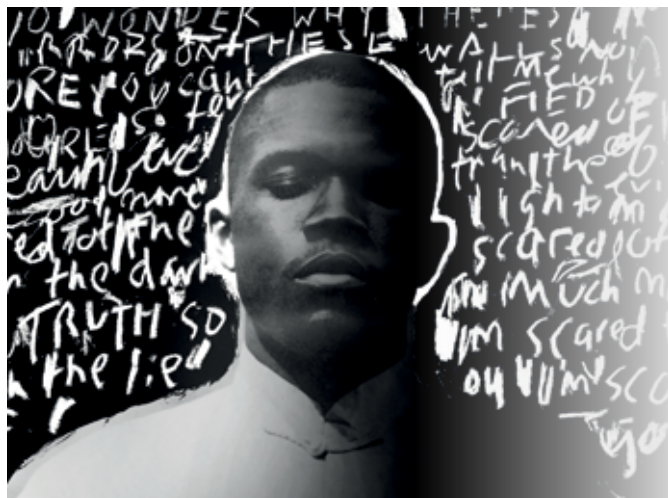

Spots

▶ Πέθανε ο Kevin Ayers, ιδρυτικό μέλος των Soft Machine, σε ηλικία 68 ετών. ▶ Το Μάιο το νέο άλμπουμ των βετεράνων Alice In Chains. ▶ Τον ίδιο μήνα αναμένεται ο νέος δίσκος των Vampire Weekend, το English Little League των Guided by Voices, το Magnetic των Goo Goo Dolls και το More Light των Primal Scream, σε παραγωγή David Holmes. ▶ Τον Απρίλιο αναμένουμε Phoenix, The Veils, !!!, Yeah Yeah Yeahs, The Knife, The Flaming Lips και... New Kids on the Block (λέμε τώρα). ▶ Στα τέλη του μήνα που διανύουμε έχουμε νέα άλμπουμ από Depeche Mode, The Strokes, Suede, Low, Black Rebel Motorcycle Club και... Justin Timberlake. Οπωσδήποτε, όμως, η πιο πολυαναμενόμενη κυκλοφορία του μήνα ανήκει στον David Bowie. Κι ας μην την προλάβουμε για αυτό το τεύχος. ▶ Την τελευταία του πνοή άφησε ο Cecil Womack, αδερφός του Bobby Womack. Το εν δεύτερο των Womack and Womack πέθανε σε ηλικία 65 ετών στην Αφρική. Τα τελευταία χρόνια είχε επιστρέψει στις ρίζες του στην Αμερική και ήταν πλέον γνωστός ως Zekuumba Zekkariyas. Ο Cecil Womack έγινε περισσότερο γνωστός στο ευρύ κοινό από το hit single των Womack and Womack “Teardrops”, το οποίο ηχογράφησε με τη δεύτερη γυναίκα του, Linda Cooke, κόρη του θρύλου της soul, Sam Cooke. ◻

Οι The Soft Moon στο Gagarin 205

Ο μοναχικός Luis Vasquez και οι Soft Moon έρχονται για πρώτη φορά στην Αθήνα, με έναν από τους καλύτερους δίσκους της χρονιάς στο παλμαρέ τους. Με τέσσερα μέλη και έναν προτζέκτορα επί σκηνής, η μπάντα καταφέρνει να μεταφέρει στο ακροατήριο την πολύ θορυβώδη, σχεδόν αδυσώπητη εκδοχή των ηχογραφήσεων της, ανάμεσα σε visuals και ειδικό φωτισμό, δημιουργώντας ένα υπερθέαμα με χαρακτηρισμούς όπως “goth”, “drone” και “post punk” να θεωρούνται εύστοχοι μιν, όχι αρκετοί όμως δε για να το περιγράψουν. Οι συγκρίσεις με την αγχώδη ένταση των Joy Division των Death in Vegas και των Swans των πρώτων ετών είναι πάντα παρούσες στον Τύπο αλλά οι Soft Moon είναι απόλυτα σύγχρονοι με την αγχοτική εποχή τους: δημιουργούν εφιαλτικές ιστορίες για τον μοντέρνο κόσμο, με ανατριχιαστικά synths, απειλητικά tribal τύμπανα, κραυγές και ψιθύρους σε φρενήρες tempo. Στις 5 Απριλίου, στο Gagarin 205. [ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ]

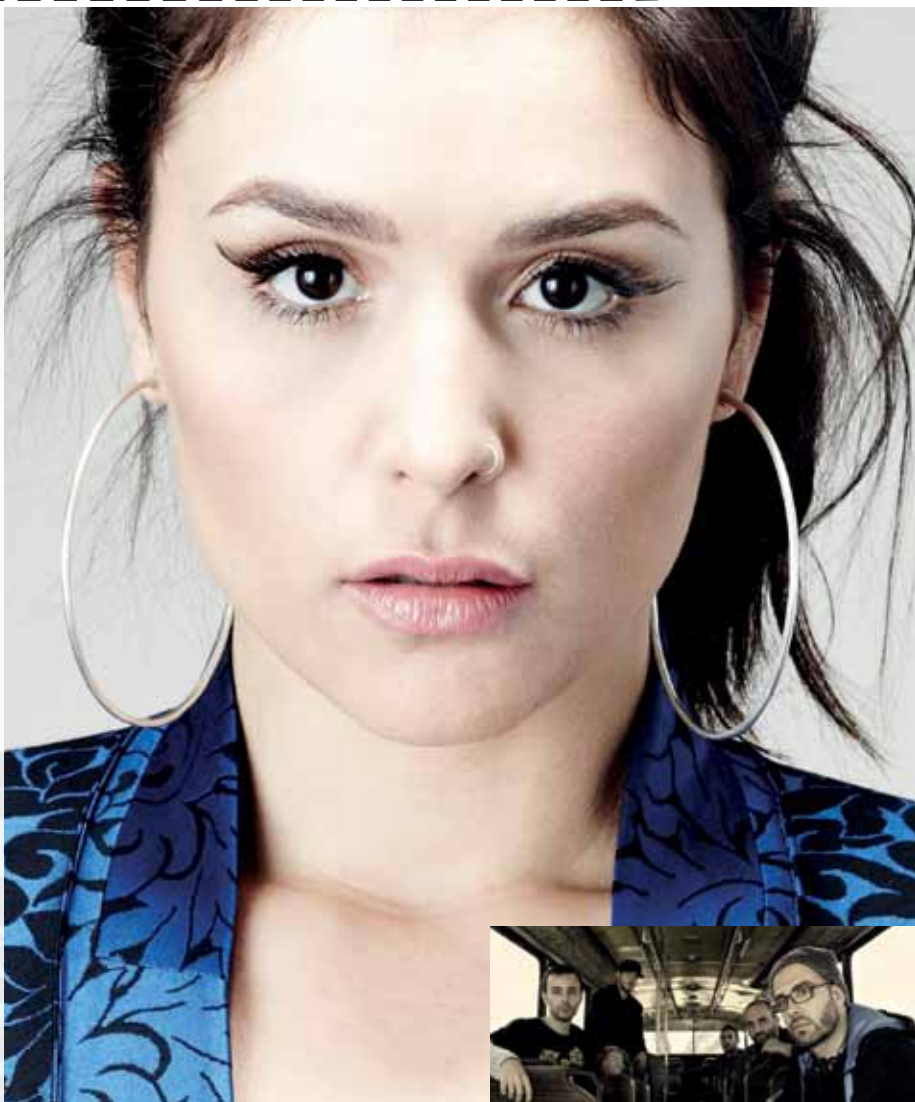

Spots

▶ Κομμάτι με τον Martin Gore των Depeche Mode ηχογράφησε ο Frank Ocean – θα περιλαμβάνεται στο επερχόμενο άλμπουμ του τελευταίου. ▶ Συνεχίζεται η «δουλειά» από την RIAA, η οποία στέλνει μαζί κά links για παράνομα downloads στη Google, προκειμένου να τα αφαιρέσει εκείνη από τη μηχανή αναζήτησης. Παρόλα αυτά, η Google... δεν της τα λέει και τόσο καλά. Από το καλοκαίρι είχε εξαγγείλει ότι το νέο σύστημά της θα τιμωρούσε τα site που δέχονταν τις περισσότερες καταγγελίες για παράνομο περιεχόμενο (που φυσικά θα ευσταθούσαν). Κι, όμως, τα site νόμιμης πώλησης μουσικής εξακολουθούν να βρίσκονται πιο χαμηλά σε σχέση με τα παράνομα. Ή η Google παίζει κάποιο παιχνίδι. Θα το μάθουμε στο (άμεσο) μέλλον. ▶ Συναυλιακό γκάλοπ από τους Fleetwood Mac στις επερχόμενες ζωντανές εμφανίσεις τους. Αν το κοινό υποδεχθεί με χαρά τα νέα τους κομμάτια, έχουμε ελπίδες για νέα δουλειά. ◻

Spots

► Πού να το φανταζόταν η Rihanna ότι το "Diamonds" θα διεκδικούσε πρωτιά διασκευών με το «καλημέρα». Ακούστε οπωσδήποτε και την εκτέλεση της (πανταχού παρούσας) Jessie Ware, στην πρόσφατη εμφάνισή της στο BBC Live Lounge. ► Μέσα στο 2013 θα κυκλοφορήσει το νέο άλμπουμ των Pearl Jam, σύμφωνα με δηλώσεις του Mike McCready στο Rolling Stone. ► Την τελευταία του πνοή άφησε ο George "Shadow" Morton, παραγωγός και συνθέτης που έγινε περισσότερο γνωστός από τη δουλειά του με τις The Shangri-Las. Ο Morton υπέκυψε τελικά στην επάρατη νόσο, σε ηλικία 72 ετών. ► Μέσα στο 2013 αναμένεται η νέα δουλειά του Eminem, σύμφωνα με δηλώσεις του προέδρου της εταιρίας του, Shady Records. ► Η Sony ανακοίνωσε ότι θα σταματήσει να κατασκευάζει MiniDisc players τον Μάρτιο του 2013. Τέλος εποχής για το MiniDisc που ήρθε το 1992 από τη Sony ως εναλλακτική λύση υψηλής ποιότητας στην παραδοσιακή κασέτα, ως το μέλλον που τελικά δεν άντεξε για πολύ με την έλευση του mp3 και των φορητών players του, όπως το iPod. ► Στο νέο άλμπουμ των Queens Of The Stone Age συμμετέχει ο Elton John. Όπως έχουμε πει, στο νέο άλμπουμ των Queens Of The Stone Age συμμετέχει μια πλειάδα από γνωστούς καλλιτέχνες: Trent Reznor, Mark Lanegan, Nick Oliveri, αλλά και ο Jake Shears των Scissor Sisters. ◉

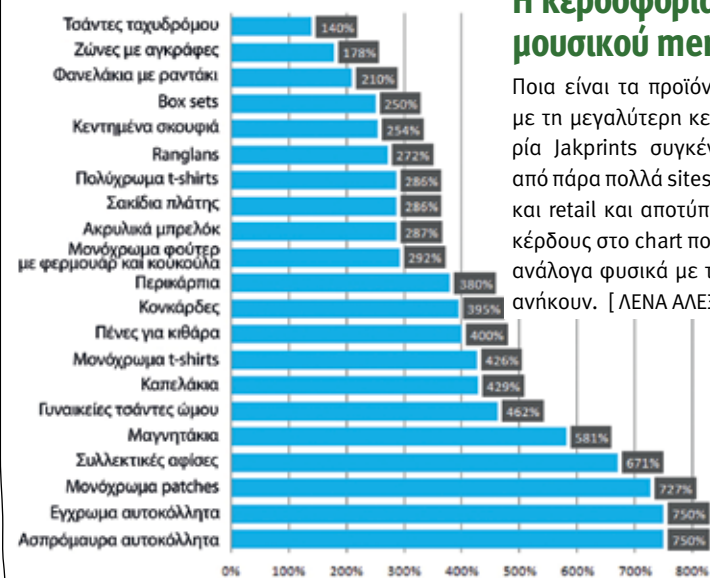

Chinese Man ΣΤΟ GAGARIN 205

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα θα παρουσιαστεί η μουσική των Chinese Man. Ήχοι «σκονισμένου» dub, afrobeat, baile funk, swing, jazz, αλλά και πιο παραδοσιακοί, εναρμονίζονται άψογα στο τελικό αποτέλεσμα. Μπορεί η έδρα τους να είναι στη Μασσαλία, το hip hop όραμα τους όμως είναι παγκόσμιο, κάτι που φαίνεται και από το τελευταίο studio άλμπουμ τους με τίτλο Racing with the Sun, στο οποίο το τρίο κάλεσε διεθνείς μουσικούς για να προσδώσουν τα δικά τους στοιχεία στη μουσική τους. Στο Gagarin 205, στις 13 Απριλίου.

Η κερδοφορία του μουσικού merchandizing

Ποια είναι τα προϊόντα merchandising με τη μεγαλύτερη κερδοφορία; Η εταιρία Jakprints συγκέντρωσε δεδομένα από πάρα πολλά sites καλλιτεχνών αλλά και retail και αποτύπωσε τα περιθώρια κέρδους στο chart που παρουσιάζουμε, ανάλογα φυσικά με το είδος στο οποίο ανήκουν. [ΛΕΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ]

Οι Philm (feat. Dave Lombardo) ΣΤΟ SECOND SKIN ΣΤΙΣ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Dave Lombardo των Slayer θεωρείται (και είναι) ένας από τους καλύτερους drummers του κόσμου, που μάλιστα δεν επαναπαύεται ποτέ. Οι Grip Inc και το project των Fantomas –μαζί με τον Mike Patton– το αποδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο. Βρίσκοντας, λοιπόν, ξανά, λίγο ελεύθερο χρόνο από τις υποχρεώσεις του με τους Slayer, ο Lombardo δημιουργεί το 2010 τους Philm. Μαζί του στους Philm, ο Gerry Nestler των experimental metallers Civil Disobedience στα φωνητικά και στην κιθάρα και ο Pancho Tomaselli των War στο μπάσο. Το 2012 κυκλοφορούν το ντεμπούτο άλμπουμ τους Harmonic στην Ipecac του Mike Patton, με έναν ήχο που μπλέκει με τον πιο επιδέξιο τρόπο, metal, post hardcore, post rock και ψυχεδέλεια. Τα εισιτήρια είναι μόλις 400.

The Monochrome set ΣΤΟ DRUGSTORE

Γεννημένοι στη δύση των '70s, σε ένα Λονδίνο που έβραζε από τις ηλεκτρικές εκκενώσεις των παιδιών με τις παραμάνες, διατηρούν τις ρίζες τους στις στάχτες των περίφημων Adam & the Ants, αφού και τα τρία ιδρυτικά μέλη τους χρημάτισαν πρωτοπαλίκαρα του Adam Ant. Σε δύο από τις άκρως επιλεκτικές πλέον ζωντανές εμφανίσεις τους και μετά τη συμμετοχή τους στο χειμωνιάτικο Primavera Festival πριν λίγους μήνες όπου έκλεψαν την παράσταση, οι μυθικοί The Monochrome Set έρχονται στην Αθήνα προκειμένου να γιορτάσουν μαζί μας και μάλιστα, πρόκειται να «σβήσουν τα 35 κεράκια» τους με πρωταγωνιστές την ιδρυτική τριάδα των Bid, Lester Square και Andy Warren, έτσι ακριβώς όπως ξεκίνησαν δηλαδή το 1978... Στο Drugstore (Αραχώβης 10 και Ιπποκράτους 69, Παρυφές Εξαρχείων), στις 12 Απριλίου.

LOCOMOTIVE

LIVE!

+DJ SET BY POLLY B

SAT. 16 MARCH

Τιμή εισιτηρίου:
Προώληση 10 ευρώ
Ταμείο 12 ευρώ

LIVE MUSIC SPACE
GAGARIN 205

ΛΙΟΣΙΩΝ 205, ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΕΤΡΟ/ΗΣΑΠ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2155400888, www.gagarin205.gr

MASQUE PARTY

Προώληση: **TICKET HOUSE** **live.gr** **TICKETPRO**

MEGA

COSMO

MAD

Dailymotion

KOSMOS 93.6

neolaia

pepper 96.6

jumping fish

Μελαδία 99.2

trala.gr

LOKING 105.5

STATION 105.5

EN LEFKO 87.7

e-tetRadio

F 88.9 FM

Mythos

Τάσεις, εξελίξεις
και προτάσεις
από την ελληνική
μουσική σκηνή
και αγορά

SONIK GREEK

LOCOMONDO

Νέα κυκλοφορία χωρίς μεσάζοντες και επίσημη παρουσίαση του δίσκου με αποκριάτικο πάρτυ

Μετά απο πέντε χρόνια συχνής παρουσίας στη σκηνή στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό, οι Locomondo επιστρέφουν στη δισκογραφία με νέα τραγούδια, αποκλειστικά δικής τους παραγωγής. Η διανομή και η πώληση του δίσκου θα γίνεται χωρίς μεσάζοντες, απ' ευθείας στους χώρους συναυλιών της μπάντας και μέσω internet, ώστε να επιτευχθεί το μικρότερο δυνατόν κόστος. Στις 16 Μαρτίου, οι Locomondo σας περιμένουν στο Gagarin 205 για ένα αποκριάτικο πάρτυ μασκέ... Για την κυκλοφορία και την επίσημη παρουσίαση του δίσκου... Προώληση εισιτηρίων (περιορισμένη): 10 € / Ταμείο: 12 €. Σημεία προώλησης: Ticket House (Πανεπιστημίου 42, εντός στοάς), www.viva.gr, Gorilla 11 (Θησέως 11, Τ.Κ. 15124, Μαρούσι). [ΛΕΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ]

Public: Υπηρεσία τηλεφωνικής αγοράς εισιτηρίων για συναυλίες, θέατρα και παράδοση σε όποιο μέρος της Ελλάδας κι αν βρίσκεστε.

Τα Public ανανεώνουν την υπηρεσία προώλησης εισιτηρίων, προσφέροντας για πρώτη φορά τη δυνατότητα τηλεφωνικής αγοράς εισιτηρίων για θεάματα Αττικής με αποστολή σε όλη την Ελλάδα. Τα Public διαθέτουν μία από τις πιο ενημερωμένες λίστες εισιτηρίων θεάτρου, συναυλιών και άλλων διεθνών παραστάσεων. Θα σας παραδώσουν τα εισιτήρια στο σπίτι σας, σε όποιο μέρος της Ελλάδας κι αν βρίσκεστε. Επιπλέον προσφέρεται δωρεάν η δυνατότητα πληρωμής με αντικαταβολή, ώστε να μην χρειάζεστε πιστωτική κάρτα, ενώ τα έξοδα αποστολής διαμορφώνονται στα 3,90€ (+1€ για αποστολές Σάββατο). Τα τηλέφωνα στα οποία μπορούν να καλούν όλοι οι ενδιαφερόμενοι για να κλείσουν θέσεις για την παράσταση που θέλουν είναι τα 8011140000 (από σταθερό) και 2108181333 (από κινητό) –αστική χρέωση– από Δευτέρα έως Παρασκευή 9πμ - 9μμ. [ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΛΙΓΝΟΣ]

Περί πειραματισμού

Θοδωρής Ρέλλος (Mode Plagal):

Πρέπει να βγεις από τον ίδιο σου τον εαυτό

«Εμείς οι μουσικοί είμαστε άτομα με ειδικές δεξιότητες. Μας αρέσει η ασφάλεια μέσα από στερεότυπα, δηλαδή γνώριμα πράγματα. Μην θεωρείτε λοιπόν δεδομένο τον πειραματισμό και την υπέρβαση των στερεότυπων: αυτό προϋποθέτει μια διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων. Πρέπει να βγεις από τον ίδιο σου τον εαυτό και να δοκιμάσεις πέρα από τα όρια αυτού που ήδη γνωρίζεις. Ας πάρουμε για παράδειγμα τη σημερινή κατάσταση της κοινωνίας μας. Κανονικά, εξ

ορισμού, θα έπρεπε ο άνθρωπος να κατακτήσει ένα καινούριο επίπεδο λειτουργίας της κοινωνίας του κι όμως ακόμα πατάει στα στερεότυπα. Δεν θα έπρεπε να πειραματιστεί βγαίνοντας απ' αυτά;» [ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΟΤΤΑΡΙΔΗΣ]

Γιώργος Κατσάνος:

Ο πειραματισμός οφείλεται στην ανάγκη των ανθρώπων να εκφράσουν τη μουσικότητά τους μέσα από τους ήχους.

«Ο πειραματισμός οφείλεται στην ανάγκη των ανθρώπων (μουσικών ή και όχι) να εκφράσουν τη μουσικότητά τους μέσα από τους ήχους. Ο ήχος είναι ένας τόπος όμορφος στον οποίον αρκετοί θέλουν να ταξιδεύουν και να ξεκουράζονται εκεί. Προέρχομαι από ένα “ακαδημαϊκό” περιβάλλον. Αυτή είναι η αλήθεια. Και όλες οι σπουδές μου, οι μαθητές μου, τα γκρουπ, οι φίλοι με τους οποίους έπαιξα μαζί κι αγάπησαν τις μουσικές μου –μα και τις ιδιοτροπίες μου– όλα αυτά με βοήθησαν να φτάσω εδώ. Μέσα από όλα αυτά αρχίζω να βλέπω “κάτι”. Το δύσκολο είναι να περάσεις τα όρια που σου βάζει ο εαυτός σου.» [ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ]

* Πολλοί έμαθαν τον Γιώργο Κατσάνο από τη σύμπτυξή του με τον Φοίβο Δελιωτή, βλέποντάς τον να παίζει 24 οργάνια όργανα στη σκηνή του Μετρό. Όσοι ωστόσο παρακολουθούν πιο προσεκτικά τα ερχόμενα πράγματα χτυπίζουν ότι έχει υπάρξει ιδιαιτερότητα στην συγκροτημάτων (Ομαδική Απόδραση, Εος, Lost Circus), όπως θέβαια και τη δράση του ως τζαζ πιανίστα, τις συνεργασίες του με τη Λένα Πλάτωνος και τη Σαβίνα Γιαννάτου, αλλά και τη σόλο δισκογραφία του.

Spots

▶ Μέσα στο Μάρτιο κυκλοφορεί το νέο άλμπουμ της Ελεωνόρας Ζουγανέλη. Εκτός από τους Θέμη Καραμουρατίδη και Γεράσιμο Ευαγγελάτο, στο άλμπουμ συμμετέχουν και οι Κώστας Λειβαδάς, Γιάννης (μπαμπάς) Ζουγανέλης, Σάννυ Μπαλτζή κ.α. ▶ Τρεις θα είναι συνολικά οι κυκλοφορίες του Νίκου Μπιτζένη μέσα στο 2013: τόσο με τους Mikko και τους Fotonoela (το ντουέτο μαζί με τον Γιώργο Γερασιό) όσο και ως Νίκονη, το προσωπικό του project, δηλαδή. Πρώτο δείγμα από την τέταρτη επερχόμενη δουλειά με την υπογραφή Νίκονη που θα κυκλοφορήσει από την UNDO Records, το single “Chemical” που «παλινδρομεί πανέξυπνα κάπου ανάμεσα στο synth-pop και το cold-wave», όπως λέει και το δελτίο Τύπου. ▶ Μετά την κυκλοφορία του “The Undressed EP” σε περιορισμένο αριθμό βινυλίων, η πρώτη ανεξάρτητη παραγωγή των Cyanna διατίθεται πλέον και ψηφιακά με τη λογική του “name your price” στο bandcamp (cyanna.bandcamp.com). Από δωρεάν μέχρι όποια τιμή κρίνουν οι fans του γκρουπ ότι θέλουν να διαθέσουν μπορούν να αποκτήσουν το EP, το οποίο περιέχει και το κομμάτι “I Am Cannibal”. ▶ Μετά την πολύ μεγάλη επιτυχία του “Mano’s”, A jazz tribute to Manos Hadjidakis, μια νέα τζαζ πρόταση-άποψη μουσικής, του Μίκη Θεοδωράκη αυτή τη φορά, με αναφορές στον John Coltrane. 4, 11, 18 & 25 Μαρτίου στο Gazarte, το κουϊντέτο του Δημήτρη Καλαντζή, με τη συμμετοχή της αφρόκρεμας της ελληνικής τζαζ σκηνής, καθώς και της εξαιρετικής Ορχήστρας Πατρών, αλλά και με την διεύθυνση του Μίλτου Λογιάδη, καλύπτουν ένα σημαντικό χρονικό διάστημα από τη συνθετική παραγωγή του Μίκη –από τις «Μικρές Κυκλάδες» ως το «Αξιον Εστί» και το soundtrack της ταινίας «Z» του Κώστα Γαβρά. [ΛΕΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ]

THE IRREPRESSIBLES NUDE

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/3
doors open: 20.00

+ opening act

Εισιτήρια: 23€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ) 27€ (ΤΑΜΕΙΟ)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 209 & ΠΑΤΡ. ΙΩΑΚΗΜ 1, ΤΑΥΡΟΣ ΤΗΛ. 210 3450817 www.fuzzclub.gr

HANNAH WILLIAMS & THE TASTEMAKERS

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5/4 + opening act
doors open: 20.00

Εισιτήρια: 17€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ) 22€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ) 25€ (ΤΑΜΕΙΟ)

for one week!

Εισιτήρια: 17€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ) 22€ (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ) 25€ (ΤΑΜΕΙΟ)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 209 & ΠΑΤΡ. ΙΩΑΚΗΜ 1, ΤΑΥΡΟΣ ΤΗΛ. 210 3450817 www.fuzzclub.gr

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ DJs:

Become Ibiza's Next Resident DJ

Το International Music Summit πραγματοποιείται στην Ibiza κι εσείς μπορείτε να συμμετάσχετε σ' αυτό, χάρη στις ικανότητές σας στο DJing. Η SAE συνεργάζεται για τρίτη συνεχόμενη χρονιά με τα Burn Studios και παρουσιάζει ένα νέο μεγάλο διαγωνισμό για DJs από όλο τον κόσμο. Στο εκπαιδευτικό bootcamp μπορείτε να συμμετάσχετε, με κορυφαίους DJs όπως οι Maceo Plex, Steve Lawler, Solomun αλλά και εισηγητές της SAE. Τρεις μάλιστα από τους συμμετέχοντες στο Burn Studios Residency Bootcamp θα ανταμειφθούν με residency σε ορισμένα από τα καλύτερα clubs της Ibiza. Αξίζει να αναφέρουμε ότι σε δύο πρόσφατους διεθνείς διαγωνισμούς που συμμετείχε η SAE, η ελληνική παρουσία ήταν άκρως επιτυχημένη. Το 2011, ο Γιώργος Καπαρδέλης ήταν ο τρίτος νικητής του διαγωνισμού "Timo Maas Remix Competition", ενώ ο σπουδαστής της SAE Athens, Andrea De Niro ήταν ο νικητής του διαγωνισμού "Carl Cox - The Revolution Recruits DJ". [ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (MECHANIMAL):

Στις μεταβατικές περιόδους, συχνά συνυπάρχουν στοιχεία της παλαιάς και της νέας εποχής...

«...Κάπως έτσι, τα τελευταία 15 χρόνια ηχογραφώ στο σπίτι μου ή σε όποιον άλλο αυτοσχέδιο χώρο μπορεί να θέλω, συνδυάζοντας τεχνικές και τεχνοτροπίες με τις τεχνολογικές εξελίξεις. Και κάπως έτσι πολλά από όσα ηχογραφώ κυκλοφορούν

είτε σε CD, είτε σε βινύλια, είτε διακινούνται ελεύθερα ή πωλούνται μέσω του ίντερνετ. Αυτός ο τρόπος διακίνησης της μουσικής, δηλαδή τόσο της ψηφιακής της μορφής όσο και της φυσικής της (σε αναλογικά μέσα), δεν νομίζω ότι θα αλλάξει τα επόμενα χρόνια. Τουλάχιστον όχι όσο υπάρχουν εκείνοι που αγαπούν τη μουσική ή εκείνοι που θέλουν να συλλέγουν μουσική. Κρίνοντας από εμένα, θα έλεγα ότι μπορώ να ζήσω και με τα δύο. Και με τα φυσικά και με τα ψηφιακά προϊόντα. Με τον ίδιο τρόπο σκέφτομαι και για τις μουσικές που κάνω – είτε μόνος μου, είτε με τους Mechanimal.» [ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΣΑΝΤΙΛΑΣ]

Η Μελεντίνη στον πρώτο της προσωπικό δίσκο

Δισκογραφική ένδεια εν Ελλάδι τους πρώτους μήνες τους 2013, με τις περισσότερες δισκογραφικές εταιρίες να είναι ανενεργές ή να ετοιμάζουν ελάχιστες κυκλοφορίες, που θα κυκλοφορήσουν, όμως, αργότερα. Η Restless Wind είναι από εκείνες που δεν το βάζουν κάτω –σε πολύ δύσκολους καιρούς και με την αγορά των δισκοπωλείων να έχει καταρρεύσει και να μονοπωλείται πλέον από τα Public– και αυτό το μήνα παρουσιάζει τη Μελεντίνη. Ιδρυτικό μέλος

ανεξάρτητου ηλεκτρονικού σχήματος Sequence Theory Project, με δύο digital album στο ενεργητικό τους (Toyland, 2010 – The Collapse of Civilization, 2012), πολυάριθμες συναυλίες και ζωντανές εμφανίσεις σε διάφορες εικαστικές δράσεις – η Μελεντίνη (Melentini) κυκλοφορεί αυτές τις μέρες την πρώτη της προσωπική δισκογραφική δουλειά, με τίτλο Explosions Around, the Desert Inside και με έντονο το θεατρικό ύφος. Εμείς, πάντως, ακούσαμε τα "Gone Are The Days" και "Sweetheart", αμφότερα σε μίνιμαλ δομή, μελαγχολική διάθεση, με βάση το πιάνο και μια ιδιαίτερη φωνή. Μουσική για βροχερές μέρες... [ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ]

Ο Leon Segka γιορτάζει τα 15 χρόνια παρουσίας του στα decks

Στις 23 Μαρτίου, ο Leon Segka, αντιπροσωπευτικό παιδί της γενιάς των '90s, και όχι μόνο, γιορτάζει στο Bίος –με καλεσμένους, φυσικά– τα 15 χρόνια παρουσίας του στα decks. Μια χορευτική βραδιά, που θα είναι αφιερωμένη στη νοσταλγία, το παρόν και το πολλά υποσχόμενο μέλλον. Line up: Leon Segka, Felizol, Serafim Tsonsonis, Broken Synths, Joals sound-system feat. Βάσια Μπακογιάννη & Stella. 100 δωρεάν βινύλια E.P. της Nttop recordings θα δοθούν στους πρώτους 100 που θα φτάσουν στο πάρτυ! [ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ]

Spots

► Νίκος Πορτοκάλογλου και Φίλιππος Πλιάτσικας μαζί, από 9 Μαρτίου και κάθε Σάββατο στο Passport. ► Τραγούδια απ' όλη του τη δισκογραφία θα παρουσιάσει στο Gagarin 205, ο Κ. Βίτα, το Σάββατο 30 Μαρτίου. Γενική είσοδος, 12 ευρώ. Τα πρώτα εισιτήρια κοστίζουν 10 μόλις ευρώ, ενώ θα υπάρχει περιορισμένος αριθμός εισιτηρίων για ανέργους, στην τιμή των 8 ευρώ. ► Στις 13 και 14 Απριλίου, ο Γιάννης Αγγελάκας επιστρέφει στην Αθήνα με την παρέα του για να παρουσιάσει τα νέα του κομμάτια, με «καινούργιο ήχο και καινούργιες αγωνίες», μαζί φυσικά με τα παλαιότερα. Λίγο αργότερα, στις 19 και 20 Απριλίου, ο Αγγελάκας υπόσχεται να χαρίσει ξεχωριστές ερμηνείες στο κοινό της Θεσσαλονίκης. Η νέα δουλειά του αναμένεται να κυκλοφορήσει πολύ σύντομα, μέσα στην άνοιξη.

► Από το www.alltogethernow.gr μπορείτε να κατεβάσετε δωρεάν τη μουσική του Γιώργου Χριστιανάκη για το θεατρικό έργο «Το κύμα» του συγγραφέα Ρον Τζόουνς. Παρουσιάζεται από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. ► Τσεκάρετε το ριντσο με δύο ακυκλοφόρητα κομμάτια του Larry Gus, τα "Angelos Kyriou" και "Achilleas Kyrikidis". Πρόκειται για κομμάτια αφιερωμένα σε δύο ανθρώπους που θαυμάζει και που τον έχουν εμπνεύσει στη δουλειά του, αλλά και στη ζωή του γενικότερα. Κυκλοφορεί σε περιορισμένα αντίτυπα από την Inner Ear. [ΛΕΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ]

ΟΛΑ ΟΣΑ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

[QUIRKOLGY]

Richard Wiseman

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΞΥ

Μέσα από ασυνήθιστα και πανέξυπνα πειράματα, ο Richard Wiseman, καθηγητής Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο του Χέρτφορντσαϊρ, ρίχνει φως σε παράξενες πτυχές της συμπεριφοράς μας και αποδεικνύει ότι έχουμε ακόμα να μάθουμε πολλά για την ανθρώπινη φύση. Πώς επηρεάζει τη συμπεριφορά μας η μέρα που γεννηθήκαμε; Τι αποκαλύπτει για την προσωπικότητά μας ο τρόπος που περπατάμε; Έχουν επιστημονική βάση οι προλήψεις και τα μεταφυσικά φαινόμενα; Με ποια ανέκδοτα γελάνε οι καλύτεροι κωμικοί του κόσμου; Ποιες είναι οι ενδείξεις ότι κάποιος λέει ψέματα;

Ο Ξ Ο

www.brainfood.gr

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΠΑΡΑΓΕΛΙΩΝ: 210-2514123

«ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΣΟΥ, ΟΜΩΣ, ΚΑΝΟΥΝ ΜΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΦΑΝΕΡΗ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ.»

Ο Nick Cave έχει ένα προσόν / γνώρισμα της καλλιτεχνικής προσωπικότητας του, το οποίο και είναι αναμφισβήτητο. Δεν έχει υπάρξει ποτέ αυτό που οι Αμερικανοί ονομάζουν controversial artist, δεν υπήρξε ποτέ αμφιλεγόμενος, ακόμα και από αυτούς που δεν ήταν οπαδοί του ή άφησαν πίσω τους δίσκους του μετά από κάποιο διάστημα της μακροσκελούς καριέρας του. Και αυτό οφείλεται στον ίδιο το λόγο που εκφέρει και όχι μόνο μέσω των στίχων του. Έχει μια ιδιόμορφη στιβαρότητα και σοβαρότητα ο ίδιος και τα επιχειρήματα του. Γι' αυτό και είναι πάντα ενδιαφέρουσες οι απαντήσεις του όταν τίθενται ερωτήσεις απέναντι του. Πόσο μάλλον όταν μόλις έχει εκδοθεί καινούργιος δίσκος από τα ορυχεία ήχου Bad Seed Ltd.

ΤΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΖΙΡΙΤΑ

NICK
CAVE

«Ήθελα να κάνω φανερό —και νομίζω ότι είναι ήδη— ότι οι Bad Seeds είναι μια ομάδα / οικογένεια που, άπαξ και μπεις μέσα, το στίγμα σου μένει φανερό. Ακόμα και αν αποχωρήσεις η θέση σου είναι μοναδική.»

Το θαυμάσιο εξώφυλλο του δίσκου έχει προσελκύσει πολλά σχόλια (και δεν εννοώ αρνητικά) για τη σύνθεσή του. Απ' ό,τι ξέρω είναι το σπίτι σας και η εικονιζόμενη γυναικεία είναι η σύζυγός σας.

Συνέβη τυχαία και σε καμία περίπτωση δεν ήταν κάποια φωτογράφιση ειδικά για το εξώφυλλο. Είναι μια φωτογραφία που πάρθηκε κατά τη διάρκεια μιας φωτογράφισης που είχε κανονίσει στο σπίτι μας η σύζυγός μου με τον καταπληκτικό γάλλο φωτογράφο Dominique Issermann, με τον οποίο είμαστε πολύ καλοί φίλοι. Κάπου στο μέσο της φωτογράφισης, και ενώ η γυναίκα μου άλλαζε ρούχα και ο Dominique ήταν στο δωμάτιο, η Susie (σ.σ. Bick, η σύζυγός) μου ζήτησε να ανοίξω λίγο παραπάνω το παράθυρο. Ο Dominique τράβηξε μερικές φωτογραφίες και όταν τις είδαμε αργότερα είπαμε ότι ήταν μια πραγματικά περίεργη φωτογραφία και ότι θα ταίριαζε πάρα πολύ στο εξώφυλλο ενός δίσκου.

Οι Bad Seeds είναι μια ομάδα η οποία έχει υποστεί πια πολλές αλλαγές και αποχωρήσεις μελών. Πως αυτό επιδρά στη συνέχεια της;

Σε αυτό το δίσκο προσπάθησα να έρθουν στο στούντιο και άνθρωποι που δεν είναι πια στη μπάντα. Ο Barry Adamson κατάφερε και ηχογράφησε, μα ο Blixa, ενώ ήθελε πάρα πολύ, τελικά δεν κατάφερε να συνταιριάξει τις ημερομηνίες με τις υποχρεώσεις που είχε. Ήθελα να κάνω φανερό –και νομίζω ότι είναι ήδη– ότι οι Bad Seeds είναι μια ομάδα / οικογένεια που, άπαξ και μπεις μέσα, το στίγμα σου μένει φανερό. Ακόμα και αν αποχωρήσεις η θέση σου είναι μοναδική. Ποτέ δεν προσπάθησα να έρθει στη μπάντα ένας άνθρωπος που θα αντικαταστήσει το ρόλο κάποιου άλλου που είχε φύγει.

Ακόμα θυμόμαστε τη φωτογραφία στο εσωτερικό του Let Love In όπου υπάρχει η περίφημη προειδοποίηση προς την καθαρίστρια ώστε να μην πειράξει τίποτα από τις σημειώσεις σας, πολλές από τις οποίες βρίσκονταν στο πάτωμα. Έχει αλλάξει τίποτα από εκείνη την εποχή;

Είχα για χρόνια το πρόβλημα των σημειώσεων. Χανόντουσαν, μπερδεύοντουσαν και το λάθος ήταν δικό μου βέβαια, αλλά υπήρχε και ένα αντικειμενικό πρόβλημα. Τα όποια τετράδια ή μπλοκ χρησιμοποιούσα δεν καθόντουσαν καλά πάνω στο πιάνο. Προσφάτως, όμως, μια φίλη έφτιαξε ειδικά για μένα –αφού της είχα πει σε μια κουβέντα αυτό το ζήτημα– ένα ειδικά κατασκευασμένο μπλοκ, το οποίο δεν έχει πρόβλημα στήριξης πάνω στο πιάνο και –συν τις άλλους– κωραει παντού.

Η σχέση σας με τον Warren Ellis διευρύνεται συνεχώς. Πριν από λίγο καιρό υπογράψατε από κοινού και το soundtrack της ταινίας Lawless, το οποίο ήταν το πέμπτο ή έκτο που υπογράφετε μαζί.

Ο Warren είναι μια πολύ ιδιάζουσα περίπτωση. Τολμώ να πω ότι πρώτη φορά στη ζωή μου συνεργάζομαι σε τέτοιο βάθος με άνθρωπο, σε τέτοια έκταση. Έχουμε πια υπογράψει μαζί, όχι μόνο τραγούδια για δίσκους, αλλά και soundtrack για ταινίες – και αυτό κάτι σημαίνει, νομίζω. Έρχεται στο στούντιο και φέρνει μαζί του αυτούς τους περίεργους ήχους που κανείς δεν ξέρει και κανείς μας δεν καταλαβαίνει πώς καταφέρνει και τους βγάζει από τα όργανα που χειρίζεται. Να σας πω την αλήθεια, όπως ομολογεί και ο ίδιος, μερικές φορές δεν ξέρει και ο ίδιος τη μεθοδολογία παραγωγής ήχων του. Πηγαίνει με ένα ιδιαίτερο ένστικτο αυτός ο άνθρωπος απέναντι στα όργανα.

Μιας και οι Grinderman ήταν οι Bad Seeds με διαφορετική λεοντή, θα έλεγε κάποιος, με ποιόν τρόπο καταφέρατε να διαχωρίσετε τη συνθετική σας δομή σε σχέση με τους Bad Seeds;

Δεν είμαι από τους ανθρώπους που κάθονται και γράφουν τραγούδια και προσπαθούν να τα κολλήσουν στο ύφος της α ή β μπάντας με την οποία συνεργάζονται ανά περιόδους. Κάθε φορά που κάθομαι στο πιάνο ή γράφω κάποιους στίχους λέω αυτή η ιδέα είναι για τους Bad Seeds. Εξαρχής ξέρω αν η συγκεκριμένη μελωδία ή συστοιχία στίχων κολλάει που και με ποιους.

Μια καινούργια περιοδεία ξεκινάει σε Αυστραλία και Ηνωμένες Πολιτείες. Τι μαθαίνει κάποιος σε σχέση με τα τραγούδια του όταν αυτά παρουσιάζονται ζωντανά;

Έχει το εξής ενδιαφέρον η συνεχής παρουσίαση κάποιων τραγουδιών. Αναδεικνύονται οι καλές συνθέσεις από μόνες τους. Για παράδειγμα, το “Mercy Seat”. Απεδείχθη ότι είναι στο set list όχι επειδή το κοινό το θεωρεί αυτονόητο να ενυπάρχει μέσα, αλλά επειδή έγινε αντιληπτό ότι είναι ένα τραγούδι που σε τελείως διαφορετικές εποχές και με διαφορετικές συνθέσεις της μπάντας παραμένει στη θέση του και έχει ενδιαφέρουσες εκφάνσεις. Υπάρχουν από την άλλη τραγούδια που πεθαίνουν με το πέρασμα του χρόνου. Ακούγονται κάποιες φορές στην περιοδεία λόγω του ότι ανήκουν στο δίσκο που μόλις βγήκε και μετά καταλαβαίνεις ότι δεν έχουν παραπάνω χρόνο ζωής. Απλά πεθαίνουν. Οι καλές συνθέσεις σου κάνουν μόνες τους φανερή την παρουσία τους.

7.3

Sillyboy

8.3

Sardonis (BE)

9.3

Radio Moscow (USA)

10.3

The MindWire Black Hat Bones
Put a Volcano Solar Monkeys

11.3

Spiegel im Spiegel

14.3

Vlastur

15.3

Los Dos O Mas

16.3

Psychedelic Trips To Death
w Circassian

21.3

Silence Fiction LP Release

23.3

Lorenzo Senni (IT)

27.3

Solarmonkeys Kal Drako

28.3

The Big Nose Attack LP Release

29.3

Audiobreed

30.3

MENTA

six
dogs

Μάρτιος live στο six d.o.g.s

6-8 Avramiotou Street
Athens
(+30) 210.3210510
sixdogs.gr

WARREN ELLIS

«ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ Ο MICK HARVEY, ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΠΕΣΕ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ ΤΟΥ NICK.»

Ο γενειοφόρος και πολυπράγμων Ellis απαντά από κάποιο ξενοδοχείο στη Βρετανία περί του νέου δίσκου των Bad Seeds και αποσαφηνίζει μερικά ζητήματα, αφού πρώτα χαιρετίζει (και αποχαιρετά στο τέλος της συνέντευξης με ένα “αλά Ζορμπάς” “geia sou, ti kaneis?” και “Na sai kala, kalimera”

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΖΙΠΙΤΑΣ

«Οι Bad Seeds δεν έγιναν ποτέ ακριβώς ένα μεγάλο συγκρότημα των charts, αν εξαιρέσουμε εκείνο το single με την Kylie Minogue, αλλά αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι δεν έχουν κάνει ένα ισχυρό κύκλο οπαδών»

Πάντα χαίρομαι όταν μιλάω με κόσμο από την Ελλάδα

Γιατί αυτό;

Μου έχει φερθεί καλά αυτή η χώρα. Δεν λέω μόνο για τις ημέρες των Dirty Three, αλλά γενικότερα για το πώς έχω περάσει στην Ελλάδα. Άνθρωποι εκδηλωτικοί και χωρίς σεμνοτυφίες. Σου λένε αυτό που πιστεύουν είτε είναι σωστό είτε λάθος.

Τώρα σε ποια χώρα ζείτε;

Στη Γαλλία.

Υπάρχει κάποιος λόγος που επιλέξατε να ζείτε εκεί; Θα μπορούσατε να είσατε στην Αγγλία αν ο λόγος είναι να είστε κοντά με την κατοικία του κυρίου Cave.

Ναι, όντως θα μπορούσα, αλλά προτίμησα τη Γαλλία γιατί μου αρέσει πάρα πολύ η εξοχή της. Οπωσδήποτε και οι άνθρωποι, εννοείται. Καλό κρασί, όμορφες κουβέντες, ωραίες συζητήσεις στην καθημερινότητα.

Ποια είναι αυτή η καθημερινότητα του Warren Ellis;

Δεν υπάρχει συγκεκριμένη καθημερινότητα (γέλια αμφότεροι). Κάθε μέρα τη φτιάχνω ανάλογα με τις ανάγκες εκείνης της ημέρας.

Πάντως γι αυτόν ακριβώς το λόγο πρέπει να βόλεψε εσάς προσωπικά και το γεγονός του ότι η ηχογράφηση του τελευταίου δίσκου των Bad Seeds έγινε στη Γαλλία, στο Fabrique, που αν διάβασα σωστά στεγάζεται μέσα σε ένα παλιό αρχοντικό περασμένου αιώνα...

Ναι, αλλά πραγματικά δεν το πρότεινα εγώ. Νομίζω ότι ο Conway (σ.σ. Savage) είχε ακούσει γι αυτό το studio το La Fabrique και μετά θυμηθήκαμε μερικοί από εμάς ότι όντως και εμείς είχαμε ακούσει για τον καλό ήχο που είχε το συγκεκριμένο μέρος.

Η επιλογή του Nick Launay έρχεται σαν απόλυτο επακόλουθο της εκτενούς συνεργασίας με τη μπάντα για πολλούς δίσκους αλλά και για τις υπογραφές του πίσω από τη δουλειά των Grinderman...

Ο Nick έχει από τη μία συνεργασίες με πολλά διαφορετικά σχήματα, με τελείως διαφορετικό ήχο μεταξύ τους. Από τους Yeah Yeah Yeahs και τους Cibo μέχρι και Gang of Four πολύ παλιότερα. Αυτό σημαίνει για μένα μια ελευθερία κινήσεων εγγυημένη. Δεν μπορώ τους παραγωγούς που θέλουν να βάλουν την υπογραφή τους στη δουλειά του μουσικού.

Αυτό αποκλείει αυτόματα κάποιους από μελλοντική λίστα συνεργασιών με τους Bad Seeds (γέλια).

Ίσως, αλλά στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο σκεφτόμαστε έτσι. Ο Nick είναι εκεί για να προσφέρει λύσεις και όχι σαν κάτι άλλους που ξέρω και που φέρονται σαν πεισματάρικα μουλάρια σε κάποιες περιπτώσεις που δε συμφωνούν με τον μουσικό.

Να υποθέσω επίσης ότι κρίνεται ότι δεν ήταν καιροί για πειραματισμούς προσωπικού από τη στιγμή που ο κύριος Cave σε πρόσφατη συνέντευξη του δήλωσε ότι «Το πρωταρχικό μέλημα είναι να παραμείνουν οι Bad Seeds δυνατοί και ζωντανοί. Το νιώθω σαν χρέος, σαν μια αποστολή που πρέπει να εκπληρώ-

σω. Πρόκειται για μια υπόθεση ζωής και κάποιος πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της»...

Καταλαβαίνω γιατί το λέει ο Nick αυτό. Τα τελευταία χρόνια υπήρχαν πολλές αλλαγές στη μπάντα. Ειδικότερα, από τη στιγμή που έφυγε ο Mick Harvey, το βάρος για μερικά ζητήματα έπεσε ακόμα περισσότερο στους ώμους του Nick. Οι Bad Seeds είναι παιδί του. Δεν είναι κάποια δραματική δήλωση αλλά απλά συνειδητοποίησε κάτι και το είπε προς τα έξω.

Απόλυτα κατανοητό και αυτό που λέτε και η στάση του κυρίου Cave. Ο δίσκος έτσι κι αλλιώς έχει μια εσωτερικότητα και απομακρύνεται από την ενίοτε και οργή που ακούγαμε στους Grinderman.

Είμαι πραγματικά περήφανος για τον καινούργιο δίσκο. Τον ακούω και ανακαλύπτω συνεχώς νέες πτυχές στην ακρόαση του. Δεν νομίζω ότι υπήρχε κάποια συνειδητή ηχητική τοποθέτηση σε σχέση με το υλικό των Grinderman, του στυλ «εκεί παίζαμε σκληρά τώρα θα παίξουμε πιο ήπια για να αναδείξουμε αυτή την πλευρά μας». Προς αυτή την κατεύθυνση πήγε αρχικώς ο Nick και όπως φάνηκε είχαμε ομαδικώς την ίδια πάνω κάτω αίσθηση των πραγμάτων.

Αυτή τη στιγμή να υποθέσω ότι είσατε σε ετοιμασίες για την επόμενη τουρνέ, αυτή που θα φορά τη προώθηση του καινούργιου δίσκου.

Ναι, όντως εδώ στη Βρετανία κάνουμε αυτό το πράγμα αυτές τις ημέρες. Δοκιμάζουμε και τεστάρουμε διάφορες λύσεις για ενορχηστρώσεις τραγουδιών και κάνουμε πολλή δουλειά πάνω στην επόμενη τουρνέ που θα περάσει από Αυστραλία και Ηνωμένες Πολιτείες...

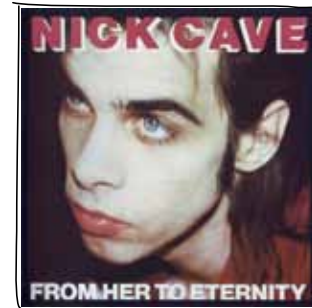
Στις ΗΠΑ ο Nick Cave αυτή τη στιγμή σε ποιο επίπεδο αποδοχής βρίσκεται;

Αυτό που γνωρίζω είναι ότι όλες οι συναυλίες είναι sold out ήδη. Πράγμα που έχει ξαναγίνει. Οι Bad Seeds δεν έγιναν ποτέ ακριβώς ένα μεγάλο συγκρότημα των charts, αν εξαιρέσουμε εκείνο το single με την Kylie Minogue, αλλά αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι δεν έχουν κάνει ένα ισχυρό κύκλο οπαδών, οι οποίοι πάντα ενδιαφέρονται, ηχηρά θα έλεγα (γέλια), για το τι φτιάχνει κάθε φορά η μπάντα και πως το παρουσιάζει αυτό πάνω στη σκηνή.

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS DISCOGRAPHY

ΤΟΥ ΑΡΗ ΚΑΡΑΜΠΕΑΖΗ

From Her To Eternity

Mute 1984

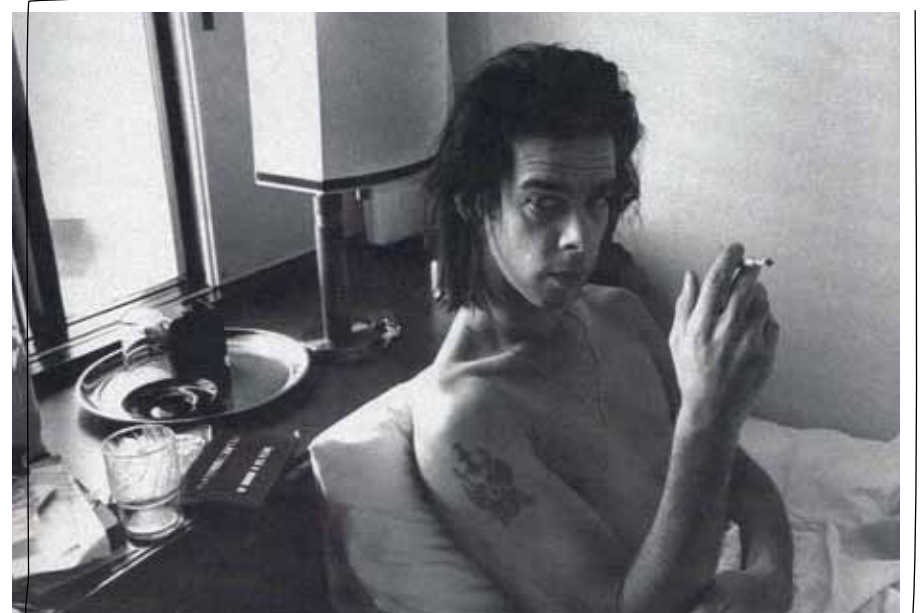
Ένας δίσκος που ξεκινάει με διασκευή σε Leonard Cohen και παρακάτω επιστρέφει σε κάποιο classic του Elvis Presley, θεωρητικά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ριζοσπαστικός. Αυτά όμως μπορούμε και τα λέμε σήμερα. Παρότι συνδετικός κρίκος της παραδοξότητας των Birthday Party με την καθολική αποψη των επόμενων τριάντα χρόνων για την δομή του rock 'n' roll ως κάτι πρόωρα κουρασμένο, το FHTE παραμένει μέχρι σήμερα ένας ακραίος δίσκος που δύσκολα ακούγεται σε συνθήκες ψυχικής γαλήνης ή και ανάτασης ακόμη. Προεξέχει πάντοτε η συνθετική ανωτερότητα του ομώνυμου τραγουδιού για το οποίο συμπράττουν τέσσερις Bad Seeds και μια Anita Lane και το ειδικό βάρος Μουσικών όπως ο Barry Adamson και Ψυχών όπως ο Hugo Race, για να ξεκαθαριστεί ότι το ντεμπούτο ως Bad Seeds έχει κερδίσει μία και για πάντα τη μάχη με τον χρόνο. Το δεκάλεπτο A Box For Black Paul καταπίνει (αμάσητες) όλες τις ματωμένες ιστορίες που θα διηγηθεί ο Cave από τα μέσα των 90s και μετά.

The Firstborn Is Dead

Mute 1985

Ο «αμερικάνικος» δίσκος των Bad Seeds, με μπόλικο δάνεια, αντιδάνεια και αναφορές, παρότι δεν υπολείπεται σε πάθος, ακούγεται σήμερα μάλλον αδύναμος σε σχέση με ό,τι προηγήθηκε, αλλά κύρια με ό,τι ακολούθησε αυτού, και όλα αυτά ενώ υπάρχει μια μερίδα «φανατικών» που θεωρεί ότι είναι ο τελευταίος καλός δίσκος του Cave (!!!). Άλλωστε, από εδώ και μετά αρχίζει μία ατέρμονη αντιπαράθεση περί του πότε ο Cave έπρεπε να τα παρατήσει, αν, γιατί και πώς. Το "Train Long Suffering" παραμένει στα πιο στιβαρά του τραγούδια μέχρι σήμερα, ένα αρχετυπικό gospel punk με ορθή έμφαση και στα δύο του στοιχεία και, εν γένει, εδώ επέρχεται η οριστική ρήξη με την υπόλοιπη γενιά του, καθώς ο Cave θα ενδιαφερθεί οριστικά για το παρελθόν και όχι το μέλλον της μουσικής του. Στις συναυλίες του θα υπάρχει ένας αιώνια ενοχλητικός που ουρλιάζει "Tureloooooo"... Τσεκάρτε το.

Kicking Against The Pricks

Mute 1986

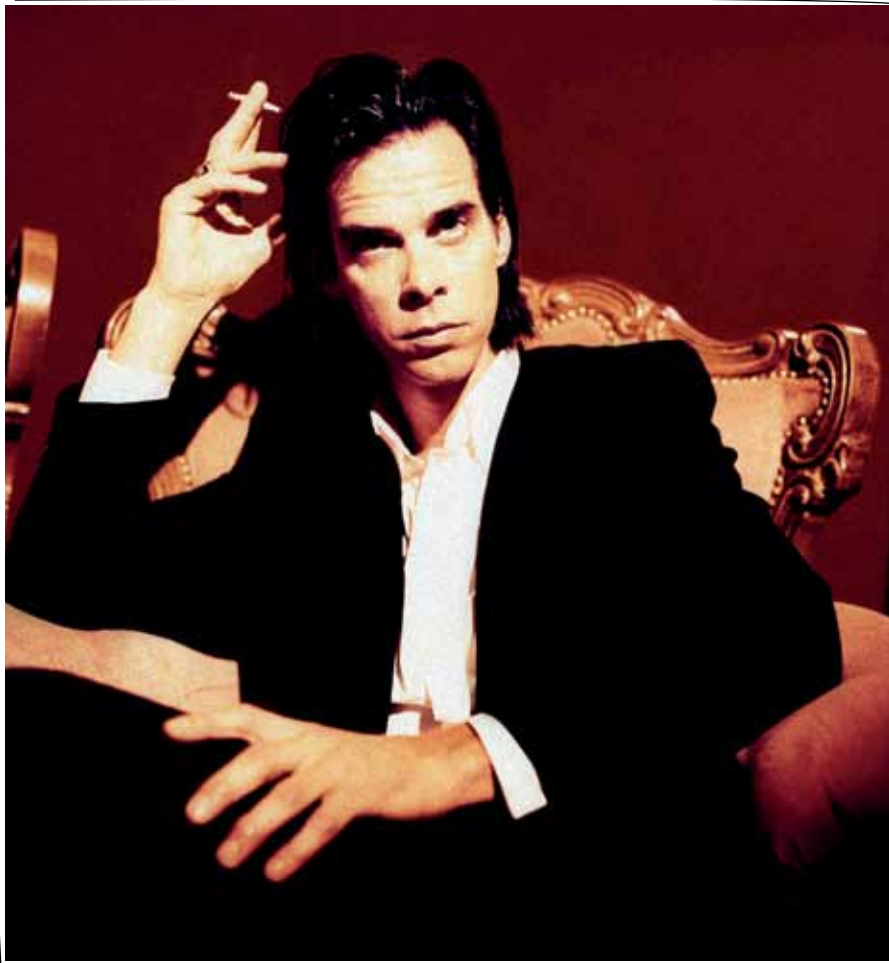
Στο εναρκτήριο “Muddy Water”, ο Nick Cave ακούγεται ανέλπιστα ζεστός – και είναι μόλις 1986. Το τοπίο ξεκαθαρίζει από την άποψη της ιστορικής συνέχειας και ο Mick Harvey αρχίζει να πραγματοποιεί το όραμα της ολοκληρωτικής Bad Seeds ενορχήστρωσης, που για τα επόμενα 20 χρόνια θα στιγματίσει την μπάντα ως τους καλύτερους δογματικούς αναθεωρητές στην ιστορία του ροκ. Οι διασκευές πάντοτε έχουν τη μάχη με το χρόνο υπέρ τους και, με την απάλειψη του βελούδου και την εξόρυξη των υπογείων να τονίζεται σε κάθε επόμενη επιλογή, υπάρχουν ούτως ή άλλως ελάχιστα περιθώρια αποτυχίας. Το γήπεδο έχει στρωθεί για τα καλά και κανείς πλέον δεν δικαιούται να διαμαρτύρεται για το χάος των Birthday Party, που αποτελεί ήδη μακρινό παρελθόν. Η άποψη τους για το “Black Betty” έχει όντως πλάκα.

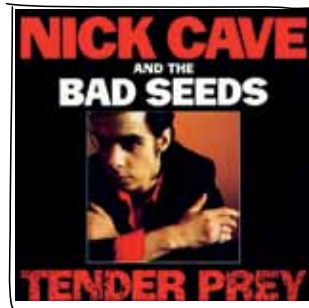
Your Funeral, My Trial

Mute 1986

Ένας σκληρός, εσωτερικός, δυστοπικός και απόλυτα σκοτεινός δίσκος, που δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας σχετικά με την ψυχοπνευματική κατάσταση του εμπνευστή του. Στο “Stranger Than Kindness” ο Cave αγγίζει πρόωρα την συνθετική κορύφωση για την οποία τον προόριζε η μοίρα του και θα συνεχίσει έτσι μέχρι να καταλήξει υπάλληλος του εαυτού του. Σε απαιτήσεις όπως

αυτές του “The Carny” ανταποκρίνεται, προτάσσοντας περιθώρια αυτόματης γραφής, με αλάνθαστη υπαγόρευση προς μία μπάντα που αποκαλύπτει ακόμη περισσότερες υπεράνθρωπες δυνατότητες στο δρόμο προς το Τέλειο, που δεν θα αργήσει να έρθει.

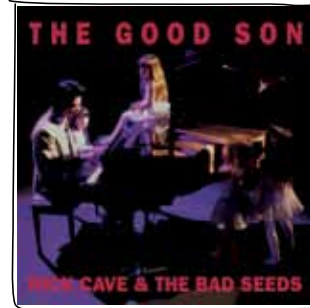

Tender Prey

Mute 1988

Δεν είναι μόνο το ειδικό συναισθηματικό βάρος του “Mercy Seat”, που αναγορεύει τον εν λόγω δίσκο ως τον πραγματικό Σπουδαιότερο

στην ιστορία του Nick Cave, με όποιο σχήμα και αν ηχογράφησε ποτέ και ό,τι και αν περίμενε ο κόσμος από αυτόν. Είναι η διαρκής αίσθηση σε όλη τη διάρκεια ότι εδώ έχει ξεπεράσει ακόμη και τους δασκάλους του, που κατά την άποψη μου είναι γεγονός πραγματικό. Δεν μπορώ να βρω κάτι στη δισκογραφία του Cohen, του Scott Walker ή οποιουδήποτε άλλου θεωρείται ως τέτοιος που να είναι ισοδύναμα συνταρακτικό σαν σύνολο. Και σε περιπτώσεις, όπως το “City Of Refugee”, τους αφήνει χιλιόμετρα πίσω πατώντας ανενδοίαστα πάνω στα επιτεύγματα τους, ακόμη και στο παιχνίδι της κρυφής διασκευής. Ακόμη ένα έξοχο δείγμα του τι κατορθώνουν οι Bad Seeds όταν λειτουργούν σε καθεστώς συνθετικής δημοκρατίας είναι η ζόρικη blues φλέβα του “Up Jumped The Devil”, υποψήφιο sell out, με το “Deanna” να θυμίζει ότι ο Cave έχει επίγνωση των υπόλοιπων ‘80s και μελίρρυτο κλείσιμο με το “New Morning”, ως προς την πρώτη αχτίδα φωτός μετά από μία δεκαετία κατά την οποία είχε πέσει όχι μόνο βαθύ, αλλά και επικίνδυνο σκοτάδι.

The Good Son

Mute 1990

Είναι ο πρώτος δίσκος του Nick Cave που πράγματι ακούγεται και σε καθεστώς γαλήνης. Στο εξώφυλλο κάθεται στο πιάνο ως λευκός άγγελος, πλέον, και τέσσερα «ομοίως» αγνά νεαρά κοριτσάκια τον παρακολουθούν ευλαβικά. Στο περιεχόμενο ξεκινάει πρόωρα τα δικά του “Hallelujah” και το Δράμα του “The Weeping Song”, καθώς το μοιράζεται με τον Blixa, ακούγεται λιγότερο παραβολικό από ότι πραγματικά είναι. Το ότι όλοι αυτοί οι δίσκοι κυκλοφόρησαν διαδοχικά ο ένας μετά

τον άλλον φαντάζει σήμερα απίστευτο. Και όντως είναι. Η μούσα του Nick Cave και το άστρο των Bad Seeds έδειχνε αδύνατο να παύσει να υπάρχει. Οι τελευταίοι κάνουν εξαιρετική δουλειά στο “Hammer Song”, καθώς ακούγονται σαν καταραμένη big band που δεν έχει όρια και ντροπές, ιδιότητα που θα τελειοποιήσουν στο αμέσως επόμενο σουντιακό πόνημα.

Henry's Dream

Mute 1992

Η προσωπική μου άποψη είναι ότι μέχρι εδώ ο Nick Cave δεν έχει κάνει το παραμικρό λάθος, δεν έχει ακουστεί δευτερόλεπτο αδύναμος, έχει πράγματι εξελίξει το αισθητικό και ηχητικό σοκ, που ήταν οι Birthday Party, στην απολύτως θεμιτή του κατάληξη, με τρόπο ώστε να σωθεί και ο ίδιος. Έχει συνδυάσει τον μύθο με την πραγματικότητα, χωρίς να χρειαστεί ποτέ να παίξει απλώς έναν ρόλο, όπως έκανε τελικά ο Tom Waits. Μέχρι εδώ δίνει πάντοτε κάτι από τον εαυτό του, σε μεγάλο ή μικρότερο βαθμό. Πάντως δίνει. Το Henry's Dream δεν είναι ο καλύτερος δίσκος του Cave (τα είπαμε αυτά), αλλά είναι ο καλύτερος δίσκος των Bad Seeds. Βουτάνε στην ουσία του rock 'n' roll, τη χαρακώνουν στα ίσα με το στίγμα τους, και αυτή επιστρέφει απόφια, βρώμικη και θριαμβευτική. Από το “Christina The Astonishing” μέχρι το “Brother My Cup Is Empty”, τα πάντα εδώ μέσα είναι εθιστικά ακόμη και σε καθεστώς επιτηδευμένης αφέλειας. Ήταν, είναι και θα είναι ο αγαπημένος δίσκος του υπογράφοντος και όχι απαραίτητα επειδή είναι ο πρώτος που άκουσα.

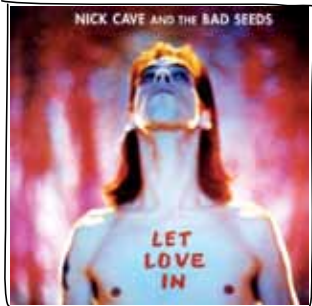

Live Seeds

Mute 1993

Αποτέλεσμα της περιοδείας του Henry's Dream, αλλά με αλάνθαστο tracklisting από τις πραγματικά σπουδαίες στιγμές της μέχρι τότε πορείας. Το "Weeping Song" γίνεται ακόμη πιο συγκλονιστικό και σε όλη τη διάρκεια αισθάνεσαι ότι κάποιος πρέπει να μας επιβραβεύσει ως κοινό για την πίστη και την πάρωση που δείξαμε με την υπόθεση Nick Cave & The Bad Seeds on stage όλα αυτά τα χρόνια. Τα live άλμπουμ θα έπρεπε να είναι πάντοτε κάπως έτσι και ποτέ ο τόπος της ηχογράφησης να μην προβάλλεται ως μείζον στοιχείο των δημιουργών. Άξια αναφοράς και η ακόμη πιο συγκλονιστική απόδοση στο "From Her To Eternity".

Let Love In

Mute 1994

Διακρίνοντας κανείς την απόσταση που χωρίζει πλέον τον Nick Cave από τις ιστορίες που διηγείται, εντοπίζει παράλληλα το πρώτο ατόφια «επαγγελματικό» άλμπουμ των Bad Seeds, οι οποίοι περισσότερο λόγω εμπειρίας, παρά λόγω έμπνευσης, δημιουργούν ένα εντυπωσιακό horror pop σκηνικό, που εύκολα βρήκε τον δρόμο του κινηματογράφου και της εν γένει εμπορικής εκμετάλλευσης σε θεμιτές χρήσεις, που μέχρι τότε θα ήταν μάλλον δύσκολο να δικαιολογηθούν για μία περίπτωση σαν τη δική τους. Ενορχηστρώσεις επί ενορχηστρώσεων και μπόλικά «οπτικά» πειράματα του Mick Harvey, ο οποίος σχεδόν αποκτά τον πρώτο λόγο στην μπάντα (αν ποτέ είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο, αρχηγού παρόντος).

Οι καμπάνες έχουν σημαίνει για τα καλά και το περιβόητο jingle-jangle σε λίγο θα πάψει να υπάρχει και αυτό. Ακόμη και τα «γερά» τραγούδια του δίσκου δεν στάθηκαν τόσο καλά στην εικοσαετία που πέρασε, ακριβώς εξαιτίας της άμεσα προσβάσιμης ηχητικής τους θέσης. Παρασκηνιακές συνθέσεις όπως τα "Thirsty Dog" και "Jangling Jack" περιμένουν ακόμη να αγαπηθούν όσο τους πρέπει.

Murder Ballads

Mute 1996

Αν ο Nick Cave έχει κυκλοφορήσει ένα δίσκο εξαργύρωσης επιτυχίας και επιτευγμάτων του παρελθόντος, τότε είναι σίγουρα αυτός. Το χιλιοακουσμένο ντουέτο με την Kylie Minogue στο "Where The Wild Roses Grow", που αγαπήθηκε άγρια από το MTV, περιέργως επιβιώνει καλύτερα από ότι ο υπόλοιπος δίσκος. Το αντίστοιχο με την PJ Harvey παραμένει ένα συμπαθητικό τραγούδι που υπολείπεται της παράδοσης στην οποία εντάσσεται. Δεν έχει σημασία τι έγραψε και τι δανείστηκε ο Cave. Σημασία έχει ότι για πρώτη φορά το όραμα του ακούστηκε ξεθωριασμένο προτού καν αποτυπωθεί στο στούντιο. Υπάρχουν και μερικά απερίγραπτα b-sides, ενώ η άποψη του για το "Stagger Lee" είναι από τις πιο τυπικές που έχουν ακουστεί τόσα χρόνια που η ιστορία του επιμένει να υπάρχει. Στο τέλος υποτίθεται ότι τα πάντα

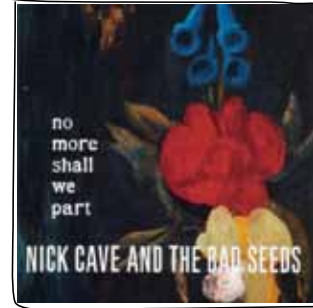
αναιρούνται με μία ανάλαφρη απόδοση στο "Death Is Not The End" του Bob Dylan, αλλά και μέχρι τότε δεν είχαμε καν τρομάξει για να θεωρηθεί ότι δήθεν το χρειαστήκαμε.

The Boatman's Call

Mute 1998

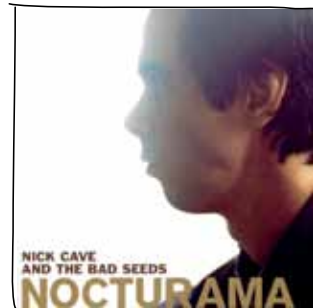
Όντας απόλυτα ξεκαθαρισμένο ότι ο Nick Cave στο εξής απλώς ανεβάζει κάθε φορά την ίδια παράσταση με άλλα σκηνικά και τον ίδιο πρωταγωνιστή (τον εαυτό του), το Boatman's Call δεν υποφέρει από τη σοβαροφάνεια του προκατόχου του και, με την επιλογή της απογυμνωμένης ενορχήστρωσης, κερδίζει τη μάχη με το χρόνο ως δείγμα απόλυτα προσωπικής γραφής, που πρώτα αναζητά την εκ των έσω και έπειτα την έξωθεν καλή μαρτυρία. Έχει φτάσει να θεωρείται ο πλέον αψεγάδιαστος δίσκος του Nick Cave και το γεγονός της απόλυτης προσβασιμότητας του να αναγορεύεται σε μέγα προσόν. Ως συνθέτης άγγιξε την έντεχνη πλευρά του, απομακρύνθηκε σχεδόν βίαια από τις rock 'n' roll ρίζες του (τόσο βίαια που μετά από χρόνια θα γκρεμοτσακιστεί όταν θα τις αναζητήσει και πάλι), αλλά πάντως είχε ακόμη μερικά σπουδαία και κυρίως ΟΧΙ προκατασκευασμένα τραγούδια στο συρτάρι του. Επιπλέον, έζησε την ατυχία του να τον διασκευάσει ο Διονύσης Σαββόπουλος.

No More Shall We Part

Mute 2000

Μετά από τέσσερα χρόνια δισκογραφικής απουσίας ξεγελάει εκθρούς και φίλους – προς στιγμήν πιστέψαμε ότι τον περιμένει μία ακόμη σπουδαία δεκαετία. Το εναρκτήριο "As I Sat Sadly By Her Side" είναι από τα πιο σπαρταξικά τραγούδια που έδωσε ποτέ, οι Bad Seeds, χωρίς να προσπαθούν πολύ, είναι σε καλή φόρμα και σχεδόν αναρωτιέσαι γιατί είχαν παραμεριστεί τόσο την προηγούμενη φορά, που τα τραγούδια αφ' εαυτού τους ίσως και να ήταν καλύτερα. Είναι η στιγμή που ήμασταν έτοιμοι να δεχτούμε την πιο συντηρητική του στροφή, αρκεί αυτή να έμενε πάντοτε τόσο ευγενική όσο σε αυτό το δίσκο.

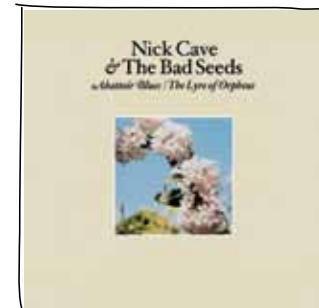
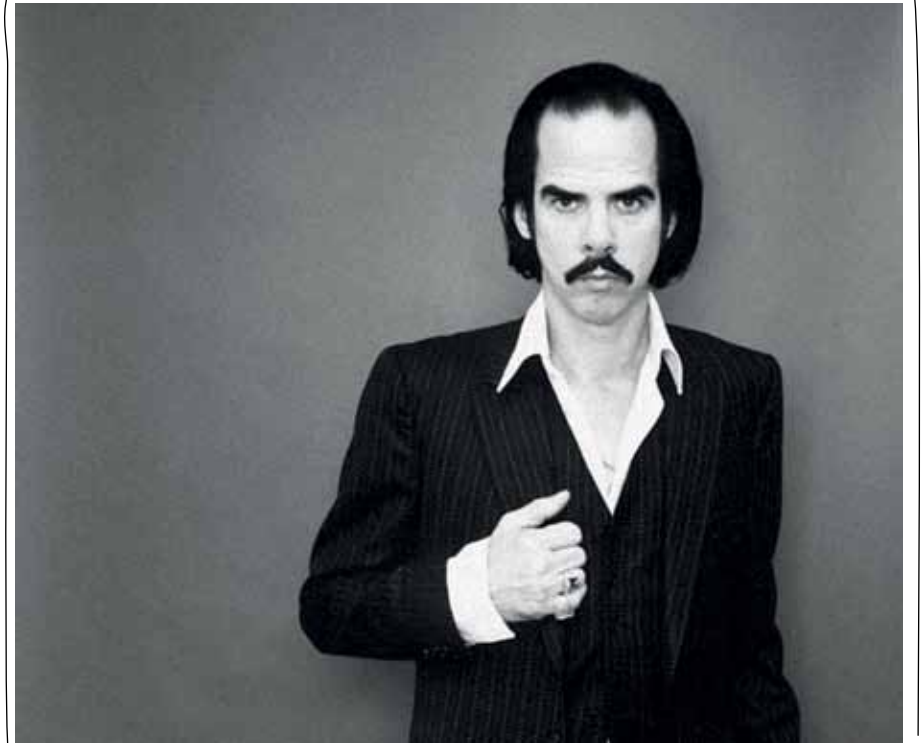

Nocturama

Mute 2003

*

Δίσκος ντροπή ακόμη και για την περίοδο της παρακμής την οποία εγκαινίασε. Το ευτύχημα θα ήταν να βρει έναν τρόπο ο Nick να τον διαγράψει μια για πάντα από τη δισκογραφία του.

Abbatoir Blues/ Lyre Of Orpheus

Anti/Epitaph 2004

Ο Βλίχα φεύγει και οι υπόλοιποι μέσα σε λιγότερο από 20 μέρες ηχογραφούν όχι έναν, αλλά δύο δίσκους, που θα μπορούσαν να υποκαταστήσουν όλη την υπόλοιπη δισκογραφία τους αν με κάποιο τρόπο είχε εξαφανιστεί κάθε ίχνος της. Αλλά όλοι οι δίσκοι είναι πάντοτε εκεί και σχεδόν σαρκάζουν την φιλοδοξία αυτών των τραγουδιών να θεωρηθούν δήθεν σημαίνοντα. Ακόμη και στις πολύ καλές τους στιγμές, αυτοί οι δύο δίσκοι ζουν υπό τη σκιά αυτών που προσπαθούν να μιμηθούν. "Join The Dots", και θα με θυμηθείτε και εσείς. Γεμάτος ήχος από τον Sclavunos, μπουζούκια από τον Warren Ellis, ο Nick Cave μοιάζει πλέον να ικανοποιεί τις επιθυμίες του κάθε συνεργάτη του σχεδόν άκριτα και αυτό δεν θα του βγει σε καλό.

Dig Lazarus Dig

Anti/Epitaph 2008

Με το αστείο των Grinderman να τρέχει σε παράλληλους χρόνους, ό,τι απέμεινε από τους Bad Seeds ως φυσικά πρόσωπα, και κάτι λίγο ως μεγαλείο, ηχογραφεί έναν δίσκο – υποτίθεται – με την rock 'n' roll ορμή του παρελθόντος και πέφτει και γκρεμοτσακίζεται πάνω σε μπουκωμένες ενορχηστρώσεις και σε τσαμπουκαλίκι για το οποίο ο Tracy Pew απλά και μόνο θα γελοούσε και δεν θα γύριζε καν το κεφάλι του προς τα κει για να το απαξιώσει όπως του πρέπει. Πλάι σε ασημαντότητες όπως το "Lie Down Here And Be My Girl", ο Nick Cave συνεχίζει να υπηρετεί τον παλιό του εαυτό του, αλλά ακόμη και στο αρχικά συμβαθές "Hang On To Yourself" αδυνατεί να γράψει κάτι για να τον πιστέψουμε εκ νέου.

THE CH-CH-CHANGING FACE OF DAVID BOWIE

Πέρασε σχεδόν μια δεκαετία χωρίς άλμπουμ και κάτι λιγότερο χωρίς περιοδεία. Από το άλμπουμ Reality του 2003, κάποιες σκόρπιες εμφανίσεις (ανάμεσα σε αυτές και οι περίφημες δύο με τους Arcade Fire το 2005), κάποιες σκόρπιες συμμετοχές (όπως αυτή στο άλμπουμ διασκευών της Scarlett Johansson σε τραγούδια του Tom Waits ή στο "Province" των TV On The Radio), διαδικτυακές διαρροές (τον προπέρσινο Μάρτη διέρρευσε το ακυκλο-

φόρτο άλμπουμ του από το 2001, Toy) και συνεχείς επανακυκλοφορίες από την EMI, με αφορμή τα 40 χρόνια από κάθε άλμπουμ που κυκλοφορεί (φέτος είναι η σειρά του Aladdin Sane), φαίνεται να κρατούν το ενδιαφέρον των μουσικόφιλων, αλλά τίποτα από όλα αυτά δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αξία ενός πρωτότυπου υλικού, ενός νέου άλμπουμ και μιας (ίσως το πιο δύσκολο, αν όχι ανέφικτο) νέας περιοδείας (μετά την περιπέτεια της υγείας του κατά τη διάρκεια της A Reality Tour, το πνεύμα είναι μεν πρόθυμο, οι γιατροί όχι και τόσο ενθουσιασμένοι). Όσον αφορά στο δισκογραφικό σκέλος, δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι ο Bowie επέστρεψε για τα καλά. Σύμφωνα με τον παραγωγό και μόνιμο συνεργάτη του, Tony Visconti, έχουν ήδη ηχογραφηθεί 29 κομμάτια, κάποια από τα οποία ενδεχομένως να συμπεριληφθούν στο επόμενο άλμπουμ, το οποίο θα αρχίσει να δουλεύει μέσα στη χρονιά που διανύουμε. Πριν από το επόμενο, όμως, έχουμε το νέο που, τη στιγμή που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είναι βέβαιο ότι θα είναι διαθέσιμο προς ακρόαση με όλους τους δυνατούς τρόπους... Ανεξάρτητα, όμως, από την αποδοχή του παρόντος άλμπουμ, για όλους μας είναι μια ευκαιρία να σταθούμε σε βασικά σημεία της μουσικής μυθολογίας που λατρεύουμε και (ενδεχομένως) να τα θέσουμε/αποδώσουμε στις πραγματικές τους διαστάσεις. Κινηματογραφικά αυτό αποτυπώνεται με ντοκιμαντέρ όπως αυτό του BBC που αναμένεται το Μάιο, έχει τίτλο David Bowie — Five Years και επικεντρώνεται σε πέντε σημαδιακές χρονιές για τον Bowie: 1971, 1975, 1977, 1980 και 1983. Όχι τόσο δημοσιογραφικά, αλλά μουσικογραφικά, με τη συνήθη φανζινάτη πρακτική του Sonik, αποτυπώνεται στο ακόλουθο αφιέρωμα που παρουσιάζει τα διαφορετικά πρόσωπα και τις φάσεις του...

STARTING POINT

Πριν ακόμη αναπτύξει το καλαιοδοσκόπιο χαρακτήρων που πλαισίωσε τον μετέπειτα μύθο του, με αποκορύφωμα την ευφυέστατη περσόνα του glam rock νάρκισσου Ziggy Stardust, ο David Bowie πέρασε σχεδόν ολόκληρη τη δεκαετία του '60 προσπαθώντας. Πολύ. Έστω για μια επιτυχία.

ΤΗΣ ΜΑΡΩΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Από το 1962, όταν και άρχισε να μπαϊνοβγαίνει σε άσημες μπάντες, μέχρι το 1969, τίποτα δεν έδειχνε στην πολυετή προσπάθεια του νεαρού τότε David Jones ότι υπήρχε η πιθανότητα μιας αξιοπρεπούς καριέρας στη μουσική, πόσο μάλλον, δε, εξεζητημένης. Επανδρωμένος με σπουδές Τέχνης στο Bromley Technical College, επηρεασμένος από το rock' n' roll και την αγάπη του για τη jazz (που του μετέδωσε ο ετεροθαλής αδερφός του, Terry), με ένα σαξόφωνο-δώρο γενεθλίων από τον πατέρα του και, το κυριότερο όλων, με μια τεράστια δεξαμενή φιλοδοξίας, έκανε τα πρώτα του βήματα στη μουσική βιομηχανία («δε με ένοιαζε τι θα φορούσα, τι θα τραγουδούσα, είχα εμμονή με την επιτυχία», θα παραδεχόταν χρόνια αργότερα).

Σχημάτισε την πρώτη του αξιόλογη μπάντα, τους Davie Jones and the King Bees το Νοέμβριο του 1963, με τους οποίους κυκλοφόρησε το single “Liza Jane” (1964). Οι απογοητευτικές πωλήσεις προέβλεπαν με βεβαιότητα ένα αβέβαιο μέλλον, κάτι που ο ίδιος δεν ήθελε επ’ ουδενί να ρισκάρει και γι’ αυτό φρόντισε να τη διαλύσει εγκαίρως. Έκτοτε, η πορεία του έγινε συνώνυμη της τραμπάλας. Η επόμενη μπάντα του, Davie Jones and the Manish Boys, κάτι πήγε να ψιλοπετύχει κυκλοφορώντας το single “I Pity the Fool” (1965) και κερδίζοντας μια τηλεοπτική εμφάνιση στην εκπομπή *Gadzooks! It's All Happening*, του BBC. Παρά την προσπάθεια του David, σε συνεργασία με το μάνατζερ Leslie Conn, να αποκομίσει το μέ-

γιστο της δημοσιότητας από το γεγονός, ενορχηστρώνοντας μια συγκέντρωση υποτιθέμενων οπαδών του συγκροτήματος έξω από το στούντιο, η φήμη ούτε που τους ακούμπησε. Μετά τη διάλυση των Manish Boys, τα επόμενα δυο χρόνια δοκίμασε την τύχη του με τους Lower Third και τους Buzz. Ήταν τότε που άλλαξε το όνομά του σε David Bowie, για να αποφευχθεί η όποια σύγχυση με τον Davy Jones των Monkees.

I dig everything

Είχε ανατείλει το 1966, η Βρετανική Εισβολή ήδη χάρασε καθοριστικές γραμμές για την ιστορία της pop, με το σενάριο μιας rock αναγέννησης εκφρασμένης από πληθωρικές κιθάρες να γίνεται πραγματικότητα, και

ο David Bowie, παρότι προερχόταν από την ίδια γενιά wannabe rock ηρώων, συνέχιζε να έχει τη μια αποτυχημένη προσπάθεια πίσω από την άλλη. Ο λόγος; Ήταν απλώς ένα άθροισμα των επιρροών του, που, χωρίς να έχει δημιουργήσει το δικό του στίγμα, προσπαθούσε να ανταγωνιστεί το βαρύ πυροβολικό της εποχής, όπως τους Rolling Stones, Who και Kinks στο ίδιο τους το πεδίο (ηχογραφημένα γέλια): με τους King Bees παρέπεμπε σε Kinks, με τους Manish Boys γινόταν μια αδιάφορη κόπια των Yardbirds, ό,τι κυκλοφόρησε ως Davey Jones με τους Lower Third έγινε είτε με έναν-αλλά πρώτων Who-mod αυτοπροσδιορισμό (“You’ve Got A Habit of Leaving”), είτε με teen pop σαπουνόφουσες που θύμιζαν Herman’s Hermits (“Baby Loves That Way”). Φτάνοντας στα μέσα αυτής της γνωστικής περιπέτειας, η πρώτη φορά που αντιλαμβανόμαστε τον ίδιο τον David Bowie είναι το 1966 στον ύμνο της ατομικότητας “Can’t Help Thinking About Me”, όπου επιτέλους έχει βρει τη μεγαλειώδη κυνική του φωνή. Πριν προλάβουμε να χαρούμε, θυμάται να μιμηθεί τους Beatles και απογοτεύει (ξανά μανά) με τα “Do Anything You Say” και “Good Morning Girl”, ενώ στο “I Dig Everything” ουσιαστικά μας λέει αυτό που από καιρό είχαμε ψυχανεμιστεί. Παρά τις μετρημένες υποψίες καλλιτεχνικής έμπνευσης, η μελέτη της πρώιμης περιόδου του Bowie είναι ενδιαφέρουσα κυρίως ως ανατροπή της παγιωμένης άποψης που ήθελε τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες (τουλάχιστον από τους Beatles και μετά) να έχουν το μέγιστο δυο χρόνια ηχογραφήσεων μέχρι τη μεγάλη δισκογραφική επιτυχία.

Το 1967 κυκλοφορεί το πρώτο του ομώνυμο άλμπουμ, στο οποίο για ακόμα μια φορά δείχνει απρόβλεπτος, εδώ με επιρροές από Syd Barrett, ιδίως στιχουργικές, καθώς είναι σχεδόν ειρωνική η ταύτιση των παιδόφιλων αναφορών των “There is a Happy Land” και “Little Bombardier” με το “Matilda Mother” των Pink Floyd. Τα στιχουργικά αλλόκοτα συ-

νεχίζουν στο “We Are Hungry Men” – ένα καυστικό αγγλογερμανικό σχόλιο πάνω στον υπερπληθυσμό (κάτι που προκάλεσε ψιθύρους για πιθανές του Ναζιστικές τάσεις) και στο “Silly Boy Blue”, όπου αποκαλύπτεται η σχέση του με τον αποκρυφισμό και τον Βουδισμό. Το άλμπουμ σημείωσε ακόμα μια αποτυχία στις πωλήσεις (η πλάκα είναι πως το πιο αξιόλογο κομμάτι, το σχεδόν παιδικό “The Laughing Gnome”, εν τέλει κυκλοφόρησε το '73 και ανέβηκε στο No. 6 των charts). Επίσης, ήταν εκεί που για πρώτη φορά συγκεντρώθηκαν τρία βασικά χαρακτηριστικά του Bowie: 1. οι βαρύγδουποι και συνήθως ακατανόητοι στίχοι, 2. το πόσο καλός «κλέφτης» ιδεών ήταν και 3. η μαεστρία με την οποία αναμίγνυε τις τάσεις και τις επιρροές του κάνοντάς τις να φαίνονται δικές του (σημ. αργότερα θα κατάφερνε να τις τελειοποιήσει σε ένα αποτέλεσμα ιδιόμορφο και συναρπαστικό). Ο Bowie, απογοητευμένος από μια ακόμη αποτυχία, παρατά τη μουσική, ασχολείται με το θέατρο και τη μιμική.

Becoming Major Tom

Το 1968 γνωρίζεται με τον χορογράφο και μίμο Lindsay Kemp, ο οποίος (λέγεται ότι) δέχτηκε τον David στο σόου του, *Pierrot in Turquoise*, ζητώντας του σεξ ως αντάλλαγμα. Η εξαιρετική avant-garde τέχνη του, επηρεάζει τον Bowie στο χτίσιμο ποικίλων περσόνων, ωστόσο η σχέση τους γκρεμίζεται σύντομα, λόγω της αμφισεξουαλικότητάς του. Ως σόλο μίμος πλέον, ο Bowie ανοίγει το σόου του Marc Bolan των T.Rex, που επρόκειτο για μια φευγάτη εκδοχή της κινεζικής κατοχής στο Θιβέτ. Η δε γνωριμία με τον παραγωγό των T.Rex, Tony Visconti, υπήρξε καταλυτική για τη μετέπειτα διαδρομή του, ενώ ο κεραυνοβόλος έρωτας με την μπαλαρίνα Hermione Farthingale πυροδότησε τόσο τη δημιουργία της κολεκτίβα τους, Feathers, όσο και τη μετουσίωση του της σχέσης τους

σε δύο τραγούδια, “Letter to Hermione” και “Occasional Dream”, που συμπεριλήφθηκαν στο επόμενο άλμπουμ.

Η ταινία 2001: *Space Odyssey* και η διττή σύγκρουση με χάος, το εσωτερικό της ανθρωπίνης φύσης και αυτό του εξωτερικού κόσμου, στοιχείο αναπόσπαστο του David Bowie, συνδυαστικά με την άνευ όρων και ορίων φαντασία του και την υπερκινητικότητα του (τον έστελνε από βουδιστικά μοναστήρια σε καλλιτεχνικές αναζητήσεις μέσα από δημιουργία σουρρεαλιστικού εργαστηρίου και από εκεί πάλι στο στούντιο και μετά στην υποκριτική), ήταν το εφελτήριο για την πρώτη επιτυχία του: το “Space Oddity”. Για πρώτη φορά χρησιμοποιεί stylophone, κάτι που του έμαθε ο Tony Visconti, ο οποίος αρχικά δεν είχε καν προβλέψει την επιτυχία του τραγουδιού, με αποτέλεσμα να αφήσει την παραγωγή σε έναν βοηθό ονόματι Gus Dudgeon (θα γινόταν ο μετέπειτα βασικός παραγωγός του Elton John). Το 1969 έδυε, με τον David να γνωρίζει τη 18χρονη τότε Angela Barnett και τη δισκογραφική επιτυχία του “Space Oddity” να επισφραγίζεται με τη χρήση του από το BBC κατά την μετάδοση της προεξόφησης του Apollo 11 στη Σελήνη τον Ιούλιο 1969. Ωστόσο, ήταν ο θάνατος του πατέρα του, μερικές ημέρες αργότερα, που τον συνέτριψε και τον επαναπροσδιόρισε – μέσω της παράλληλης επαφής του με τον βουδισμό – ώστε να επιστρέψει και πάλι στο μουσικό γένεσθαι, αυτή τη φορά ως glam rock καμειλόντας..

Στιχουργικά,
το *The Man Who Sold
The World* κινείται
γύρω από τρεις
παραμέτρους,
τις εξής δυο:
την παράνοια.

FROM DEMO TO LIMO* 1970-1972

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΣΑΒΑΛΟΥ

Η νέα δεκαετία μπήκε με το αριστερό για τον Bowie. Μέχρι τον Ιανουάριο του 1970, το single “Space Oddity” είχε καταφέρει να πουλήσει μόλις 138.656 αντίτυπα στη Βρετανία, βάζοντας σε αμφισβήτηση το δισκογραφικό του μέλλον. Η εταιρεία του, Philips/Mercury, του δίνει μια δεύτερη ευκαιρία, παρά το γεγονός ότι στις αρχές του 1970 κυκλοφορεί το “The Prettiest Star” (αφιερωμένο στην γυναίκα του, Angela Barnett, την οποία παντρεύεται στις 19 Μαρτίου της ίδιας χρονιάς) που πούλησε... 798 κόπιες σε λίγους μήνες.

*Έκφραση της μουσικής βιομηχανίας που σημαίνει «απ’ τα αλώνια στα σαλόνια», δηλαδή «απ’ (την ηχογράφηση ενός ταπεινού) ντέμο, στη λιμο(υζίνα)».

Η δεύτερη ευκαιρία ακούει στο τίτλο *The Man Who Sold The World* (Νοέμβριος 1970) και αποτελεί μια ελεύθερη σπουδή του Bowie στο πρώιμο hard rock (μερικοί λένε πως είναι το μοναδικό χεβιμεταλλικό άλμπουμ της δισκογραφίας του, αλλά είναι κομματάκι υπερβολικό). Στην παρούσα φάση ο καλλιτέχνης Bowie δεν έχει βρει ακόμη τη «φωνή» του και αρκείται σε ευγενικές χορηγίες από τρίτους (aka Mick Ronson). Ο ίδιος, μπαίνοντας στο στούντιο στις 18 Απριλίου, δείχνει ανήμπορος να συνθέσει ακόμη κι ένα κομμάτι της προκοπής, οπότε όλο το συνθετικό βάρος πέφτει στη μπάνα του: τον προαναφερθέντα Ronno, το μελλοντικό παραγωγό και μπασίστα Tony Visconti και τον Rick Wakeman, έναν 22χρονο πιανίστα με κλασική παιδεία που κατόπιν θα έβγαζε καμιά 15αριά prog rock άλμπουμ, είτε σόλο είτε με τους Yes. Οι τρεις αυτοί, βλέποντας τον Bowie μαστουρωμένο ολημερίς κι ολονυχτίς

νείται γύρω από τρεις παραμέτρους, τις εξής δυο: την παράνοια. Ο Bowie έκανε πολλή παρέα με τον αδελφό του, Terry, ο οποίος μόλις είχε πάρει εξιτήριο από ψυχιατρείο, στο οποίο είχε μπει με συμπτώματα σχιζοειδούς διαταραχής και αγχώδους μανιοκατάθλιψης. Ο Ντέιβιντ θεωρούσε ανέκαθεν τον εαυτό του υπεύθυνο για την κατάντια του, αφού δεν του είχε συμπαρασταθεί όσο έπρεπε – ειδικά αφού ο μεγάλος του αδελφός τον είχε μπάσει ουσιαστικά στο χώρο της μουσικής, δανείζοντας του όλη τη δισκοθήκη. “Some say the view is crazy/But you may adopt another point of view” τραγουδάει στο ομώνυμο κομμάτι, ενώ στο “All The Madmen” κάνει ακόμη μια επίκληση στις τύψεις του για τον αδελφό του λέγοντας “I’d rather stay here with all the madmen/Than perish with the sadmen”. Όλα τα υπόλοιπα (όπως το τραγούδι “She Shook Me Cold”) αναφέρονται είτε στις –kinky– σεξουαλικές του εμπειρίες με τη σύζυγο του (“She took my head, smashed it up/And left my young blood rising”), είτε σε παιάνες ολο-

ως “My Way”). «Έχασα όλους μου τους συνεργάτες και κατάλαβα, με τον άγριο τρόπο, πως δεν έχω άλλη επιλογή από το να το “παιδέψω” και να συνθέσω εγώ ο ίδιος κάποια τραγούδια», είχε δηλώσει ο ίδιος μετά. Ως εκ τούτου, το καλειδοσκοπικό *Hunky Dory* (Δεκέμβριος 1971) είναι το πιο σημαντικό, κατά τον γράφο-ντα, άλμπουμ του Bowie γιατί ήταν αυτό που κατάφερε να τον βγάλει από το writer’s block του, να του δώσει τη «φωνή» που έψαχνε και τη μουσική του ταυτότητα και, κυρίως, να τον αναγκάσει να πετάξει από πάνω του τα μουσικά δεκανίκια τρίτων πάνω στα οποία στηρίζονταν εδώ και καιρό, να κάτσει πλάι από ένα πιάνο και να βάλει μερικά ακόρντα σε σειρά. Ελλείψει πρωτογενούς έμπνευσης, στράφηκε στη γέννηση, στις 31 Μαΐου 1971, του γιου του, Zowie (ή Duncan, νυν σκηνοθέτη του υπέροχου “Moon”). Ένα από τα πρώτα τραγούδια που συνέθεσε ήταν το “Kooks”, στο οποίο ρωτάει το νεογέννητο “Will you stay in our lover’s story / if you stay, you won’t be sorry”; Και δίπλα σε αυτά αντιπαραθέτει με τόλμη μια επτάδα τραγουδιών που ούτε ο ίδιος δεν θα ονειρευόταν να έχει συνθέσει, ακριβώς έναν χρόνο πριν: “Life on Mars?” (το σπουδαιότερο τραγούδι της ροκ ιστορίας που ΔΕΝ διαθέτει ρεφρέν, το οποίο αποτελεί μια παραλλαγή του “Com-

από κόρτο της καλύτερης δυνατής ποιότητας, του έκαναν όλη τη «βρώμικη» δουλειά. Βασικά, ο Bowie δεν κούνησε το δακτυλάκι του, παρά μόνο για να παίξει πιάνο και stylophone. Εκεί που μεγαλούργησε, ωστόσο, ήταν οι στίχοι, αποκύημα του (επιδερμικού ή όχι και τόσο;) φλερτ του με τον αποκρυφισμό, τον ολοκληρωτισμό και την ναζιστική ιδεολογία. Δεκάδες βιβλία του Φρίντριχ Νίτσε και του Αλίστερ Κράουλι κοσμούσαν τον τοίχο του σπιτιού του, του Haddon Hall, στο γραφικό προάστιο του Beckenham, ενώ στις συνομιλίες του με τους συνεργάτες του εξέφραζε τον θαυμασμό του για τον Enoch Powell, βρετανό πολιτικό με ακροδεξιές και ρατσιστικές πεποιθήσεις.

Ο τίτλος του άλμπουμ είναι παράφραση του “The Man Who Sold The Moon”, ενός μυθιστορήματος του αμερικανού συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας Robert Heinlein (που έγραψε και το “Starship Troopers”, που γυρίστηκε ταινία το 1997). Στιχουργικά, το άλμπουμ κι-

κληρωτισμού σαν το “Saviour Machine”, όπου ένας Υπερήρωας-Μηχανή θα αναδειχθεί για να σώσει την Ανθρωπότητα. Μετά την ολοκλήρωση των ηχογραφήσεων, στις 20 Μαΐου, οι Visconti και Ronson, απογοητευμένοι από το credit που ποτέ δεν πήραν στο εξώφυλλο απ’ το «μονοφαγά και παρτάκια» Bowie (τόση δουλειά του έβγαλαν...), αποκω-ρουν και δεν του ξαναμιλάνε για σχεδόν ένα χρόνο. Και τώρα αρχίζουν τα δύσκολα (ακολουθεί κι άλλη μια αναφορά σε Σάκη Ρουβά).

Όλα καλά (αγγ. “Hunky Dory”)

Ο Bowie ήταν ανέκαθεν μέγας αντιγραφάς. Κι αυτό δεν είναι κάτι που το λένε οι –λιγοστοί– εκθροί του, αλλά το παραδέχεται κι ο ίδιος. Π.χ. το 1968 δίνει στην δισκογραφική του το ντέμο ενός τραγουδιού, του “Even a Fool Learns to Love”, το οποίο είναι 100% ίδιο με το “Comme d’habitude” του Claude François (που το έκανε γνωστό κατόπιν ο Sinatra

me d’habitude” – έτσι για να μην ξεχνάμε και τις παλιές μας συνθήεις), “Quicksand” (αν και οι Dinosaur Jr. το είπαν ακόμη καλύτερα...), “Changes” (ο ορισμός της καριέρας του) και “Oh! You Pretty Things”. Και μαζί με αυτά, μερικά homages στα –κρυφά ή φανερά– είδωλα του: “Queen Bitch” για τον Lou Reed, “Andy Warhol” και “Song For Bob Dylan”. Στο δε εξώφυλλο ποζάρει με κοντό, καροτί μαλλί, προλειαίνοντας το έδαφος για την επανεμφάνιση του, μερικούς μήνες μετά, ως ένας «Λεπρός Μεσσίας που έπαιζε κιθάρα»... ☐

ΟΝΕΙΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΜΨΗ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΧΥΤΗΡΗ

Πώς γίνεται Ντέιβιντ να έχεις το θράσος να μας σερβίρεις ένα αισθητικά και ιστορικά τόσο σπουδαίο άλμπουμ όπως το Ziggy Stardust πριν προλάβουμε να χωνέψουμε τη μαγεία του Hunky Dory! Ό,τι προλάβουμε θα μου πεις, μιας και η έμπνευση δύσκολο να σε κυνηγά εσσειέ.

1972-1973

Επί της ουσίας, τώρα, αυτό στο οποίο η ιστορία της pop αναφέρεται ως glam ενσαρκώνεται στο ίματζ και την καλλιτεχνική προσέγγιση του Bowie αυτής της περιόδου, που εντός του 1972 περιβάλλεται από παραπλήσιες αισθητικές μουσικά δρώμενα (Mark Bolan, Slade, Roxy Music, Alice Cooper, Gary Glitter, Rod Stewart, Lou Reed, Sweet, Mott the Hoople). Πολλά από τα laptop-made σημερινά ευπώλητα του Pitchfork φαντάζουν εβδομαδιαίας διάρκειας ληγμένα αναλώσιμα αν τα συγκρίνει κανείς με τη διαχρονικότητα και τη φρεσκάδα του Ziggy. Δηλαδή ενός σχεδόν σουρεαλιστικού κόνσεπτ με πολλαπλές σοβαροφανείς ερμηνείες, αλλά σημαντικές συμβολικές προεκτάσεις.

Ο ροκ star Ziggy είναι ο μόνος που μπορεί να επικοινωνήσει με τους έφηβους και να τους δώσει πληροφορίες/οδηγίες για τις τελευταίες μέρες της Γης, η οποία πεθαίνει από έλλειψη φυσικών πόρων. Ο Ziggy αναγγέλλει την άφιξη του Starman που θα δώσει ελπίδα από το διάστημα με τη βοήθεια των infi-

nites, όντων που ενσαρκώνουν τις μαύρες τρύπες. Οι infinites αποτελούνται από αντι-ύλη και, για να μπορέσουν να έχουν πρόσβαση στην γήινη πραγματικότητα, κλέβουν ύλη από το σώμα του Ziggy για να μορφοποιηθούν. Ο Ziggy τελικά γίνεται κομμάτια επί σκηνής παρά το αισιόδοξο φινάλε για τη Γη. Ο ροκ καλλιτέχνης πραγματοποιεί τα όνειρα των οπαδών του, αλλά ο ίδιος (αυτο) καταστρέφεται από οτιδήποτε είναι αυτό που τον κάνει να ζει στο υπερπέραν για να φέρει δώρα στο κοινό του. Το φινάλε του "Rock'n'Roll Suicide" μιλάει εύγλωττα με το δραματικό «Δεν είμαστε μόνοι», όπου καλλιτέχνης και οπαδός ταυτίζονται σε ένα ονειρικό πεδίο. Ο Bowie της λάμψης του glitter στάζει από παντού (αμφι)σεξουαλικότητα, παρακμή, θεατρική αρτιότητα, πρωτοποριακές ιδέες, που –μουσικά τουλάχιστον– κάνουν το rock'n'roll να ακούγεται προϊστορικό είδος, και διαθέτει μια μοναδική έλξη στους νέους που έχουν ανάγκη για κάτι πιο ακραίο από την αθωότητα της περασμένης δεκαετίας. Το πανκ πλησιάζει και το glam μεσολαβεί σαν προάγγελος.

Ο Bowie πλαισιώνεται από ένα τέλειο γκρουπ (ίδια σύνθεση με αυτή του Hunky Dory), με τον κιθαριστικό χείμαρρο του Mick Ronson να εκστασιάζει. Στο επόμενο άλμπουμ θα προσθέτε έναν ιμπρεσιονιστικό τζαζ πιανίστα (Mike Garson – λέγεται ότι η πρόσληψή του έγινε ύστερα από οντισιόν είκοσι δευτερολέπτων) που καθόρισε τον ήχο σε πολλά σημεία (μάλλον περιττό να αναφέρουμε το "Lady Grinning Soul"). Οι πολλαπλές δραστηριότητες του Bowie αυτή την εποχή (γράφει για τους Mott the Hoople, κάνει παραγωγή και συμμετέχει στο Transformer του Lou Reed, μιξάρει το Raw Power του Iggy με τους Stooges, ενώ περιοδεύει ασταμάτητα) δεν τον εμποδίζουν να κάνει άλλα δύο άλμπουμ μέσα στο 1973. Το Aladdin Sane υιοθετεί μια νέα persona που –κατά τον ίδιο– είναι η μεταμόρφωση του Ziggy του Λονδίνου σε Aladdin της Νέας Υόρκης.

Το επικείμενο τέλος του κόσμου που αποκαλύπτεται στο βρετανικό ακροατήριο μεταφέρεται στην Αμερική του "Panic In Detroit". Το Aladdin Sane δεν διαθέτει την ομοιογένεια του Ziggy, αλλά συνεχίζει μια σειρά πολύ καλών singles που κολλάνε στον τοίχο και τους πιο διαβασμένους indie του παρόντος. Το "Let's Spend The Night Together" των Stones είναι το προεόρτιο των διασκευών που θα ακολουθούσαν στο Pinups, μια πρωτόλεια punk/trash άποψη, όπου ο Bowie ξαναγίνεται ο έφηβος του 1966 για να επαναλάβει με τον δικό του τρόπο αγαπημένα του τραγούδια –βασικά της βρετανικής mod/ψυχεδελικής περιόδου– με αγάπη μεν, όχι ιδιαί-

τερο σεβασμό δε, στις πρώτες εκτελέσεις. Αποτέλεσμα, ένας δίσκος που προδίδει ένα παρελθόν που πέρασε ανεπιστρεπτή, εσκεμμένα αφησιώδωτο, αλλά διαστρεβλωμένο με την ενέργεια ενός καλλιτέχνη που βρίσκεται στο φόρτε της δημιουργικότητάς του και που έχει το χάρισμα διαρκώς να προηγείται της εποχής του. Το Pinups δεν είναι απαραίτητη ακρόαση. Αποτελεί ανάγκη του δημιουργού του να ξεφορτωθεί το βάρος της προσωπικής του δημιουργίας κάνοντας επίσκεψη σε αγαπημένους του φίλους. Λειτουργεί καλύτερα στο γρήγορο, γκλαμαρισμένο boogie του "Rosalyn" του Bo Diddley, λιγότερο στα δυνατά τρακς όπως το "Shapes of Things" των Yardbirds (αν και εδώ ο Ronson βγάζει μάτια) και αδιάφορα στο "Sorrow" των Mc Coys, ενώ αλλού η Μπουουϊκή ερμηνεία ακυρώνει τις όποιες προκαταλήψεις, όπως στο "See Emily Play" των Floyd. Τέλος, αν κανείς θέλει να ζήσει τις μοναδικές στιγμές των Spiders όπως ακούγονταν στις συναυλίες, το –μέχρι πρόσφατα bootleg– Live Santa Monica '72 –ηχογραφημένο για ραδιοφωνικό σταθμό στις ΗΠΑ, με εξαιρετικό ήχο– είναι μια από τις

καλύτερες προτάσεις καταγραφής του Bowie ως glam καθοδηγητή των 70s. Πολλοί τείνουν να υποτιμούν αυτά που προηγήθηκαν και ακολούθησαν του Ziggy, αλλά υπάρχουν pop κομψοτεχνήματα σε όλες τις φάσεις αυτής της εποχής, αν και το kitsch βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής σε πολλές περιπτώσεις.

Ο Bowie συχνά γίνεται πομπώδης μέσα στην υπέρμετρη ματαιοδοξία/φιλοδοξία ενός χαρισματικού αλλά συνάμα ανασφαλούς, ανώριμου ροκ star, απολύτως ταγμένου στην αναζήτηση της ουτοπίας, που προσπαθεί να ρουφήξει όλες τις ηδονές της ζωής, δίχως όμως να στερείται ενός επαγγελματισμού που απαιτείται εκ μέρους της αγοράς για την καθολική αποδοχή του. Ως την επόμενη μεταμύηση. ☉

THE SOUL YEARS

1974-1976

ΤΟΥ ΜΑΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ

Με την κυκλοφορία του δίσκου *Diamond Dogs* το 1974, ο David Bowie παρουσιάζει τα πρώτα δείγματα μιας μεταστροφής στον ήχο του.

Αφού καθιερώθηκε ως ο απόλυτος αγγελιοφόρος του αστραφτερού glam rock, ήδη σε κομμάτια όπως το "1984" από το παραπάνω άλμπουμ δείχνει να εκφράζει μία υπέρ του δέοντος ταπεινή αγάπη για τον ήχο της μαύρης μουσικής, είτε αυτή λέγεται rhythm & blues, είτε soul, είτε funk. Όταν λοιπόν δεν κατάφερε να ανεβάσει ένα μιούζικαλ βασισμένο στο βιβλίο του George Orwell επειδή αρνήθηκε να παραχωρήσει τα δικαιώματα η χήρα του συγγραφέα, συνέχισε την πορεία του με το διπλό άλμπουμ *David Live* που περιείχε ηχογραφήσεις από την περιοδεία που πραγματοποιούσε εκείνη τη χρονιά.

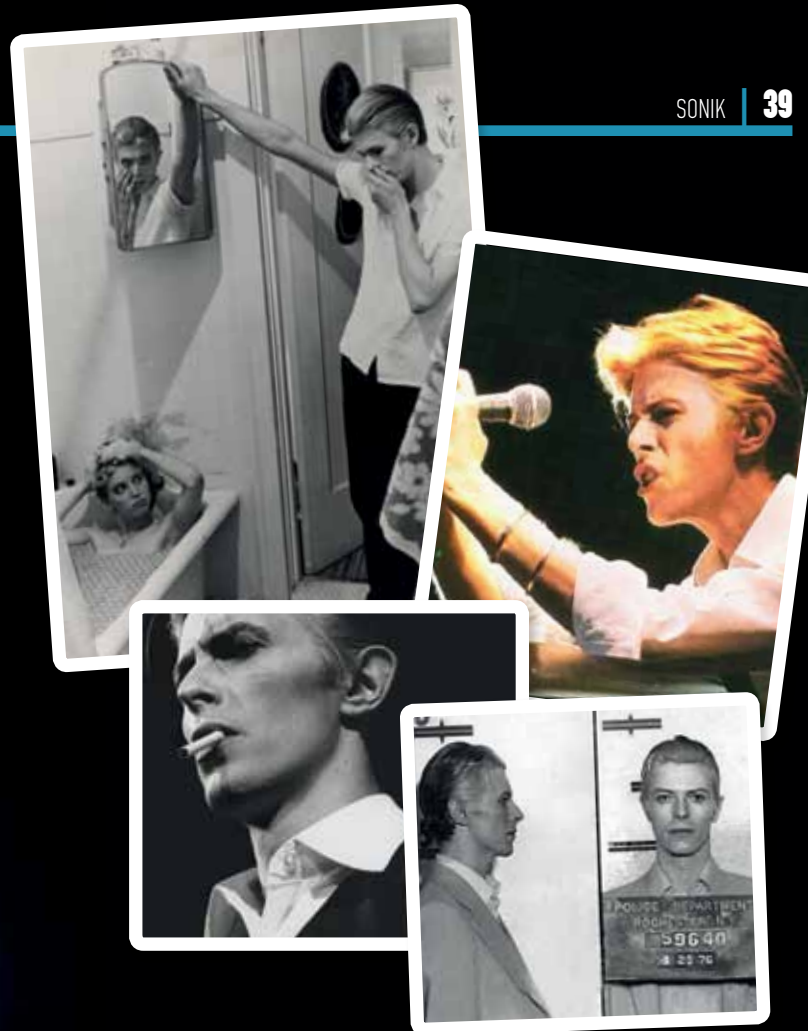
Ήδη είχε μετακομίσει στις Ηνωμένες Πολιτείες, αρχικά στη Νέα Υόρκη και κατόπιν στο Λος Άντζελες, όπου ασφαλώς ήρθε σε στενότερη επαφή τόσο με τη μαύρη μουσική όπως και με τους ανθρώπους που την έπαιζαν. Γνωρίστηκε με τον κιθαρίστα Carlos Alomar που είχε προϋπηρεσία δίπλα στον James Brown και τον Wilson Pickett, προσέθεσε μία εκπληκτική rhythm section και έβαλε πλώρη για ένα νέο άλμπουμ που οπωσδήποτε ήταν επηρεασμένο από όλα τα νέα (για εκείνον) μουσικά ρεύματα. **Η disco σημείωνε δυναμική άνοδο εκείνη την περίοδο στα κλαμπ, και τη δική της ενέργεια κι αίσθηση ελευθερίας –σαν πεδίο έκφρασης μειονοτικών ομάδων όπως οι έγχρωμοι και οι gay– θέλησε να αιχμαλωτίσει ο Bowie στο καινούργιο του υλικό.**

Η disco σημείωνε δυναμική άνοδο εκείνη την περίοδο στα κλαμπ, και τη δική της ενέργεια κι αίσθηση ελευθερίας θέλησε να αιχμαλωτίσει ο Bowie στο καινούργιο του υλικό.

Ατλαντικού (κατά σύμπτωση το άλμπουμ περιείχε ένα τραγούδι με τίτλο "Somebody Up There Likes Me"!)). Το γνωστότερο κομμάτι του δίσκου είναι το "Fame", που μάλιστα έχει συνθέσει παρέα με τον John Lennon, ενώ επίσης κλασικές έχουν μείνει στιγμές σαν το "John I'm Only Dancing (Again)" ή το ομώνυμο τραγούδι.

Οι ηχογραφήσεις για το επόμενο του βήμα ξεκίνησαν ενώ ο ίδιος συμμετείχε στα γυρίσματα της ταινίας του Nicolas Roeg με τίτλο *The Man Who Fell To Earth* – μία εικόνα παρμένη από αυτή θα κοσμήσει μάλιστα το εξώφυλλο του άλμπουμ που ηχογράφησε στο δεύτερο μισό του 1975 με είδε το φως το Γενάρη της επόμενης χρονιάς, το "Station To Station". **Το φλερτ με τη μαύρη μουσική συνεχίζεται, εξ ου και**

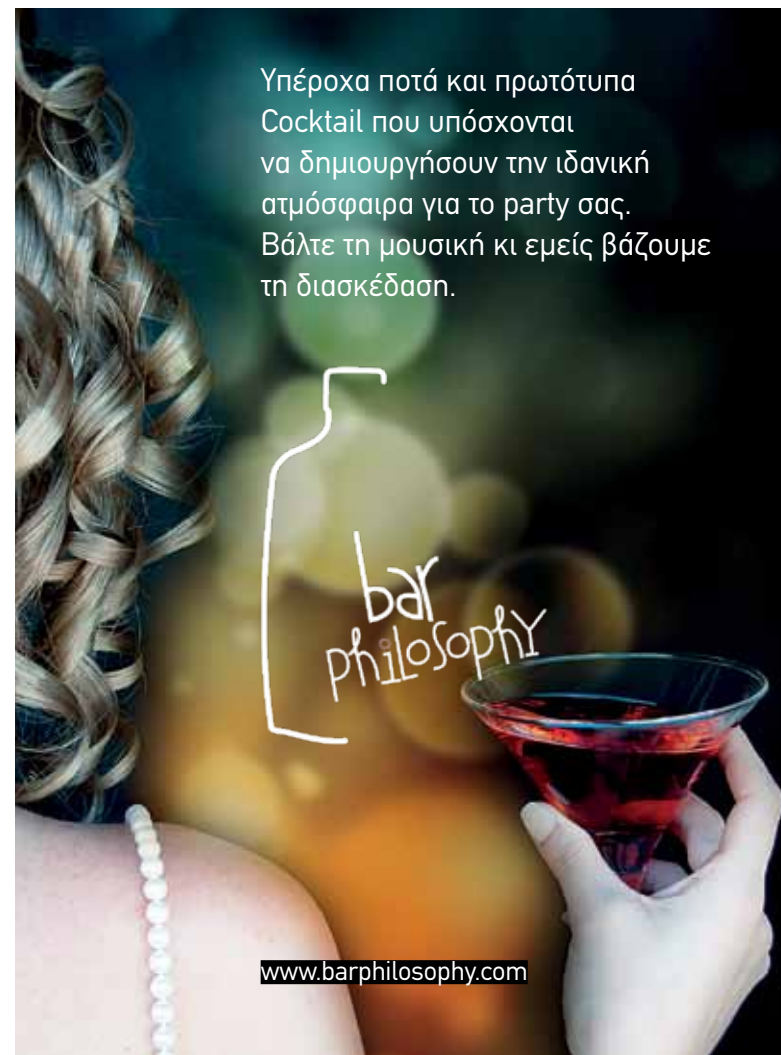
Το *Young Americans*, που ακολούθησε, ήταν τόσο διαφορετικό από τη μέχρι τότε δισκογραφία του Bowie που (ως έχει παρομοιαστεί) είναι σαν οι Radiohead να αποφάσιζαν να παίξουν reggae ή οι Green Day να κάνουν μία όπερα! Τόσο πολύ μακριά ήταν ηχητικά από τον προκάτοχό του, κι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει πολλούς από τους παραδοσιακούς οπαδούς του, αλλά να κερδίσει αρκετούς καινούργιους που δεν είχαν το παραμικρό πρόβλημα να δεχτούν τον Bowie σαν έναν λευκό soul ερμηνευτή. **Αξιοσημείωτο είναι ότι το πείραμα του βγήκε σε καλό και εμπορικά, μιας που κατάφερε να το δει στις πρώτες θέσεις των charts και στις δύο πλευρές του**

συνκές επισκέψεις στο Βερολίνο και αφήνεται σ' έναν παρακμιακό τρόπο ζωής που τον βρίσκει να εθίζεται επικίνδυνα στην κοκαΐνη και να κυλάει σε συμπεριφορές που θα χαρακτηρίζονταν έως και παρανοϊκές. Γοητεύεται από την εικόνα των Ναζί και κάνει κάποιες κρυπτοφασιστικές δηλώσεις, αποκορύφωμα όμως ήταν η εμφάνισή του στο σταθμό της Victoria στο Λονδίνο όπου από ένα ανοικτό αυτοκίνητο χαιρέτισε ναζιστικά τον κόσμο. Αργότερα δικαιολόγησε αυτή την κίνηση στον εθισμό του. Υιοθέτησε την περσόνα του Thin White Duke, με τη χαρακτηριστική ψιλόλιγνη φιγούρα και τα βαμμένα ξανθά μαλλιά, δεν έχασε όμως ούτε τότε την έμπνευσή του χαρίζοντας μια μεταλλαγμένη χορευτική μουσική που ακούγεται ακόμη και σήμερα φρέσκια, όπως τα "TVC21" και "Stay" μπορούν εύκολα να αποδείξουν. Άξια μνείας είναι και η διασκευή του στο "Wild Is The Wind" του Dimitri Tiomkin, από τις πιο αφόρητα μεγαλειώδεις στιγμές του καλλιτέχνη. **Επόμενη στάση, Βερολίνο...**

Υπέροχα ποτά και πρωτότυπα Cocktail που υπόσχονται να δημιουργήσουν την ιδανική ατμόσφαιρα για το party σας. Βάλτε τη μουσική κι εμείς βάζουμε τη διασκέδαση.

DANCING ON THE BERLIN WALL

LOW (1977), HEROES (1977), LODGER (1979)

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΞΑΓΑ

Είναι κάποιες πόλεις οι οποίες δεν αποτέλεσαν απλώς έμπνευση ή σκηνικά για τραγούδια αλλά θα μπορούσαμε, με κάποια μεταφυσική αυθαιρεσία, να τις αναγορεύσουμε ακόμη και σε θέση συν-δημιουργού. Πόλεις οι οποίες διαμόρφωσαν αισθητικές, διαθέσεις, στάσεις ζωής και ήχους με τους οποίους και τελικά συνδέθηκαν άρρηκτα. Τυχαία, ενδεικτικά παραδείγματα: το Μάντσεστερ των Joy Division, το Σέφιλντ των Cabaret Voltaire, το Παρίσι του Brel, το (γιατί όχι;) Πέραμα των Active Member. Και, εν προκειμένω, το Βερολίνο του David Bowie.

Γυρίζοντας το ρολόι πίσω στα 1977, θα συναντήσουμε τον Bowie όχι και στην καλύτερη του πνευματική/σωματική κατάσταση, με τις εξαρτήσεις (κοκαΐνη/αλκοόλ) να έχουν φτάσει σε επικίνδυνα οριακό σημείο. Θα επιλέξει να αναζητήσει καταφύγιο/άσυλο, ίσως και μια «new career in town» στην (άτυπη τότε) πρωτεύουσα της Δυτικής Γερμανίας, έναν από εκείνους τους τόπους οι οποίοι κουβαλούν ένα ιστορικό φορτίο, ίσως και βαρύτερο απ' όσο μπορούν να αντέξουν.

Ήδη από την εποχή εκείνη η πόλη ασκούσε μια ιδιότυπη μαγνητική έλξη μέσα από το μοναδικό μείγμα των αντιφάσεων που την χαρακτήριζαν. Από τη μία ήταν κέντρο της κάθε εναλλακτικής κουλτούρας, με διαστάσεις οι οποίες άγγιζαν κάθε τομέα, από την πολιτική έως την τέχνη, μια σκηνή για όλο αυτό το νεανικό ηδονικό playground της νυχτερινής ζωής, της κατανάλωσης, των ναρκωτικών (παράξενη αν μη τι άλλο επιλογή για αποτοξίνωση!) που γνωρίζουμε και σήμερα ακόμη.

Από την άλλη, όμως, μιλάμε για μια πόλη όπου το παρελθόν έριχνε μια βαριά σκιά, πραγματικά χτισμένη πάνω σε αίμα και κόκαλα, σε ιστορίες φρίκης, εκεί όπου πάρκα και λόφοι είναι φτιαγμένοι από ερείπια κτιρίων

και ανθρώπων. Επιπλέον ήταν το πρώτο τραπέζι ...πίστα στο ψυχροπολεμικό παιχνίδι, το σημείο όπου τρίβονταν οι τεκτονικές πλάκες δύο ασύμβατων συστημάτων, το ...αρχίδι της Δύσης (όπως το αποκαλούσε ο Χρυστσόφ). Το δε ευρύτερο κλίμα ήταν μάλλον δυσοίωνα, η τρομοκρατία και η κρατική καταστολή είχαν φτάσει ανάμεσα στην κλιμάκωσή τους, ήταν τα χρόνια εκείνα που ονομάστηκαν μολυβένια. Με χρονική απόσταση ακόμη και ο ίδιος ο Bowie θα παρατηρήσει με μελοδραματική υπερβολή: «ήταν μια πόλη αποκομμένη από τον κόσμο, την τέχνη και τον πολιτισμό της, μια πόλη που πέθαινε χωρίς ελπίδα ανταπόδοσης».

Οι ευαίσθητες κεραίες του καλλιτέχνη θα συντονιστούν και θα συλλάβουν κάτι από τούτη την υποβόσκουσα σκοτεινιά. Με μάτια ανοικτά, θα αντικρίσει το άδειο βλέμμα του μετανάστη, θα ψυχανεμιστεί τη μοναξιά του (για ακούστε π.χ. το «Neuköln»), θα διαισθανθεί τις στοιβαγμένες άχρωμες ζωές στις εργατικές πολυκατοικίες της σοσιαλιστικής δυστοπίας, θα ονειρευτεί όμως και ερωτικές ιστορίες μπροστά στους βλοσυρούς φρουρούς στα check-point. Και όλα αυτά θα τα αποτυπώσει σε τρεις δίσκους (εκείνος ο Αισχύλος δεν ήταν που ξεκίνησε όλη αυτή τη φάμπρικα με τις τριλογίες;), οι οποίοι θα αποτελέσουν συστατικό μέρος της μυθολογίας όχι μόνο του ίδιου αλλά της πόλης αυτής καθαυτής (εντάξει, το Low γράφτηκε σε ένα κάστρο έξω από το Παρίσι, αλλά ας μην αφήσουμε την πραγματικότητα να χαλάσει μια καλή ιστορία).

Έτσι, εάν ανοίξετε έναν οποιονδήποτε τουριστικό οδηγό, θα βρείτε ως ατραξιόν όχι μόνο το περίφημο Hansa στούντιο, αλλά ακόμη και το σπίτι που είχε νοικιάσει στην Hauptstrasse 155 στο Schöneberg. Εκεί, με την καλή γειτονία του Iggy στο δίπλα διαμέρισμα, μπορούμε να φανταστούμε πέρα από την καλλιτεχνική αλληλεπίδραση και μια καθημερινότητα του τύπου «άσε κάτω τα χόπια Iggy, δεν παίρνεις καλύτερα τον Florian να πάτε στη λαϊκή για σπαράγγια;» (ποιητική μεν αδεία ο ακριβής διάλογος, πραγματικό δε το γεγονός - άκου επιπλέον την απθανάτιση της συνάντησης αυτής στο «Trans-Europe Ex-

press» των Kraftwerk της ίδιας εκείνης ...σωτήριας (sic) για τη μουσική χρονιάς).

Δεν είναι τυχαία αυτή η αναφορά στους ντόπιους συνθετικούς ήρωες της ηλεκτρονικής και του κράουτ. Οι ήχοι της γερμανικής πρωτοπορίας της εποχής δεν θα τον αφήσουν ανεπηρέαστο. Κάτι που μπορεί εκ των υστέρων να μας φαντάζει μια ίσως και φυσιολογική επιλογή, για μια πορεία μάλιστα η οποία είχε περισσότερες μεταβάσεις παρά σταθμούς (κυριολεκτικά από station to station), δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι παρά τις συνεχείς του μεταμορφώσεις, ο Bowie δεν ήταν τότε ένας άγνωστος ταλιμπάν του πειραματισμού με συνακόλουθη άγνοια κινδύνου αλλά ήδη ένα αστέρι πρώτου μεγέθους.

Είναι, συνεπώς, ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι οι δίσκοι αυτοί είναι διαρθρωμένοι σε πολλά διαφορετικά επίπεδα με μια αντισυμβατική ποπ γραφή (όσο κι αν αυτό μοιάζει οξξύμωρο), έτσι ώστε ο καθένας να μπορεί να βρει κάτι να πιαστεί, από τον βιαστικό ακροατή των χιτ ως τον μανιακό των τεχνικών μέσων. Ειδικά τα οργανικά κομμάτια που συναντάμε στο Low και το Heroes (και τα δύο μέσα στον ίδιο χρόνο παρακαλώ!), συνιστούν μια από τις μεγαλύτερες παγίδες που έχει στήσει ποτέ μουσικός στο ήδη κατακτημένο κοινό του. Μια προσθετική αξία τόλμης, η οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση ανταμείφθηκε από την ιστορία...

Σε αυτό το βήμα ασφαλώς δεν υπήρξε μοναχικός οδοιπόρος. Και δεν ήταν τόσο η συμβολή του πανταχού και πάντοτε παρόντα Tony Visconti στην παραγωγή, αλλά κυρίως η καθοριστική επέμβαση του Brian Eno, ο οποίος με τα μπλιμπλίκια του και τη λοξή οπτική του βάζει μια ανεξίτηλη σφραγίδα. Και φυσικά να μην ξεχάσουμε την παρουσία στο Heroes του μέγα Ροβέρτου Φριπ, κατ' ευθείαν γέννημα θρέμμα από τα σπλάχνα του... «απεταξάμην», τότε, progressive.

Όπως νομίζω έχει ήδη διαφανεί, κατά την άποψή μου είναι περισσότερο η ...διλογία Low-Heroes εκείνη που μπορεί να αναγνωστεί σε αυτό το κοινό πλαίσιο. Το Lodger, που θα ακολουθήσει το 1979, ταιριάζει κάπως προκρούστεια με τα υπόλοιπα, ακούγεται περισσότερο σαν μια συνοπτική περιδιάβαση στα '70s, καθώς εμπερικλείει και τους τρεις (όπως έχει εύστοχα λεχθεί) ρυθμούς που τα χαρακτήρισαν: των Neu!, του Fela Kuti και του James Brown. «Υποσημείωση του Heroes» το χαρακτήρισαν. Ίσως και άδικα. Αυτά έχουν όμως οι συγκρίσεις...

Γενικότερα, πάντως, η υποδοχή και των τριών δίσκων υπήρξε κάπως χλιαρή και σίγουρα διόλου ομόφωνη. Ήταν που ξένιζαν οι νέοι ηλεκτρονικοί ήχοι; Ήταν που ο Bowie κράτησε αποστάσεις ασφαλείας από το πανκ; Μπορεί. Για κάποιους, πάντως, τα έργα αυτά έμοιαζαν «συντηρητικά» και «διανοουμενίστικα» μπροστά στην κραυγαλέα τραχύτητα και την (ενίοτε) στυλιζαρισμένη οργή των πάνκιδων. Ας μην είμαστε όμως πολύ αυστηροί με τους συνάδελφους της εποχής, δεν είχαν άλλωστε τη δική μας πολυτέλεια και ασφάλεια της εκ των υστέρων γνώσης. Στην πραγματικότητα ο Bowie κοίταγε μεν μπροστά (σε αντίθεση με το πανκ ειρήσθω εν παρόδω!), είχε κάνει μάλιστα το βήμα παραπέρα, αλλά εκεί έπρεπε να περιμένει τους υπόλοιπους. Και δεν θα είναι λίγοι αυτοί που τα επόμενα χρόνια θα διαβάσουν τη γραφή πάνω στο Τείχος και θα δικαιώσουν την τόλμη της. Όλες οι ταξιαρχίες των νεορομαντικών (τα αέρινα πλήκτρα του «Speed of Life» και του «Sound and Vision» θα αποτελούσαν ένα από τα βασικά άρθρα της καταστατικής συνθήκης ίδρυσης του new wave), ο ευρωπαϊκός ήχος των Tuxedomoon, το πρώιμο όνομα των Joy Division (έμπνευση από το «Warsawa»), ο Glass και οι ειδικά αφιερωμένες όπερές του, και... και... Η λίστα με τους δανειολήπτες και οφειλές του Bowie μπορεί να συνεχιστεί επί μακρόν. Αν όμως δεν τον ακολουθούσαν τόσο πολλοί, αυτό το κείμενο σίγουρα θα ήταν διαφορετικό (ίσως δεν υπήρχε κιόλας).

Το παράξενο και αποκαλυπτικό συνάμα για τη δημιουργική νοοτροπία του Bowie ως καλλιτέχνη είναι ότι αυτούς ακριβώς τους δρόμους που ο ίδιος άνοιξε, ελάχιστα εξερεύνησε περαιτέρω. Και, για την προσωπική μου άποψη, ακόμη κι εάν δεν κυκλοφορούσε ποτέ ξανά δίσκο, η θέση του στην μουσική ιστορία θα είχε ήδη κατοχυρωθεί.

1980-1987 ΑΣ ΧΟΡΕΨΟΥΜΕ

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΧΥΤΗΡΗ

Το «τραγουδι» είναι κάτι φαινομενικά απλό, αλλά ουσιαστικά δύσκολο. Απλό, αν έχει κανείς κατά νου την παραδοσιακή φόρμα κουπλέ-ρεφρέν. Δύσκολο, γιατί η ίδια του η φύση απαιτεί κάτι πραγματικά ιδιαίτερο για να ξεχωρίσει από το άπειρο παρελθόν της μουσικής και το αχανές παρόν της. Ο Bowie των '80s υστερεί στο γράψιμο τραγουδιών. Εννοώ, καλών τραγουδιών.

Μόνο κατ' εξαίρεση θα ακούσει κανείς κάτι που συγκρίνεται με το δημιουργικό παρελθόν του. Στα περισσότερα άλμπουμ αυτής της δεκαετίας θα βρει κανείς, βεβαίως, εντυπωσιακές στιγμές. Επειδή επιστρατεύει τους καλύτερους μουσικούς, τους καλύτερους παραγωγούς, φυσικά την δεδομένη ευστροφία του και την καλλιτεχνική του διαίσθηση. Αλλά, αν η ραχοκοκαλιά ενός τραγουδιού δεν είναι προϊόν πρωτίστως έμπνευσης, αυτό που απομένει είναι το «μασκάρεμά» του με έμμεσους τρόπους. **Αν εξαιρέσουμε το Scaary Monsters** του 1980, κανένα από τα άλμπουμ που το ακολούθησαν δεν ακούγεται με αξιώσεις ενός συνόλου που να δικαιολογεί διάρκεια σαρανταπεντάλεπτου δίσκου. Στο Scaary Monsters, είναι η τελευταία φορά που ο Bowie παρουσιάζεται με ακόμα μία μεταμπίεση στο εξώφυλλο. Ο πιερότος είναι έτοιμος να ξεπλύνει τις μπογιές από την παράσταση και να δώσει τη θέση του σε ένα καλοκτενισμένο, καθαρό πρόσωπο. Και είναι το τέλος του ροκ κύκλου που άρχισε με το **Space Oddity** έντεκα χρόνια πριν. Στο **"Ashes To Ashes"** επανεμφανίζεται ο αστροναύτης εκείνου του τραγουδιού για να διευκρινιστεί ότι «ο Μέιτζορ Τομ είναι τζάνκι», ένα αυτοβιογραφικό κλείσιμο της δεκαετίας σε ένα από τα καλύτερα τραγούδια της καριέρας του. Το Scaary Monsters είναι το τελευταίο σπουδαίο άλμπουμ του Bowie, με παραγωγό τον **Toni Visconti**, κιθαρίστα τον **Carlos Alomar** και πιανίστα τον **Roy Bittan (E Street Band)**. Σε μια προσπάθεια να διατηρηθεί στην επικαιρότητα και να μην επισκιαστεί από τους φυσικούς απογόνους του στο πρόσωπο των New Romantics, ο Bowie επιστρατεύει τον **Steve Strange** των **Visage** για το βίντεο του "Ashes To Ashes", ενώ η κιθάρα του προσκεκλημένου **Robert Fripp** ανεβάζει σκαλοπάτια το από τη φύση του πολύ δυνατό single "Fashion".

Έναν χρόνο αργότερα ηχογραφεί με τους **Queen** το No.1 **"Under Pressure"** και το 1982 ένα πολύ ενδιαφέρον EP με τραγούδια για το Baal, ένα θεατρικό του Μπρεχτ για την τηλεόραση του BBC. Εδώ θυμάται τον θεατρικό του εαυτό, με την ερμηνεία του να επιστρέφει στην αίσθηση της αξέχαστης απόδοσης του Port of Amsterdam του Ζακ Μπρελ. Για γιορτινό αλατοπίπερο λέει και τον «Μικρό Τυμpanιστή» ντουέτο με **Bing Crosby**, όλα αυτά πριν ξεσπάσει η θύελλα του **Let's Dance** το 1983, δηλαδή της μεγαλύτερης εμπορικής του επιτυχίας μέχρι σήμερα, που για μεγάλο χρονικό διάστημα έβαλε φωτιά στις πίστες των ντίσκο της εποχής. Με τον **Nile Rodgers** στα κοντρόλ (παλιά караβана στις εμπορικές συνταγές με τους **Chic** και την **Diana Ross**) και

Με τον Nile Rodgers στα κοντρόλ και έναν απίστευτο Steve Ray Vaughan στην κιθάρα για ροκ εξισορρόπηση, το "Let's Dance" ακούγεται και σήμερα σαν ένα πρωτοποριακό χορευτικό τρακ, σημαντικό για την εξέλιξη της ίδιας της χορευτικής μουσικής.

έναν απίστευτο **Steve Ray Vaughan** στην κιθάρα για ροκ εξισορρόπηση, το ομότιτλο single ακούγεται και σήμερα σαν ένα πρωτοποριακό χορευτικό τρακ, σημαντικό για την εξέλιξη της ίδιας της χορευτικής μουσικής. Στο άλμπουμ επίσης ξεχωρίζει η εκδοχή του **"China Girl"** που μερικά χρόνια πριν είχε γράψει μαζί με τον **Iggy Pop** για το **Idiot** και το πολύ ιδιαίτερο **"Cat People"** που είχε κάνει με τον **Moroder** για την ομώνυμη ταινία του **Paul Schrader**, τρακ που εκτοξεύει κιθαριστικά και το όνομα του άγνωστου τότε τεξανού μπλουζίστα **Steve Ray Vaughan**. Μηδέν στα δέκα, για το απαράδεκτο εξώφυλλο, πάντως.

Το **Tonight** του 1984 παρουσιάζει κάποιο ενδιαφέρον, κυρίως λόγω πέντε τραγουδιών που έγραψαν με τον **Iggy Pop**, δύο παρμένα από το **Lust For Life** του τελευταίου. Μία κίνηση που βοήθησε την έλλειψη ιδεών του Bowie (διαλέγει άλλες δύο ξένες συνθέσεις για τον δίσκο – **Beach Boys/Leiber & Stoller**) και την αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος για τον Iggy που χρειαζόταν μια τονωτική προώθηση στην αγορά. Πλειάδα μουσικών, πολυδιάστατη αλλά ιλουστρασιόν παραγωγή, ντουέτο με **Tina Turner**, θέματα από ναρκωτικά και θρησκευτικά μίσση έως Μεσανατολικό και τρομοκρατία, εν μέσω ερωτικών μπερδεμάτων, με υπόκρουση άλλοτε ψευδο-reggae ή lounge και τροπικά, το **Tonight** πάντα σε προκαλεί να το ξανακούσεις και πάντα σε αφήνει ανικανοποίητο.

Μια μικρή αναλαμπή, η συμμετοχή του Bowie στο soundtrack του **The Falcon And The Snowman** του τζαζίστα **Pat Metheny** με το **"This Is Not America"** (1985) αφήνει ελπίδες για την επαφή του τραγουδοποιού με τη μούσα του, κάτι που όντως πραγματοποιείται με την τέλεια pop του πολύ ξεχωριστού single **"Absolute Beginners"** από την ομώνυμη ταινία του **Julien Temple**, με φαντασμαγορική παρουσία του **Rick Wakeman** στα πλήκτρα (είχε να εμφανιστεί από το **Life On Mars**).

Αλλά οι προσδοκίες δεν επαληθεύτηκαν. Το **Never Let Me Down (1987)**, τελευταίο σόλο άλμπουμ πριν ο Bowie επανέλθει με τους **Tin Machine**, είναι το τελείως αντίθετο απ' ό,τι λέει ο τίτλος του. Απογοητευτικό, έως προκλητικά αδιάφορο στο περιεχόμενο, ισοπεδωτικά ψεύτικη '80s παραγωγή, ένα εξώφυλλο για πέταμα και ένας από τους καλύτερους Βρετανούς τραγουδοποιούς δημιουργικά ανύπαρκτος, έρμαιο των ψυχρών κανόνων της αγοράς. Αλλά, θα μου πείτε, εδώ δεν «γλίτωσε» ο **Neil Young** αυτή τη δεκαετία, ο πλέον ανθεκτικός δηλαδή. ○

TIN MACHINE

ΣΤΑΔΙΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΑΣ ΚΑΚΑΛΕΤΡΗ

Αν ο αμφιλεγόμενος δίσκος *Never Let Me Down* του 1987 μπορεί να θεωρηθεί ως η μετάφραση της απηχανίας που ακολούθησε την καθολική αποδοχή με την οποία βρέθηκε αντιμέτωπος ο David Bowie στη διάρκεια του πρώτου μισού της δεκαετίας του 1980 μέσω των “*Scary Monsters (And Super Creeps)*”, “*Let’s Dance*” και “*Tonight*”, το αμέσως επόμενο στάδιο που περιλαμβάνει την συγκρότηση και δράση των *Tin Machine* θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια επιδίωξη απόδρασης από τον φόβο της απότομης ατομικής πτώσης μέσω της αναζήτησης ενός εφήμερου, πολυπρόσωπου καταφυγίου.

Ξεκινώντας να στήσει τους *Tin Machine*, ο David Bowie επέλεξε να αγνοήσει τόσο την οφθαλμοφανή αυθυπαρξία του που είχε ήδη τότε καρποφορήσει, όσο και τις ενδείξεις του παρελθόντος που τον ήθελαν να αποσυντονίζεται στο πλαίσιο ενός συγκροτήματος. Από το επιδιωκόμενο rock n’ roll των Konrands και των King Bees μέχρι το τυπικό μπλουζ των Lower Third και από τους παραγωγικούς Riot Squad μέχρι τους θνησιγενείς Arnold Corns και Hype (αργότερα *Spiders From Mars*), κοινό χαρακτηριστικό των ομαδικών εξορμήσεων του Bowie ήταν σταθερά **η δυστοκία και η αδυναμία του ιδίου να τοποθετήσει εαυτόν σε μια ομάδα επί ίσοις όροις.**

Στην περίπτωση των *Tin Machine*, για να αποφύγει ο Bowie τους παραπάνω κινδύνους και να πετύχει μια μακροβιότερη απόδοση αυτή τη φορά θέλησε να «στελεχωσει» την ομάδα με πρόσωπα που θα μπορούσαν να προσδώσουν στο συγκρότημα μια σχετική βαρύτητα. Αξιοποιώντας λοιπόν, παλιές γνωριμίες από την εποχή της συνεργασίας του με τον Iggy Pop για το *Lust For Life*, προσέγγισε το δυνατό δίδυμο των αδελφών Tony και Hunt Sales, ενώ παράλληλα έκανε επαφές με τον επιδραστικό κιθαρίστα Reeves Gabrels, ο οποίος αργότε-

ρα θα συνέβαλε και στη σόλο επιστροφή του Bowie κατά την δεκαετία του 1990.

Παρολαυτά, οι *Tin Machine* αποτελούσαν μια **δεμένη τετράδα με προοπτική μόνο στα χαρτιά.** Κι αυτό γιατί η δυναμική του David Bowie δεν είχε καταστεί δυνατόν να καλουπωθεί ώστε να ταιριάζει στις απαιτήσεις της συναπόφασης και της συλλογικής δράσης όταν ακόμη εκείνος βρισκόταν στο ξεκίνημά του, πόσο μάλλον στα τέλη της δεκα-

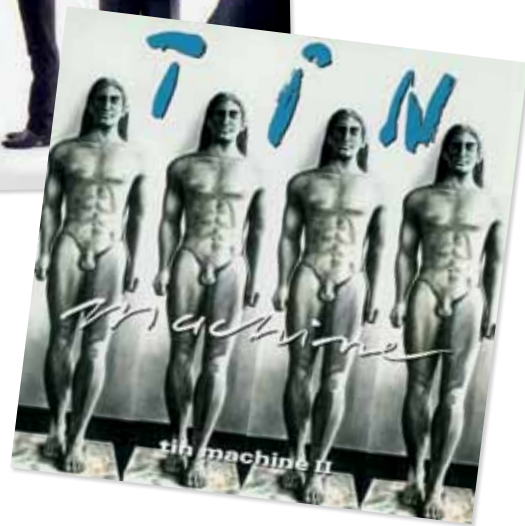
ετίας του 1980 που είχε ήδη αγγίξει το μέγιστο των δυνατοτήτων του.

Μ’ αυτά τα δεδομένα, η τετράδα μπόρεσε να παραμείνει μαζί για περίπου τέσσερα χρόνια, ενώ η κοινή δράση τους συνοψίζεται δισκογραφικά στην ομώνυμη «δilogία»: δύο δίσκους με ασύμβατα «σκληρό» και λιτό ηχητικό προσανατολισμό σε σχέση με ό,τι θα ανέμενε κανείς από τον Bowie εκείνη την εποχή. Το *Tin Machine*, που κυκλοφόρησε από την EMI το 1989 ως πρώτο δείγμα γραφής του συγκροτήματος, υιοθετούσε μια **ωμή ηχογραφική προσέγγιση, στοιχειώδεις συνθετικές δομές και αισθητά πολιτικοποιημένο ύφος**, δημιουργώντας ένα ακόμα βαθύτερο χάσμα ανάμεσα σ’ αυτήν και τις προηγούμενες φάσεις της πληθωρικής

περσόνας του Βρετανού. Χωρίς, όμως, αυτό να είναι απαραίτητα κακό, καθώς τόσο ο Bowie, όσο και οι υπόλοιποι μοιράζονταν την κοινή βούληση να βάλουν ένα τέλος στην γυαλιστερή καταιγίδα της disco και του rock n’ roll που κατέκλυζε εκείνη την εποχή τη δημοφιλή κουλτούρα και θεωρούσαν ότι ένα τέτοιο μήνυμα μπορούσε να επικοινωνηθεί μέσα από μια σχετικά άκαμπτη hard-rock νοοτροπία.

Με επίσης χαμηλές πωλήσεις, αλλά και με ακόμα μικρότερη διέλευση στα πάσης φύσεως ακροατήρια το *Tin Machine II* κυκλοφόρησε το 1991 από την Victory Music (ο Bowie τα είχε ήδη «σπάσει» με την EMI) ύστερα από ένα μικρό διάστημα αδράνειας του συγκροτήματος, όσο διαρκούσε η σόλο περιοδεία του Bowie, Sound+Vision. Από το δεύτερο και τελευταίο δίσκο των *Tin Machine*, πλέον χαρακτηριστικοί είναι οι τέσσερις (ευνοητισμένοι, στην αμερικανική έκδοση) Κούροι του εξωφύλλου, η πειραγμένη εκτέλεση του “If There Is Something” των Roxy Music και ίσως το “You Belong in Rock n’ Roll”, ως ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα τραγούδια του συγκροτήματος.

Αν το στάδιο των *Tin Machine* μπορεί να ιδωθεί ως μια φάση αυθόρμητου πειραματισμού, ο οποίος διευκόλυνε τον David Bowie να αποχιστεί κάπως από το υπερφυσικό στάτους που του είχε αποδοθεί στο πρώτο μισό της δεκαετίας του 1980, ώστε να μεταβεί πιο άνετα στις περαιτέρω ηχητικές αναζητήσεις που τον απορρόφησαν τις επόμενες δύο δεκαετίες, μπορεί εξίσου εύκολα να ιδωθεί και ως μια περίπτωση που μέσα από την «άταλη» έκβασή της, οριστικοποίησε την μονήρη καλλιτεχνική ροπή του Βρετανού.

**ΔΙΑΒΑΣΤΕ
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ
ΤΟ SONIK
ΣΤΟΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ
Ή ΣΤΟ TABLET ΣΑΣ
ΜΟΝΟ ΜΕ 1,50€
ΚΑΙ 3 ΜΕΡΕΣ
ΠΡΙΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ!**

Στο ReadPoint.gr:
www.readpoint.com/sonik.aspx

Ετήσια συνδρομή με 10 τεύχη: 9,90€

IN THE '90s/'00s WHITE NOISE / WHITE HEAT

ΤΟΥ ΑΡΗ ΚΑΡΑΜΠΕΑΖΗ

Η (νέα) ροκ γενιά των '90s κοιμάται βλέποντας με αδιαφορία στο MTV τον David Bowie να συνοδεύει την Tina Turner στο απερίγραπτο "Tonight" και ξυπνάει σαστισμένη μπροστά στον Cobain που χαρίζει εκ νέου ψυχή στο "The Man Who Sold The World". Δεν ήταν προετοιμασμένη για ένα άλμπουμ όπως το Black Tie White Noise, με διασκευές πιο έξυπνες από την ίδια τη ζωή (Scott Walker, Morrissey, αλλά και Cream, μαζί με τον Mick Ronson σε ένα live classic της Ziggy περιόδου), ενώ ένα επιτυχημένο soundtrack για το BBC δεν μοιάζει να είναι είναι παρά το καλύτερο εισιτήριο για μια πρόωρη συνταξιοδότηση (The Buddha Of Suburbia). Η οποία φυσικά και δεν ήρθε (τουλάχιστον τότε).

Ο Bowie, όμως, ξέρει να παρουσιάζει εαυτόν ως πρωτοπόρο ακόμη και όταν σαφώς δεν είναι και κάπως έτσι αρκετοί από εμάς αποδώσαμε την (όποια) ηχητική καινοτομία του Outside στον ίδιο και όχι στον Brian Eno, ενώ το όλον concept ήταν ατυχώς πιο αόριστο από τη μετάβαση του δημιουργού στον «νέο ήχο». Στα χέρια ενός jet set rockstar, όμως, κάθε τι νέο φαντάζει αφόρητα παλιό και το Earthling είναι το πρώτο άλμπουμ του David Bowie για το οποίο το κλισέ του «χαμελαιοντισμού» αντικαθίσταται δίκαια από τη φράση «κακό αντίγραφο». Κάπως έτσι, ένα από τα πιο ωραία τραγούδια του ("I'm Afraid Of Americans") αργοπεθαίνει σε ατέλειωτες

ρισσότερο Bowie-κό από όσο θα μπορούσε να είχε αντέξει ο δημιουργός του μόλις δύο χρόνια πριν...

Η επιστροφή προς τον εαυτό του θα συνεχιστεί αυξανόμενη με τα δύο μόλις άλμπουμ της επόμενης δεκαετίας. Με διαφορά ενός χρόνου και κάτι, κάθε ένα από τα Heathen και Reality χαρακτηρίστηκαν βεβαισμένα ως «το καλύτερο άλμπουμ από την εποχή του...», η αλήθεια είναι όμως ότι δεν αντέχουν εύκολα το τεστ με το χρόνο μόλις μια δεκαετία μετά, ίσως γιατί αντιπαράτιθενται άμεσα με τα αμέσως προηγούμενα καλύτερα τους, όποια και να είναι αυτά. Η εμμονή με

τειοί για την κυκλοφορία των μεγάλων δίσκων του παρελθόντος, που «γιορτάζονται» με τις συνήθειες πλέον τιμές (υψηλές πάντοτε) της ultra extended κυκλοφορίας, με ό,τι δεν χρειάστηκε ποτέ κανένας μας, αλλά λαχταρά να το αποκτήσει. Ο Bowie για αρκετά πλέον χρόνια πουλάει τον εαυτό του από το «παρασκήνιο» και αυτό συμβαίνει για πρώτη φορά από τότε που ξεκίνησε. Συνεπώς, από μόνο του ως γεγονός είναι μία εξίσου ενδιαφέρουσα φάση της καριέρας ενός ανθρώπου που κατέστησε πάντοτε ως κυρίαρχη την εικόνα του, διασώζοντας πολλές φορές με αυτό τον τρόπο και το

drum & bass παραλλαγές και jungle επεμβάσεις που του αφήνουν ελάχιστη ψυχή στο χρόνο που περνάει από πάνω του σχεδόν καταιγιστικά ήδη από τις πρώτες ακροάσεις.

Το 1996 τον βλέπουμε στη Λεωφόρο και, παρότι εντυπωσιαζόμαστε από την bold & black ομορφιά της Gail Ann Dorsey στο μπάσο, αναζητούμε αφενός μια «γυμνή» rock 'n' roll μπάντα για το παλιό υλικό και αφετέρου τους Pet Shop Boys για να στηρίξουν το "Hallo Spaceboy", με τον σωτήριο τρόπο που το έκαναν και στο στούντιο. Από τον Morrissey και τους Placebo ως support μέχρι τους Nine Inch Nails σε μία co-headlining tour, που πάντως απέτυχε στο στόχο της, η πραγματικότητα είναι ότι όσο δεν αδιαφόρησε ο Bowie για τα '90s, άλλο τόσο «ασχολήθηκε» με ενδιφέρον και η δεκαετία μαζί του, αμφισβητώντας τον όσο πρέπει και αναγνωρίζοντας τον εκεί που του πρέπει. Για αυτό και το Hours του 1999 σχεδόν ξάφνιασε, καθώς ακούστηκε πε-

τον Tony Visconti στην παραγωγή και η ενθύμηση του "Pablo Picasso" του Jonathan Richman στο track-listing του Reality υπογραμμίζουν ότι ο μύθος του ανατρέχει πάντοτε στα '70s και απλώς ανατροφοδοτείται σε διαφορετικούς χρόνους. Η επόμενη διασκευή-διείσδυση είναι στο "Cactus" των Pixies, ενώ το setlist της περιοδείας, αλλά και του εξ αυτής live άλμπουμ, Reality Tour, είναι ό,τι προσδοκούν και σήμερα όσοι προσεύχονται για μία περιοδεία του, και μάλιστα με την κατάλληλη προς τούτο stripped rock 'n' roll μπάντα.

Ενδιάμεσα σε όλα αυτά υπάρχουν συνεχείς επανακυκλοφορίες του καταλόγου του και από ένα σημείο και μετά αλληπάλληλοι επέ-

κατά περίπτωσι αδιάφορο της μουσικής του. Το τέλος των Tin Machine τον είχε βρει σχεδόν ξοφλημένο, ενώ το τέλος της σιωπής των '00s βρίσκει τον κόσμο της μουσικής να μοιάζει να έχει τόσο ανάγκη από την παρουσία του David Bowie ώστε να του συγχωρεί ακόμη και ένα κλισιασμένα άνευρο τραγούδι επιστροφής. Τα '90s και τα '00s, εκτός του ότι περιείχαν αποσπασματικά ενδιαφέρουσα και περιοριστικά συναρπαστική μουσική, «ξέπλυναν» από πάνω του (σχεδόν) όλο το κακόφημο σατέν που του είχαν κληρονομήσει τα '80s και, κατά περίπτωση, τον οδήγησαν με ειρηνικό τρόπο πέρα από τον μύθο που κάποτε βίαια επικείμενο να καταστρέψει, αδικώντας σπουδαίους ανθρώπους δίπλα του (και ειδικά τον σπουδαιότερο όλων, Mick Ronson) και που αφορά τη μόνη πραγματικά σημαντική περίοδο της μουσικής του ζωής.

BUT THE FILM IS A SADDENING BORE

BOWIE IN THE MOVIES

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΣΑΒΑΛΟΥ

Ο Bowie έχτισε το (όποιο) σινεφίλ όνομα του κυρίως χάρη σε δυο μη-χολιγουντιανές παραγωγές: το “Man Who Fell To Earth” (Ο Άνθρωπος Που Έπεσε Στη Γη – 1976) και το “Merry Christmas Mr. Lawrence” (Καλά Χριστούγεννα κ. Λόρενς – 1983) – σε αμφότερες τις ταινίες έπαιξε τον... εαυτό του. Στη μεν πρώτη υποδύθηκε τον άφυλο εξωγήινο Τόμας Τζερόμ Νιούτον (κάτι σαν τον Ziggy Stardust χωρίς την κιθάρα του), με τον σκηνοθέτη Nicholas Roeg να ισχυρίζεται κατόπιν πως «ο Ντέιβιντ ήταν ιδανικός για το ρόλο αυτό επειδή δεν ήταν ένας συμβατικός ηθοποιός». Σε αυτό βοήθησαν και οι, τότε, διατροφικές

μάδες πριν αποχωρήσει από το αγαπημένο του Βερολίνο, δέχτηκε να πρωταγωνιστήσει σε μια ευρωπαϊκή παραγωγή του ηθοποιού (στο “Blow Up” του Antonioni) και σκηνοθέτη David Hemmings. Το “Just A Gigolo” (1979) πάτωσε όχι μόνο τις Κάννες το 1979, όταν και έφαγε γιούσα την ώρα της προβολής του, αλλά και μετά, όταν βγήκε στις αίθουσες. Δεν το είδε κανείς, ούτε καν ο ίδιος ο Bowie, που κατόπιν εορτής παραδέχτηκε πως το σενάριο ήταν «κακογραμμένο». Βασικά, είχε «σπαστεί» από το γεγονός ότι ο Hemmings τον είχε πείσει να συμμετάσχει με «καρότο» τη γνωριμία του με ένα από τα είδωλα του, τη συμπρω-

Martin Scorsese, όπου έπαιξε με τρομερή φυσικότητα τον Πόντιο Πιλάτο.

Οι υπόλοιπες χολιγουντιανές απόπειρες του ήταν είτε φτηνιάρικες παραγωγές που βγήκαν απευθείας σε video (“The Linguini Incident” – 1991), είτε υποτιμημένα biopics (“Basquiat” – 1996), είτε γραφικά παιδικά παραμυθάκια στο ύφος του “Willows” («Λαβύρινθος» – 1986). Σε αμερικανική παραγωγή έκανε και την τελευταία του εμφάνιση, το 2008, στο δράμα “August”, με θέμα την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Εν τέλει, αποδεικνύεται ότι ο Bowie λειτούργησε καλύτερα ως ηθοποιός όταν βρι-

του συνήθειες. Όπως λέει ο βρετανός σκηνοθέτης, «ο Bowie τρεφόταν αποκλειστικά με άσπρο γάλα και πολλές γραμμές κοκαϊνης, μια δίαιτα που τον βοήθησε να αποδώσει όσο το δυνατόν καλύτερα τον κλειστοφοβικό χαρακτήρα του πρωταγωνιστή». Στο δε αντιπολεμικό αριστούργημα του Nagisa Osima, ο χαρακτήρας του Bowie, ως βρετανός αιχμάλωτος πολέμου Τζακ Σέλιερς βασανίζεται από εφιαλτικά οράματα σχετικά με τον φρικτά παραμορφωμένο αδελφό του. Ένα σενάριο ιδανικό για ανθρώπους όπως ο Bowie που έβγαλε ένα ολόκληρο άλμπουμ (βλ. Man Who Sold The World) σχετικά με το δικό του σχιζοφρενή αδελφό, Terry.

Φυσικά, ως γνήσιος αυτοκαταστροφικός, κάποιο σημείο της καριέρας του κόντεψε να τα τινάξει όλα στον αέρα: το 1978, λίγες εβδο-

ταγωνίστρια του, Marlene Dietrich. Η επιστροφή στο Ντέιβιντ της «Μεγάλης Κυρίας» του Γερμανικού σινεμά μετά από 18 ολόκληρα χρόνια θεωρήθηκε μεγάλη επιτυχία του βρετανού σκηνοθέτη, όμως ο Bowie ξενέρωσε όταν έμαθε πως τελικά δεν θα γύριζε κανένα πλάνο μαζί της, αφού η γηραιά ηθοποιός είχε αρνηθεί να μεταβεί στο Βερολίνο κι αντ' αυτού προτίμησε να γυρίσει τις σκηνές της από την μόνιμη κατοικία της, το Παρίσι.

Ο Bowie συνεχίζει να επιμένει πως «το Χόλυγουντ είναι μια πληγή του σύγχρονου σινεμά», αν και δέχτηκε πολλάκις τις θωπείες του, με πιο χαρακτηριστική αυτή του υπέροχου “The Prestige” (2006), στο οποίο υποδύεται με άσογνη ολαβική προφορά τον μεγαλύτερο φυσικό όλων των εποχών, Νικόλα Τέσλα ή τον “Τελευταίο Πειρασμό” (1988) του

σκόταν στο χώρο του: τη Βρετανία. Εκεί έπαιξε στο υπέροχο-αν-και-μιούζικαλ “Absolute Beginners” (1986) του Julien Temple, εκεί συνεργάστηκε με Catherine Deneuve και Susan Sarandon για το “The Hunger” (1983). Κι αν εξαιρέσουμε το απαράδεκτης αισθητικής “B.U.S.T.E.D.” (1999), πάλι στη πατρίδα του γύρισε ίσως το πιο αξιομνημόνευτο πεντάλεπτο εμφάνισής του τα τελευταία 25 χρόνια στη μικρή, αυτή τη φορά, οθόνη. Στην έξοχη τηλεοπτική σειρά “Extras” (2006) του BBC, όπου κάνει ένα cameo πέρασμα από ένα επεισόδιο της σειράς τραγουδώντας στον (πρωταγωνιστή και σεναριογράφο) Ricky Gervais το καλύτερο κομμάτι που συνέθεσε στα ‘οος: “Little fat man who sold his soul / Little fat man who sold his dream”... ☺

#FAIL BOWIE

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΕΣ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΥΝ...

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΕΝΕΓΟΥ

Αποτελώντας εδώ και μισό αιώνα την πιο προχωρημένη ενσάρκωση της pop κουλτούρας, ο David Bowie τα έκανε όλα. Κινήθηκε ανάμεσα στην αλήθεια και μύθο, στην πραγματική κι επινοημένη περσόνα, στο γήινο και το εξωγήινο, στην αρσενική και τη γυναικεία φύση, στο pop και το αβάν γκαρντ, στο σοφιστικέ και το «πλαστικό», στη μουσική και το σινεμά, στην απομόνωση της παρακμής και την υπερέκθεση του stardom. Και φυσικά, αφού κινιόταν μεταιχμιακά, η αποτυχία παραμόνευε. Στην αρχή γιατί ήταν μάλλον πρωτοποριακός, στη συνέχεια γιατί δεν έμενε στατικός, σε κάποιο σημείο γιατί φλέρταρε με την παραφροσύνη, αργότερα γιατί απέκτησε εμμονή με το να είναι «σύγχρονος». Ας θυμηθούμε το top-10 των μεγαλύτερων αποτυχιών του David Bowie. Από δίσκους και δηλώσεις μέχρι εμφανίσεις και κακές εμπνεύσεις. Με τον απαραίτητο αστερίσκο ότι όπως κάθε μεγάλος star, έτσι και ο Bowie συνήθως αποτύγχανε μεγαλειωδώς...

1 ΤΟ ΕΠΩΝΥΜΟ ΤΟΥ

Όταν γεννήθηκε στο Μπρίξτον (η φάτσα του, μάλιστα, φιλοξενείται στο δεκάλιρο της Brixton round που λανσαρίστηκε το 2009) το Γενάρη του 1947, απαντούσε στο όνομα David Jones. 18 χρόνια μετά, απογοητευμένος από τη μέτρια απήχηση των πρώτων βημάτων του, αποφάσισε ότι του φταίει το όνομα που παρέπεμπε στον Dave Jones των «Milli Vanilli των '60s», The Monkees. Έτσι γεννήθηκε ο David Bowie, με το νέο επώνυμο δανεικό από τον συνοριοφύλακα του 19^{ου} αιώνα Jim Bowie, που γράφτηκε στις εγκυκλοπαίδειες για τα περίφημα Bowie μαχαίρια του (ένα τέτοιο

έχει χτυπήσει tattoo η σύζυγός του, Iman). Ευτυχώς, γιατί το Jones θα ήταν ακραία ξενέρωτο για όσα έχουν ακολουθήσει τα επόμενα 46 χρόνια.

2 ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Ο άνθρωπος που θα γινόταν συνώνυμο της στιλιστικής καινοτομίας (και θα πουλούσε/αγόραζε πολλάκις τον κόσμο), φιγουράρει στα εξώφυλλα των τριών πρώτων άλμπουμ του με τρία ανεκδιήγητα looks. Συνεσταλμένο mor-tor στο ομώνυμο ντεμπούτο, σγουρό, «πρώιμη Γλυκερία» στο *Space Oddity* του 1969 και την πρώτη ανδρόγυνη απόπειρα στο *The Man Who Sold The World* με ένα ανάλαφρο φόρεμα. Στο *Hunky Dory* ποζάρει ως Marlene Dietrich και πια έχει το ακαταλόγιστο ως «εκκεντρικός»

3 ΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΕ

Όλοι περιμένετε σε άρθρο αποτυχιών του David Bowie, να αναφερθούν οι Tin Machine. Δε θα απογοητευθείτε. Η εκδημοκρατικοποίηση του megastar ως ισότιμο μέλος μιας hard rock μπάντας που θα ακουγόταν σαν τους Pixies και θα αποχαιρετούσε επικριτικά τα ματιριαλιστικά '80s, ήταν ο λιγότερο πειστικός ρόλος που υποδύθηκε ποτέ. Όμως, ακόμα κι αν ανατρέξουμε στα πρώτα χρόνια των '60s, ο Bowie διέλυσε κάθε μια από τις 8 μπάντες στις οποίες συμμετείχε παλινωδώντας ανάμεσα στο τρίπτυχο rock 'n' roll/The Who/ψυχεδέλεια.

4 Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΚΑΙΝΗ

Μετακομίζοντας κυριολεκτικά (πρώτα σε Νέα Υόρκη και ύστερα σε Λος Άντζελες) και καλλιτεχνικά (εμπλουτίζοντας με στοιχεία soul και funk το παραδοσιακά καθαριστικό προφίλ με το οποίο συστήθηκε) στις ΗΠΑ, ο Bowie απέδειξε ότι είναι φτιαγμένος για το γήπεδο των μεγάλων. Και παράλληλα έχασε το μυαλό του. Οι ιστορίες –πάντα στα όρια του μύθου– για την παράνοια που του προκάλεσε η εξάρτηση από την κόκα στα mid '70s είναι από τα πιο πολυδιαβασμένα κεφάλαια της μουσικής παραφιλολογίας. Τρεφόταν μόνο με γάλα και πιπεριές; Έφτασε να ζυγίζει 44 κιλά; Φυλούσε τα ούρα του στο ψυγείο, γιατί φοβόταν ότι θα του τα κλέψουν μάγοι που τον είχανβάλει στο μάτι; Αδυνατούσε να επικοινωνήσει στις συνεντεύξεις, αραδιάζοντας ασυναρτησίες; Μπορεί όλα να ισχύουν, μπορεί και τίποτα. Η ουσία είναι ότι, κυκλοφορώντας το αριστουργηματικό *Station To Station*, μετακόμισε με το νέο του κολλήτο Iggy Pop στην Ευρώπη για να σωθούν. Κατέληξαν στο Βερολίνο που αποδείχθηκε, σύμφωνα με τα

λεγόμενά τους, «η παγκόσμια πρωτεύουσα της ηρώνης» εκείνου του καιρού. Και το πρόβλημα χειροτέρεψε...

5 ΤΟ ΦΛΕΡΤ ΜΕ ΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ

Αρκετά τυπικό για τα τέλη της δεκαετίας του '70 (πολύ συνηθισμένο άλλωστε στο runk κίνημα της εποχής), καθόλου άσχετο με τις παραπάνω κακές συνήθειες, ο Bowie, επιστρέφοντας στη Γηραιά Ήπειρο, άρχισε να προσελκύεται από τα ναζιστικά παραφερνάλια, δημιουργώντας μια σειρά από επεισόδια σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Στη Στοκχόλμη δήλωσε ότι «η Βρετανία θα μπορούσε να επωφεληθεί από ένα φασίστα ηγέτη», στα σύνορα Ρωσίας/Πολωνίας τέθηκε υπό κράτηση γιατί είχε στην κατοχή του ναζιστικά σύμβολα, έξω από το σταθμό της Βικτώριας απεύθυνε στο πλήθος τον γνωστό χαιρετισμό. Πολύ πιθανό όλα αυτά να ήταν κακόγουστα κόλπα δημοσιότητας, αν και η αλήθεια είναι ότι και το τότε πιο Άρειο-από-ποτέ look του βοηθούσε στη δημιουργία εντυπώσεων. Τα επόμενα χρόνια θα ακολουθούσαν πολλές διορθωτικές δηλώσεις μετάνοιας.

6 Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ ΣΤΟΝ JAMES BOND

1986 – «Επιχείρηση Κινούμενος Στόχος». Το τελευταίο φιλμ με τον Roger Moore στο ρόλο του 007, την Grace Jones ως αντίπαλό του και τους Duran Duran να τραγουδάνε το αξέχαστο «A View To A Kill» θα μπορούσε να έχει τον Bowie στο ρόλο του παρανοϊκού Max Zorin. Τελικά, στην αφίσα γράφτηκε το όνομα του Christopher Walken, αφού ο κάποτε «Λεπτός Λευκός Δούκας» δεν ήθελε να «ξοδέψει πέντε μήνες παρακολουθώντας τον κασκαντέρ που θα τον ντυμπλάρει να πέφτει από γκρεμούς».

7 Η ΠΟΛΗ ΠΑΡΕΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΝΑ ΤΟΥΡΝΕΡ...

...ως ένδειξη της προϊόντοποίησής (sic) του στα '80s. ΟΚ, η απόφασή να δείξει ότι μετά την «καλλιτεχνική, βερολινέζικη τριλογία μπορεί να κατακτήσει ταυτόχρονα το MTV, τα dance clubs και το Hollywood, δείχνει επαγρύπνηση, που άλλωστε ταίριαζε με το αιμοδιψές γιάπικο mode της εποχής. Αλλά το «Tonight» (τόσο το τραγούδι, όσο και το ομώνυμο άλμπουμ), τα ζωντανά «Let's Dance» και το διαφημιστικό της Pepsi –όλα ντουέτο με την Τίνα– σίγουρα δεν είναι οι καλύτερες σελίδες στο άλμπουμ των αναμνήσεων που θα ξεφυλλίζει με την Iman τώρα στα γεράματα.

8

...ΚΑΙ Η ΛΙΓΗ ΜΕ ΤΟΝ MICK JAGGER

Η διασκευή που έκαναν με τον frontman των Rolling Stones στο "Dancing In The Street" των Martha & The Vandellas, στο πλαίσιο της Live Aid φρενιτίδας του 1985, έχει περιγραφεί με ένα πολυχρησιμοποιημένο κλισέ: «Κρίση μέσης ηλικίας». Βεραμάν πουκάμισα κι ελβιέλες στο βίντεο κλιπ, υπολανθάνον φλερτ στο εξώφυλλο και στα μουσικά urban legends ότι τους έπιασαν τσακωτούς στο κρεβάτι χωρίς πολλά ρούχα – τουλάχιστον ο Jagger πραγματοποίησε το όνειρό του να συνεργαστεί με τον καλλιτέχνη που θαύμαζε εμμονοληπτικά. Ο Bowie τι κέρδισε περισσότερο από αρκετό MTV airplay;

9

ΤΑ '90S ΧΩΡΙΣ ΠΥΞΙΔΑ

Είναι πολύ εύκολο να λοιδορήσεις αυτά που έκανε ο Bowie στη δεκαετία που συστήθηκε με το grunge. Κι έχει γίνει κατά κόρον. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι κανένα από τα τέσσερα άλμπουμ που έβγαλε δεν μπορεί να μπει στο top-10 του, αλλά ότι για πρώτη

φορά στην καριέρα του μοιάζει να μην έχει στρατηγική. Μοιάζει λίγο σαν τον ξοφλημένο πρωταγωνιστή που προσπαθεί είτε να ενστερνιστεί με το ζόρι το νέο (industrial συνεργασία με Trent Reznor, drum 'n' bass συνεργασίες με Goldie, μουσική για video games, προώθηση αποκλειστικά στο internet) είτε να ξαναδοκιμάσει το δοξασμένο παλιό (επανασυνδέσεις με Επο – Ronson). Λάθος να την ξεπερνάμε ως μη ενδιαφέρουσα περίοδο, αδύνατο να τη συγκρίνουμε με τις χρυσές μέρες.

10

ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ / ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Η καριέρα του μπροστά στην κάμερα μπορεί να χαρακτηριστεί πάνω από αξιοπρεπής, με τρεις – τέσσερις, μάλιστα, λαμπερές στιγμές, αλλά υπάρχουν και κάποιες πολύ συζητήσιμες επιλογές. Όπως ας πούμε το look του σαν Πόντιος Πιλάτος στον «Τελευταίο Πειρασμό» του Σκορσέζε. Ή ταινίες με τίτλο "The Linguini Incident (Shag-o-rama)" στα '90s, που θα μπορούσε να πει ναι σε συνεργασία και με τους Ζιγκ – Ζαγκ. Ή το δάνειο της φωνής του σε επεισόδιο του «Μπομπ του Σφουγγαράκη» το 2007.

Οι ιστορίες —πάντα στα όρια του μύθου— για την παράνοια που του προκάλεσε η εξάρτηση από την κόκα στα mid '70s είναι από τα πιο πολυδιαβασμένα κεφάλαια της μουσικής παραφιλολογίας. Τρεφόταν μόνο με γάλα και

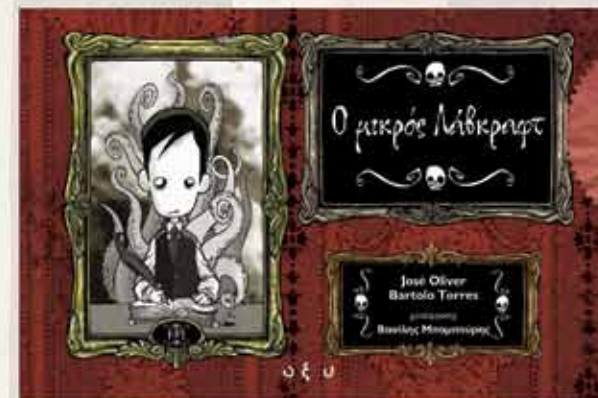
πιπεριές; Έφτασε να ζυγίζει 44 κιλά; Φυλούσε τα ούρα του στο ψυγείο, γιατί φοβόταν ότι θα του τα κλέψουν μάγοι που τον είχαν βάλει στο μάτι;

NEA ΤΙΜΗ
12,90€

Κάποιοι πιστεύουν ότι τα Μπέντφορντ είναι καταραμένο. Το αιματοβαμμένο παρελθόν του, η κοινωνική παρακμή και η ασταμάτητη βροχή προμηνύουν ζοφερό μέλλον...

NEA ΤΙΜΗ
12,90€

Ο Irvine Welsh μεταφέρει τον υπόγειο κόσμο του κάτω από τον λαμπερό ήλιο της Φλόριντα, δίνοντάς μας μία ιστορία καταγιστικής δράσης, ένα δυνατό μυθιστόρημα για την κακοποίηση της ανθρώπινης ψυχής, την αθωότητα και τη λύτρωση...

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΞΥ
ΣΕ ΝΕΕΣ ΤΙΜΕΣNEA ΤΙΜΗ
9,90€

Ο Χάουαρντ Φίλιπς Λάβκραφτ ήταν ένας Αμερικανός συγγραφέας που έμελλε να αλλάξει μια για πάντα τη λογοτεχνία του τρόμου. Έμεινε στην ιστορία όχι για τις ιδιορρυθμίες του χαρακτήρα του, αλλά γιατί επινόησε το πάνθεον των Μεγάλων Παλαιών, το οποίο εμπλουτίστηκε και συστηματοποιήθηκε από τους οπαδούς του και μετεξελίχθηκε στη Μυθολογία Κθούλου.

NEA ΤΙΜΗ
12,90€

Ο Καν Όουενς είναι ένα φυσιολογικό αγόρι. Ή μάλλον, θα ήταν εντελώς φυσιολογικό, αν παραβλέπαμε ότι μένει σ' ένα νεκροταφείο, ότι την ανατροφή του την έχουν αναλάβει φαντάσματα κι ότι ο Σίλας, ο αινιγματικός προστάτης του, ζει και κινείται στο μεταίχμιο του κόσμου των ζωντανών και του κόσμου των νεκρών, δίχως ν' ανήκει σε κανέναν από τους δύο...

DOWNLOAD

POP/ROCK

ΤΟΥ ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΑΤΕΡΑΚΗ

SIR SLY ► Gold

Το εναρκτήριο πιάνο της μπάντας από το Los Angeles σε κάνει να αναμένεις κάποιο R&B/hip-hop hit. Λίγο μετά αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό που προσπαθούν να κάνουν οι Neighbourhood, οι Sir Sly το κάνουν με πολύ μεγαλύτερη ευκολία, πολύ πιο πιασάρικα και εν τέλει με περισσότερες πιθανότητες για να μείνει και να τραγουδηθεί. Αυτός ο συνδυασμός ηλεκτρονικού / hip hop, σκοτεινών pop μελωδιών και... μιας πινελιάς από την καλή πλευρά των Maroon 5 είναι τελικά μοναδικός (για το είδος του). 11

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

► Mermaids

Δεν θα μπορούε να λείπει μία από τις κορυφαίες στιγμές του νέου δίσκου των Bad Seeds. Λογικά θα κυκλοφορήσει σε single οσονούπω... 11

GUN OUTFIT ► Flyin' Low, Maria

'90s nostalgia (Dinosaur Jr., Throwing Muses, Sonic Youth) με γρήγορες, ελαφρώς folk, αλλά και σασέστατα fuzzy κιθάρες και φωνητικά που έχουν μελετήσει την Patti Smith και την Courtney Love. Το άλμπουμ τους, με τίτλο Hard Comin Down, κυκλοφορεί στις αρχές Απριλίου. 11

CHURCHILL ► Change

Αν και μέσα στο 2012 κατάφεραν να έχουν πολύ μεγάλο airplay στην πατρίδα τους, το Denver, φέτος είναι η χρονιά –ελέω δισκογραφικής– που θα ακουστούν παγκοσμίως. Πιασάρικη pop μελωδία, καθαρή παραγωγή και το μαντολίνο του Mike Morter ως κερσάκι σε ένα κομμάτι κομμένο και ραμμένο για το ραδιόφωνο. 11

DEAN BLUNT ► Papi

Χρησιμοποιεί ως βάση το Echoes των Pink Floyd και με μια νεορομαντική αισθητική κι ένα βαρύτονο τραγουδά "You bring out the best in me", βάζοντας τη δική του πινελιά. Το άλμπουμ κυκλοφορεί το Μάιο και αναμένεται με αρκετό ενδιαφέρον. 11

MISUN ► Battlefields

Western ριθμικά, ήχος και φωνητικά αλά Ronettes, άψογη, φωτεινή pop για ταινίες του Ταραντίνο και ανοιξιάτικες βόλτες. Στο repeat... 11

KHUSHI ► Magpie

Οι National είναι η πιο εύκολη αναφορά για τούτο εδώ το urtempo indie pop single του 25χρονου Λονδρέζου. Μόνο που εκείνος προτιμά μια πιο folk και φωτεινή εκδοχή τους. 11

PULP ► After You

Την ιστορία την ξέρετε: Το κομμάτι γράφτηκε αρχικά σε μορφή demo κατά τη διάρκεια των ηχογραφήσεων της μπάντας για το άλμπουμ We Love Life του 2001. Με τη βοήθεια του James Murphy ολοκληρώθηκε στα τέλη της περασμένης χρονιάς και έλαβε τη μορφή ενός νοσταλγικού indie disco δυναμίτη, με στίχους που μόνο ο Jarvis μπορεί να γράψει: "On the last night on Earth/ when the horses run free/ the scriptures foretell of a party in Hackney/ In a dimly lit room/ full of loathing and hate/ they're selling their souls/ and I just can't wait". 11

COLIN STETSON ► High Above A Grey Green Sea

Ελέω έλλειψης ειδικής κατηγορίας, το πρώτο δείγμα από το επερχόμενο άλμπουμ του avant-gardist Colin Stetson (κυκλοφορεί στις 30 Απριλίου και έχει τίτλο New History Warfare Vol. 3: To See More Light) βρίσκεται εδώ. Ο Colin Stetson δημιουργεί ένα αριστουργηματικά spooky ηχοτόπιο (βασισμένο, όπως πάντα, σε προηχογραφημένους ήχους από το σασόφωνό του) που μοιάζει με σκουριασμένη μηχανή που παλεύει να πάρει μπρος. 11

Το κομμάτι του μύνα

JESS AND THE ANCIENT ONES ► Astral Sabbath (Astral Sabbath EP)

Βρώμισε ο τόπος με αυτά τα ανδρείκελα των Coven. Είχαμε τους occult-άδες και τους σατανολάγνους, η ψυχεδέλεια μας έλειπε. Και η Jess δεν είναι καμιά φωνάρα, να σου πέσουν κάτω τα δόντια. Και από εμφάνιση, OK, αλλά εμφανώς προσημν... Μπορώ να συνεχίζω να τρολάρω για αρκετές αράδες ακόμα, αλλά ειλικρινά κανείς δεν μπορεί να μείνει απαθής μπροστά σε αυτή την νεοσύστατη σκηνή, όταν ξεπετάγονται τραγούδια σαν και αυτό... 11

LONG DISTANCE CALLING ► Ductus

Δύσκολο πράγμα να θες εκφραστείς μέσα από δαιδαλώδη ιντερλούδια και γέφυρες από άτακτες μπασογραμμές. Ποιος άραγε θα το φανταζόταν ότι μετά από 40 χρόνια αυτή η μουσική θα αποκτούσε νέο ενδιαφέρον; Σε ένα περιβάλλον που όλοι βιάζονται να καταναλώσουν, παρά να απολαύσουν, οι Long

Distance Calling εκπλήσσουν ξανά με την ανεξάντλητη έμπνευσή τους. Κομμάτι από το νέο άλμπουμ (The Flood Inside) με αφρικάνικο drumming (λέγε με djembe) και «ποντιακό» riffing. Από ποιον πλανήτη μας έχουν έρθει αυτοί;; 11

INTRONAUT ► Milk Leg

Όσο με απογοήτευσαν οι επιλογές των Baroness στην πρόσφατη «διχρωμία» τους, τόσο με εξέπληξε ευχάριστα η ροπή των Intronaut στο fusion. Στα τελευταία τρία λεπτά καταλαβαίνεις γιατί οι Αμερικανοί δεν θα γίνουν ποτέ «πρώτο όνομα» στην μαρκίζα των progressive heavy rockers, αφού η ντελικάτη jazz των Van De Graaff Generator δεν την ήταν ποτέ το φόρτε των μουσάτων sludgeaholics. 11

HORNA ► Yhdeksas Portti

Από το ντεμπούτο των Φινλανδών (που παρεμπιπτόντως κυκλοφόρησε από ελληνική εταιρεία) το 1998 μέχρι σήμερα, το black metal έχει αλλάξει άρδην στον τρόπο και που παίζεται και που πιασάρεται στο κοινό. Αυτό δεν σημαίνει ότι υπάρχουν μουσικοί που επιμένουν "the old school way". Και όταν το πράτ-

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΠΙΝΤΖΗ

τούν με τρόπο που να μην προσβάλλει την αισθητική μας, μας υποχρεώνουν να τους παρατηρούμε. 11

CLUTCH ► Earth Rocker

Καλά, αυτό το περιμένει σχεδόν ολόκληρη η ελληνική rock κοινότητα... Αστέρες μεγατόνων οι Clutch «στο Ελλάντα» και κάπου εδώ φουσκώνω από υπερφάνεια για τις «εγχώριες» αδυναμίες. Να με συμπαθάτε, όμως, γιατί το εν λόγω κομματάκι το βρήκα ολίγον... «λίγο». Ίσως να μην θέλω τόσα «γκάζια» από δαύτους και να προτιμώ τα fuzz-αριστά trips, στα οποία με ρίχνουν. Ελπίζουν να μην είναι τόσο «γρήνο» και το υπόλοιπο άλμπουμ... 11

artracks recording studio

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ * DEMOS * MASTERING * VOICEOVERS *

ΑΠΟΘΟΡΥΒΟΠΟΙΗΣΕΙΣ * ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΑ

Γιατί αξίζετε κι εσείς τον ήχο και τις υπηρεσίες ενός κορυφαίου studio ηχογραφήσεων με τα καλύτερα αναλογικά και ψηφιακά μηχανήματα.

Κι όλα αυτά σε τιμές... που δεν φαντάζεστε!

ΓΑΡΕΦΗ 23, ΝΕΟ ΨΥΧΙΚΟ (Κηφισίας & Κατεχάκη) Τηλ. 210-6740567
Επισκεφτείτε μας και στο www.artracks.gr e-mail: artracks@otenet.gr

ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

MAXMILLION DUNBAR ► **Loving the Drift**

Δεύτερο single από το άλμπουμ του Maxmillion Dunbar (εν δεύτερο των Beautiful Swimmers), House of Woo, που μόλις κυκλοφόρησε. Ατμοσφαιρική ambient και –στην εξέλιξή της– late night / early 90s house, με αιχμηρά hi-hats και ονειρικά synths. 11

JAMES ZABIELA ► **The Healing**

Πανέμορφο ambient κομμάτι με γρήγορους synth παλμούς, dreamy πιάνο, κιθάρες και αισθησιακά φωνητικά που δίνουν ευφορικό τόνο σε ένα –κατά βάση– μελαγχολικό ηχοτοπίο. 11

CANKUN ► **Science Can Help You**

Τόνοι ψυχεδέλειας και χάους σε dub ρυθμό που –μετά από ένα trippy διάλειμμα– μετασχηματίζονται σε tropicalia γιορτή. 11

ÂME ► **Erkki**

Το πρώτο δείγμα από το επερχόμενο άλμπουμ Musik For Autobahns είναι αριστουργηματικό. Οι Γερμανοί deep house μάστορες Frank Wiedemann και Kristian Beyer δημιουργούν ένα πολυεπίπεδο track που πατά πάνω στην αισθητική των Tangerine Dream. 11

KAVINSKY ► **Protovision**

Το πρώτο single από το νέο LP του Παριζιάνου με τίτλο Outrun είναι αυτό ακριβώς που περιμέναμε: '80s electro, με σημερινά beats που σου τρυπάνε τα αυτιά, ατμοσφαιρικά dark synths, ηλεκτρικές κιθάρες και με ένα video με τον ίδιο να οδηγεί τη Ferrari Testarossa του (αλά Drive). Σαν να είναι 1984. 11

Το κομμάτι του μύνα

ROYKSOPP ► **Running To The Sea**

Υποθέτουμε ότι τη στιγμή που θα διαβάσετε αυτές τις γραμμές, το κομμάτι θα είναι (όπως λένε οι αγγλοσάξονες) massive. Η συνεργασία των Νορβηγών Royksopp με τη συμπατριώτισσά τους Susanne Sundfør είναι συνέχεια του “Not Over Yet” (Grace), του “You’re Not Alone” (Olive) και φυσικά του περίφημου “Silence” (Delerium, με τη Sarah McLachlan): progressive synth-pop με πιάνο και beats που μπαίνουν σιγά σιγά και αγγελικά φωνητικά από την Susanne – όλα οδηγούν σε ένα κρεσέντο με συνθεσάιζερ και χορδιακές προσθήκες, το οποίο θα ακούγεται παντού. 11

JAGWAR MA ► **The Throw**

70's ψυχεδέλεια, Madchester και tribal beats μαζί σε ένα 7λεπτο psych-pop-dance έπος που αλλάζει πρόσωπα αρκετές φορές, αλλά ποτέ δεν απομακρύνεται από τον Stone Roses πυρήνα του. Ακούστε το οπωσδήποτε! 11

ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΗ ΛΙΓΝΟΥ

THE UNDERACHIEVERS ► **T.A.D.E.D.**

Τους υπέγραψε ο Flying Lotus στο label του (Brainfeeder), το οποίο συγκεντρώνει ηλεκτρονικούς αλλά και instrumental hip hop, κατά βάση, καλλιτέχνες. Οι The Underachievers είναι, όμως, rappers και μάλιστα από τους πιο ταλαντούχους αυτή τη στιγμή: τα τέσσερα single που έχουν κάνει διαθέσιμα από το πολυαναμενόμενο mixtape τους με τίτλο Indigoism (κυκλοφόρησε μόλις) είναι ένα κι ένα. Το trippy “T.A.D.E.D.” είναι το αγαπημένο μας και ίσως η καλύτερη εισαγωγή σε ένα από τα ονόματα που θα ακούσουμε αρκετά φέτος. 11

DEVLIN FEAT. DIANE BIRCH ► **Rewind**

Κομμένο και ραμμένο υποδειγματικά για τα charts: η εναλλαγή «λευκού» rapping αλά Eminem με pop γυναικεία φωνητικά στο ρεφρέν, με πιάνο και ορχηστρικό background, η ολοστρόγγυλη παραγωγή, η μελωδία που μοιάζει 100% γνώριμη (κάπου γράφτηκε για ομοιότητες με το “Alone” των Heart – όχι άδικα), όλα συνηγορούν στο γεμάτο ταμείο, αλλά και σε αμέτρητες συμμετοχές σε ραδιοφωνικά playlist. Αυτές τις μέρες κυκλοφορεί και το άλμπουμ. 11

CAT POWER ► **Manhattan (Ryan Hemsworth Remix)”** (feat. Angel Haze)

Ο Καναδός παραγωγός Ryan Hemsworth κρατά την ατμοσφαιρική ηλεκτρονική υπόστρωση και τη γκρίζα, μελαγχολική υφή του πρωτοτύπου, το παγώνει όμως ελαφρώς με synths και drum machine κι εκεί ακριβώς πατά και ραπάρει η (hot αυτή τη στιγμή) αμερικανίδα Angel Haze. Ενδιαφέρον... 11

Η CATCH THE SOAP PRODUCTIONS ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΔΥΟ ΕΚΡΗΚΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΙΕΣ ΘΟΡΥΒΩΔΟΥΣ ΝΕΟ-GARAGE ΨΥΧΕΔΕΛΙΑΣ

24 ΜΑΡΤΙΟΥ

PSYCHIC ILLS

ΕΙΣΟΔΟΣ

€17 (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ/ΤΑΜΕΙΟ) & €14 (ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΣΤΟ PSYCHICILLS2013-ATH.EVENTBRITE.COM)

31 ΜΑΡΤΙΟΥ

THE MEN PLUS SPECIAL GUESTS

ΕΙΣΟΔΟΣ

€15 (ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ/ΤΑΜΕΙΟ) & €12 (ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΣΤΟ THEMEN2013-ATH.EVENTBRITE.COM)

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΥΟ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ
TICKETHOUSE (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 42-ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ)
VINYL MICROSTORE (ΔΙΔΟΤΟΥ 34) . SOUNDEFFECT (ΖΑΪΜΗ 30)
RHYTHM RECORDS (ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 74)

ΣΟΛΩΜΟΥ 13-15 . ΕΞΑΡΧΕΙΑ

RABIH ABOU-KHALIL ► **Fish And Chips And Mushy Peas**

Μια εξωστρεφής πρόσμιξη της μεσανατολίτικης παράδοσης και της τζαζ. Με αυτό ασχολείται εν γένει ο Γάλλο-Λιβανέζος ουτίστας Rabi Abou-Khalil στο νέο του δίσκο (Hungry People) και η συγκεκριμένη σύνθεση δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Το “Fish And Chips And Mushy Peas” είναι γραμμένο πάνω σε έναν ξέφρενο ρυθμικό κορμό, μέσα από τον οποίον σίγουρα ξεχωρίζει το ευέλικο σόλο του Michel Godard στην τούμπα, όπως επίσης και τα αλάνθαστα (όσο και διακριτικά) τύμπανα του Jarrod Cagwin. 11

WORLD

SONORA TROPICAL ► **Lluvia**

Βουτώντας για άλλη μια φορά στα άδυτα της πλουσιότατης κολομβιανής μουσικής, δεν έχεις παρά να αφεθείς σε αυτή την εθιστική cumbia, με τα ανάστατα «μετεωρολογικά» φαινόμενα. Σε παίρνει από το χέρι και σε πάει σε «χειροποίητες» πίστες όπου ιδρωμένα κορμιά δονούνται με το νερό και το χιόνι. Ιδανική συγχορδία πνευστών, πιάνου και κρουστών για τους λάτρεις του είδους. [Various, **Diablos Del Ritmo: The Colombian Melting Pot 1960-1985**, Analog Africa, 12/2012] 11

THE RHYTHM BOYS & ADNAN OTHMAN ► **Budi Bahasa**

Αν θέλουμε να μιλήσουμε για ψυχεδελικό ροκ κίνηση, aka Pop Yeh yeh, στη Σιγκαπούρη και τη Μαλαι-

CELINE BONACINA TRIO ► **Wild World**

Ένα δεσπόζον βαρύτονο σαξόφωνο (αυτό της Bonacina), ένα ηλεκτρικό μπάσο και τύμπανα συνιστούν τούτο το τρίο, το οποίο γκρουβάρει κάπου ανάμεσα στο φανκ και τη τζαζ. Προσκαλείται και ο Mino Cinelu με τα κρουστά του, ο οποίος προσφέρει κάτι περισσότερο από απλές αφροκεντρικές αποκλίσεις. Στην ουσία γίνεται το ένα από τα δύο δημιουργικά κέντρα της σύνθεσης και εν τέλει είναι αυτός που μετατρέπει την φλόγα που ανάβει το σαξόφωνο σε εκστατική πυρκαγιά. 11

ANGELICA SANCHEZ QUINTET ► **Soaring Piasa**

Το Soaring Piasa ακολουθά μια γραμμική ανάπτυξη και μέσα στα 11 λεπτά του βρίσκει τρόπο να ενώσει αφηρημένους διαλόγους, μία ήρμη και μελαγχολική τζαζ και κάποιες νότες ελευθεριότητας. Η Sanchez με το πιάνο της καθοδηγεί διακριτικά, αφήνοντας μπροστά το τενόρο του Tony Malaby. Από κοντά ένα ουσιαστικό υποστηρικτικό rhythm section των Drew

Gress (μπάσο) και Tom Rainey (τύμπανα) και η κιθάρα του Marc Durcet να συνοδεύει ή και να παρεμβαίνει δραστικά στους εξελισσόμενους διαλόγους. 11

WAYNE SHORTER QUARTET ► **Zero Gravity To The 10th Power**

Ναι, δεν πρόκειται για συνωνυμία, είναι ο γνωστός Wayne Shorter. Αυτός που ξεκίνησε με τους Jazz Messengers του Art Blakey στα τέλη των ‘50s, υπήρξε βασικός πυλώνας του «δεύτερου μεγάλου κουιντέτου» του Miles Davis στα ‘60s, ηγέτης της μεγάλης fusion μπάντας των Weather Report στα ‘70s, που τέλος πάντων έχει γράψει (ή συμμετάσχει σε) τόσους και τόσους εμβληματικούς δίσκους. Σήμερα, αν και στα 80 του πλέον, δεν μοιάζει να έχει σκοπό να τα παρατήσει. Υπογράφει ξανά (μετά από 40 χρόνια) στη Blue Note και με συνθέσεις όπως η συγκεκριμένη δείχνει ότι η οξυδερκής γραφή του έχει λόγο ύπαρξης στο σημερινό γίγνεσθαι, ανεξαρτήτως επίκλησης ή μη του λαμπρού παρελθόντος. 10

BALLAKÉ SISSOKO ► **Asa Branca**

Το μαλινέζικο άρωμα φλερτάρει με εσωτερικό πάθος τη βραζιλιάνικη ψυχή της σύνθεσης του Luiz Gonzaga. Τα λεπτά πχορώματα της κρυστάλλινης κόρας, η ανεπαίσθητη πιναλιά του τσέλου, οι κιθαριστικές ισορροπίες και το «μαγικό» balafo σε κάνουν να αιωρείσαι ανάλαφρα πάνω από τις γειτονιές του Ρίου αλλά και της Αφρικής. [Ballaké Sissoko, **At Peace**, Six Degrees Records, 2/2013] 10

σία, μπορούμε να ακούσουμε ένα ιδιόμορφο κράμα Beatles, Cliff Richard & Sam The Sham, φιλτραρισμένο με μελωδίες τοπικού ιδιώματος και αλά mod στιλιστικές ενορχηστρώσεις. Τα κιθαριστικά και hammond γεμίσματα έχουν το γούστο τους εδώ, ιδίως όταν πατούν πάνω στα «παράξενα» για τους δυτικούς φωνητικά. [Various, **Pop Yeh Yeh: Psychedelic Rock From Singapore And Malaysia 1964-1970**, Sublime Frequencies, 1/2013] 11

NURU KANE ► **Africa**

Κουβαλώντας τις σενεγαλέζικες καταβολές, πλουτίζει τον ήχο του μέσα από διάφορες στάσεις σε Λονδίνο, και Γαλλία, δίνοντας μια άλλη διάσταση στην αφρικανική του μουσική σημαία. Κιθάρες, κόρα και calabash ενώνονται με το ειδικό βάρος της βαθιάς φωνής του, δημιουργώντας ένα πολυδιάστατο και απαιτητικό «Africa». [Nuru Kane, **Exile**, Riverboat, 2/2013] 11

Jane Doe
the enormous head of king splendid

Οι Jane Doe (ή μήπως η Jane Doe;) αποτελούσαν ίσως μέχρι τώρα ένα καλά κρυμμένο μυστικό της ελληνικής σκηνής. Ήρθε η ώρα να βγουν στο φως... Jane Doe LIVE στη ΓΑΙΑ (Θεσσαλονίκη) στις 29 Μαρτίου και στο Six d.o.s (Αθήνα) στις 14 Απριλίου.

Σε όλα τα ενημερωμένα δισκοπωλεία
και με αντικαταβολή από το puzzlemusik@gmail.com

REVIEWS

Αριστουργηματικό: * * * * *
Υποψήφιο για καλύτερο
άλμπουμ της χρονιάς: * * * * *
Εξαιρετικό: * * * * *
Πολύ καλό: * * * * *

Καλό: * * * *
Μέτριο: * * * *
Αδιάφορο: * * * *
Κακό: * * * *
Πολύ Κακό: * * * *

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ
ΤΟΥ ΜΗΝΑ

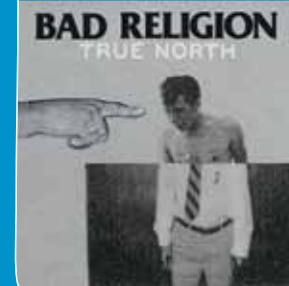
**NICK CAVE
& THE BAD SEEDS**

Push the
sky away

Bad Seed Ltd.
* * * * *

Διαβάζω στο διαδίκτυο σχόλια περί υποτονικότητας του καινούργιου δίσκου του Nick Cave (ακόμα και από συναδέλφους) και ομολογώ ότι απορώ. Έχω χρόνια να απολαύσω δίσκο του Cave όσο αυτόν. Μου αρέσει διότι οι mid tempo συνθέσεις του δεν ξεσπούν στα γνωστά «ταβανιασμένα» (και γεμάτα μεσαιές συχνότητες – παρόμοια λογική με τον Bruce Springsteen σε αυτό το σημείο ο Αυστραλός) που κατά πως φαίνεται βρήκαν έξοδο στους δίσκους των Grinderman. Και ίσως γι αυτό οι χορωδίες και οι –πάντα εσωτερικών διαδρομών– χορδές του Warren Ellis βρίσκουν «τον ταύρο στο δόξα πατρί», για να παραφράσω τη γνωστή αμερικάνικη ρήση. Εκτός του ότι έχουμε να κάνουμε με τους πάντα εξαιρετικούς του στίχους, ο Cave περνάει γενεές δεκατέσσερις την ίδια του την υπόσταση, με ένα δίσκο που βρίσκεται από αυτοκριτική σε επίπεδο στίχων – και μόνο

τυχαίες δεν είναι και οι αναφορές (ηχητικές και λεκτικές) σε μέρες του FirstBorn is Dead. Δεν είναι κάτω στο Τούπελο πια η πορεία του, αλλά σε μια διαδρομή προς τη Γενεύη με το αυτοκίνητο, όπως μας αφηγείται στο “Higgs Boson Blues”, με τον Robert Johnson να караδοκεί. Ειδική μνεία για το θαυμάσιο εξώφυλλο, με αυτό το ιδιότυπο installation με πρωταγωνιστή τον Cave και τη γυνή του Suzie Bick που μαζί με εκείνον φωτογραφίζεται στην ίδια τους την κρεβατοκάμαρα). Δεν ξέρω αν χρειάζεστε κάποια σηματοδότηση του δίσκου σε σχέση με κάποια ηχητική περίοδο του Cave, αλλά το σίγουρο είναι ότι άμα ενσκήψετε στο δίσκο θα ανακαλύψετε ένα πόνημα που κατακτά –από την πρώτη ακρόαση– με τις μελωδίες που έχουν πολλά υποστρώματα και κάθε φορά αποκαλύπτουν νέες πτυχές της ενορχήστρωσης, Μπράβο του, του γεροντόμαγκα. — Στυλιανός Τζιρίτας

BAD RELIGION

True North

Epitaph Records

* * * * *

Πόσα έχει ακόμα να πει αυτός ο Greg Graffin; Και πότε θα βαρεθεί ο Brett Gurewitz να φτιάχνει punk rock δίσκους με ειλικρινή DIY αισθητική; Σίγουρα... ποτέ. Γιατί είναι τρόπος ζωής για τους Bad Religion και γι' αυτό τους αγαπάμε. Στο True North, πάντως, ακούμε τους πιο ώριμους Bad Religion. Οι κύριοι από την Καλιφόρνια, που χωρίς αυτούς οι skaters θα ήταν ισοβίως ενταγμένοι στο συλλογικό υποσυνείδητο σε πλήθους με ροδάκια, και που το punk rock θα επιζούσε σε κάτι γελοίες καρικατούρες, δείχνουν ότι είναι επίτης ουσίας καλοί μουσικοί που προχωρούν. Επί παραδείγματι, το “Past Is Dead” είναι ένα ώριμο punk rock κοψοτέκνημα που θέλει τουλάχιστον ανοιχτά αυτιά για να το φτιάξεις. Εμπρός, λοιπόν, λατρέψτε ξανά τους Bad Religion, γιατί κάνουν πάνω κάτω το ίδιο από τα 15 τους, αλλά το κάνουν συγκινητικά όμορφα. — Νίκος Σβέρκος

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

EVERYTHING EVERYTHING

Arc

* * * * *

Οι Everything Everything μιλούν...

Για τη δημιουργία του νέου τους άλμπουμ:

«Όταν φτιάχνεις το ντεμπούτο άλμπουμ σου δεν συνειδητοποιείς πόσο χρόνο έχεις στα χέρια σου. Δεν γνωρίζεις καν ότι φτιάχνεις το ντεμπούτο σου. Πέρασαμε αυτή την περίεργη διπλή ζωή που κάθε μπάντα περνάει... Ζούσαμε αυτή τη μεταβατική περίοδο στην οποία προμοτάρεις ένα δίσκο και την ίδια ώρα ηχογραφείς τον επόμενο. Και θέλεις να μιλήσεις γι' αυτόν και θέλεις να παίξεις κομμάτια του και είσαι ενθουσιασμένος μ' αυτά, μα την ίδια ώρα πρέπει να φερθείς δίκαια στον πρώτο δίσκο σου, και δεν μπορείς να τα κάνεις όλα αυτά.»

Για τα επίθετα που τους αποδίδονται:

«Νομίζω ότι καταλήγεις ως “intelligent rock μπάντα” όταν δεν γράφεις άμεσα ερωτικά τραγούδια ή για το μεθύσι στα

club. Το μόνο πράγμα που με ανησυχεί με αυτό το tag είναι ότι μου μοιάζει αλαζονικό ή ότι έχει διάθεση να αποκλείσει ανθρώπους με κάποιο τρόπο, και ποτέ δεν θα θέλαμε να ακουστόμε έτσι.»

Για την εμπειρία τους –backstage– στα Q Awards:

«Ημασταν στα Q Awards ένα χρόνο πριν. Πήγαμε να πούμε ένα γεια στον Chris Martin, καθώς έχουμε πολλούς κοινούς φίλους και γνωρίζουμε ότι του αρέσουμε. Και όταν το κάναμε, ο Noel Gallagher μας πλεύρισε και είπε: “Σας έχω δει αγόρια στην τηλεόραση. Μου αρέσετε. Έχετε γνωρίσει τον Μπονο;”. Και κάθισε σχεδόν δίπλα του και είχαμε έτσι την ευκαιρία να βρεθούμε με τρεις από τους πιο γνωστούς μουσικούς στον κόσμο, στο χρόνο του ενάμισι λεπτού!»

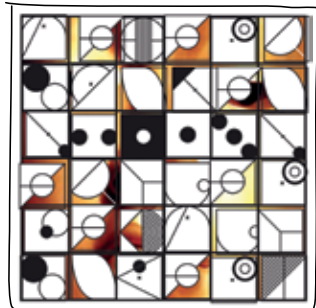
* * * * *

Όμορφο. Ινστρουμένταλ, αμερικανοεργηικό, κιθαροκεντρικό, ατμοσφαιρικό. Το τέταρτο άλμπουμ των Brokeback έρχεται ύστερα από δεκαετή σιωπή για να γεμίσει τα κενά με εικόνες ενός άγριου ερημικού τοπίου, όπου ο άνθρωπος σιγεί, παρατηρεί και συλλογίζεται. Ο Neil Young με τους Crazy Horse έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στην παιδεία του γκρουπ, δίχως αυτό να σημαίνει ότι πρέπει κανείς να περιμένει τίποτε Psychedelic Pill. Τα drones της κιθάρας, όμως, προδίδουν την επιρροή, βασική μεν για το τελικό αποτέλεσμα, αλλά όχι και μόνη. Εξάλλου, ο δημιουργός του

συγκροτήματος Douglas McCombs προέρχεται από τους Tortoise και, παρότι δεν έχει σχέση με post rock το άλμπουμ, οι αργόσυρτες ατμόσφαιρες κάτι έχουν πάρει από ‘κει, όπως και από τα fusion των Calexico. Οι κιθάρες έχουν λεπτότητα και κομπότση, τα ηχοχρώματα παίρνουν και δίνουν, το βαρύ reverb διαρκώς σε πρώτο πλάνο, ενώ το ambient εναλλάσσεται με ελεγχόμενο feedback, που στο 11λεπτο φινάλε του “Colossus of Roads” (όχι της Ρόδου, αλλά των Δρόμων) εκτροχιάζεται σε ένα ομιχλώδες, καταθλιπτικό, ψυχεδελικό τοπίο, που δανείζεται την αισθητική του ισόποσα από τις αρχές '70s και τα τέλη '90s. — Σπύρος Χατήρης

Spots

- ▶ Οι Everything Everything αποτελούν βρετανική indie μπάντα που σχηματίστηκε στα τέλη του 2007.
- ▶ Τα μέλη της κατοικοεδρεύουν στο ιστορικό Μάντσεστερ.
- ▶ Τόσο ο τραγουδιστής και κιθαρίστας Jonathan Higgs, όσο και ο μπασίστας Jeremy Pritchard έχουν πτυχία στην Popular Music, από το Salford University.
- ▶ Πρωτοέγιναν γνωστοί στο ευρύ κοινό όντας προτεινόμενοι στο Sound of 2010 του BBC.
- ▶ Το ντεμπούτο άλμπουμ τους, με τίτλο Man Alive, κυκλοφόρησε από τη Geffen τον Αύγουστο του 2010.

BUKE AND GASE

General Dome

Brassland Records

Πόσες φορές σας έχει τύχει να ακούτε μια μπάντα ως support, να τρελαίνεστε για τη μισή ώρα που τους ακούτε, να τρέχετε να αγοράσετε το δισκάκι τους και την επόμενη μέρα να το βγάζετε από την τσάντα σας με αυτή την ανυπομονησία ότι είστε οι «περιούσιοι» που ανακαλύψατε το next big thing; Και όταν αρχίσει να παίζει το πρώτο κομμάτι, να λέτε «ναι, αυτοί είναι, αλλά στο επόμενο κομμάτι θα βελτιωθούν». Αλλά και στο επόμενο να υπάρχει το ίδιο μοτίβο, και στο επόμενο, και το τέταρτο και σε όλο το δίσκο το ίδιο; Όσοπου, στο τέλος, το αφήνετε πάνω στο ράφι για να σας θυμίζει μόνο την ατυχή ηχογράφησή τους και τις

περιορισμένες τους δυνατότητες; Αυτό ακριβώς είναι οι Buke And Gase, ανακάλυψη κατά τ' άλλα των αδερφών Dessner των National. Το «τερτίπι» με τα νέα κατασκευασμένα όργανα ίσως να εντυπωσιάζει σε ένα live, αλλά δυστυχώς το αποτέλεσμα είναι τόσο μονότονο που κουράζει στο τέλος. Και ψάχνεις να δεις τι σου άρεσε εξ αρχής...

— Νίκος Σβέρκος

DUTCH UNCLES

Out Of Touch In The Wild

Memphis Industries

Ένα από τα αγαπημένα μου σχήματα των τελευταίων ετών είναι οι Field Music. Βρίσκω τους αδελφούς Brewis

ευφυέστατους συνθέτες που ξέρουν να συνδυάζουν τη μελωδική πλοκή με ασυνήθιστες αλλαγές στο τέμπο και να εμπλουτίζουν με έντεχνα στοιχεία την ποπ ευστροφία τους. Όλα τα παραπάνω ισχύουν στο ακέριο και για τους Dutch Uncles, που μάλιστα ηχογραφούν στην ίδια εταιρία με τους προαναφερθέντες. Αυτό είναι το τρίτο άλμπουμ για το βρετανικό κουιντέτο από το Marple και πρόκειται για μία εξαιρετικά λεπτομερή –στο στήσιμό της– δουλειά που δείχνει ότι το συγκρότημα ξέρει πολύ καλά να χτίζει περιπετειώδεις ποπ ελεγείες, με ροκ αναφορές αλλά και φιλόδοξες ενορχηστρωτικές αναπτύξεις. Δεν απουσιάζουν τα έγχορδα από τα τραγούδια τους, σε ανορθόδοξους, όμως, σχηματισμούς και σίγουρα όχι για να προσδώσουν γλυκύτητα στον ήχο τους, μα το ακριβώς αντίθετο: αιχμή! Από τις περιπτώσεις που αγαπάμε να λέμε ότι σε έναν δίκαιο κόσμο θα γνώριζαν μαζική επιτυχία, οι Dutch Uncles φοβάμαι ότι θα παραμείνουν ένα κρυφό μυστικό σε όσους γνωρίζουν να ξεχωρίζουν τις εξέχουσες περιπτώσεις στον κόσμο της ποπ, εκείνες που δίνουν ανέλπιστες συγκινήσεις ανέγγικτες από τη μονοτονία και τη ρουτίνα στην οποία φωλιάζει ο χώρος.

— Μάνος Μπούρας

EELS

Wonderful, Glorious

E Works/Vagrant

Στο δέκατο στούντιο δίσκο του ως Eels –και δωδέκατο συνολικά– ο Mark Oliver Everett περιέλαβε 13 νέα τραγούδια τα οποία –ας το πούμε εξαρχής– δεν έχουν σχεδόν τίποτα καινούργιο να φανερώσουν σχετικά με την τραγουδοποιία του. Αυτό που διαφέρει σε σχέση με προηγούμενες καταθέσεις του είναι ότι εδώ κάνουν περισσότερο από ό,τι συνήθως αισθητή την παρουσία τους οι φαζαριστές κιθάρες και είναι φανερό μια πιο urbeat διάθεση. Δεν είναι, όμως, τόσο τα κομμάτια αυτής της λογικής που κερδίζουν τους θετικούς βαθμούς για τον δίσκο, όσο κάποια άλλα, πιο χαμηλότονα, όπως τα “The Turnaround”, “True Original” και “You’re My Friend”. Προσθέστε σε αυτά το πολύ καλό εναρκτήριο “Bombs Away” και την πάντοτε παρούσα εκλεκτικότητα του E, καθώς και την επιμονή του στη λεπτομέρεια, και έχετε για άλλη μια φορά μία καθ’ όλα συμπαθητική κυκλοφορία. Σίγουρα δεν είναι τυχαίο ότι όλα αυτά τα χρόνια δεν έχει φτάσει στα χέρια μας κακός δίσκος με το όνομα Eels τυπωμένο στο εξώφυλλο.

— Μιχάλης Τσαντίλας

Οι Dutch Uncles μιλούν για το νέο τους άλμπουμ:

«Το νέο άλμπουμ είναι πιο σκοτεινό και πιο προσωπικό. Για το κομμάτι “No meto” προσπάθησα να φανταστώ το Leonard Cohen να το τραγουδάει –γεμάτος λύπη– και μετά ξεκίνησα να σκέφτομαι την ιδέα της εξάρτησης. Και τότε συνειδητοποίησα ότι κάθε κομμάτι που είχα γράψει μέχρι τότε περιελάμβανε έναν άνθρωπο που ήταν εξαρτημένος σε κάτι ή κάποιον άλλο. Τα δε επόμενα δύο κομμάτια που γράφτηκαν, τα “Threads” και “Flexin’”, ήταν για την αυτοερωτική ασφυξία, το σαδομαζωχισμό και τους ανθρώπους που αρχίζουν να γίνονται εξαρτώμενοι από αυτού του τύπου τις συνήθειες.»

«Δεν θέλαμε ναβάλουμε όρια κατά τη διάρκεια της σύνθεσης των νέων κομματιών. Για το άλμπουμ Cadenza γράφαμε μουσική με την ιδέα ημών να παίζουμε τα κομμάτια ζωντανά με δύο κιθάρες, drums, μπάσο και ίσως κάποιο πιάνο. Σε αυτό το άλμπουμ γράψαμε ό,τι νομίζαμε ως σωστό, χρησιμοποιώντας και άλλα όργανα, είτε αυτά λέγονται έγχορδα, είτε tube percussion.»

«Το 90% του άλμπουμ γράφτηκε μέσα σε δύο εβδομάδες κι έτσι φτιάχτηκε ένα συνεκτικό κομμάτι μουσικής, αν και πήρε λίγο περισσότερο η προσθήκη των τελευταίων πινελιών. Κι έτσι, μετά από αυτές τις δύο εβδομάδες, μας πήρε μίνες για να το ολοκληρώσουμε.» «Αυτό τον καιρό ακούμε King Crimson, Talking Heads, Steve Reich, Field Music και XTC. Υπάρχει και αρκετό hip hop στον ορίζοντα των επιρροών μας και δεν είμαι σίγουρος για το πώς νιώθουμε γι' αυτό – ακόμα!»

EX COPS

True Hallucinations

Other Music

Οι Ex Cops είναι ένα ντουέτο αγόρι-κορίτσι, αποτελούμενο από τους Brian Harding και Natalie Bruun, οι οποίοι, στο –μόλις μισώρης διάρκειας– ντεμπούτο τους για τη νεοϋορκέζικη Other Music εμφανίζονται σαν μία ακόμα προσθήκη στο dream pop στερέωμα. Ξεχωρίζουν ομολογουμένως από τον σωρό των indie συγκροτημάτων της κατηγορίας, εξαιτίας της ικανότητάς τους να σκαρώνουν ιδιαίτερα κολλητικές μελωδίες, αλλά και να μεταπηδούν από το ένα στυλ στο άλλο με άνεση. Η οργανική σύνθεση που ανοίγει την αυλαία παραπλανά, αλλά η συνέχεια μαρτυρά την αγάπη των Ex Cops για τη μουσική των Velvet Underground, των Spiritualized και των The Pains Of Being Pure At Heart, μεταξύ άλλων. Παρά τις αρκετές απολαύσεις που προσφέρει το άλμπουμ, θα πρέπει να σημειωθεί και να θεθεί σαφώς το ζήτημα της

αυθεντικότητας: το γκρουπ μοιάζει εδώ να είναι ικανοποιημένο από το –εκλεκτικό έστω– «τσαλαβούτημα» και να αδιαφορεί για την αναζήτηση ενός απόλυτα προσωπικού στίγματος. Κάτι τέτοιο, βέβαια, δικαιολογείται ως ένα βαθμό μιας και βρίσκονται ακόμα στο ξεκίνημά τους. Θα αποτελέσει, όμως, κρίσιμο παράγοντα στο επόμενο δισκογραφικό βήμα τους.

— Μιχάλης Τσαντίλας

FRIGHTENED RABBIT

Pedestrian Verse

Atlantic Records

Το σκωτσέζικο κουιντέτο από το Selkirk εγκαταλείπει την FatCat, στην οποία έκανε τρία άλμπουμ, για ένα ντεμπούτο σε μεγάλη εταιρεία και έναν ήχο για ακόμα πιο μεγάλο ακροατήριο. Ήχος πλούσιος, σύγχρονου γκρουπ, που παίζει για πλήθη ανοικτών φεστιβάλ, με απόηχους U2, Coldplay, Cure, Arcade Fire. Ο Scott Hutchinson διαθέτει ανάλογη φωνή, ένα ιδιαίτερο

φαλτσέτο και ικανότητα τραγουδοποιίας, συν στικουργική δεινότητα. Η τελευταία εστιάζει σε σκοτεινά θέματα που εκφέρονται με πεσιμιστικές εικόνες για την κατάσταση του κόσμου, αλλά –τελικά– ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο. Εκεί που δίνει την εντύπωση ενός μισάνθρωπου που βλέπει τα πάντα ασπρόμαυρα, μέσα από το σκοτάδι διακρίνει κανείς την αγωνία και τον αγώνα κάποιου που δεν αφήνεται στη μοίρα του, αλλά παλεύει για να την υπερβεί. «Όλες οι σκοτεινές λέξεις που ξεκύνονται απ' το λαρύγγι μου / χούν σαν πετρελαιοκηλίδα πάνω από τα φτερά που ανοίξαμε...», λέει στο “Oil Slick”, και συνεχίζει.. «Δεν μπορώ να μιλήσω για τη ζωή και τον έρωτα / έχω φωνή σαν υδρορροή σε τοξική καταιγίδα». Στο “If You Were Me” τραγουδάει: «Τρένω σαν φύλλο που πεθαίνει στη βία του ανέμου... Ο χρόνος περνάει και σκοτώνει τα πάντα στο διάβα του... Κι ύστερα μας θάβει στην ιστορία». Αλλού, ένα κορίτσι γεννιέται σε τάφο (“State Hospital”), μια άλλη έχει «κνδεία μέσα στα μάτια της» (“Death March”), ο ίδιος βρίσκεται παγιδευμένος σ' ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο (“The Woodpile”), ενώ εξηγεί την επιλογή των λέξεών του: «πεθαίνω να σου πω πως πεθαίνω» (“Nitrus Gas”) ή «υπάρχει κάτι λάθος μέσα μου» (“Dead Now”). Το στικουργικό τοπίο αντανακλάται στη μουσική, που όμως αντιπαραθέτει δύναμη και αυτοπεποίθηση ως απάντηση, σαν η πάλη να έχει αποτέλεσμα.

— Σπύρος Χατήρης

Spots

► Οι Frightened Rabbit σχηματίστηκαν το 2003 και εδρεύουν στη Γλασκώβη.

► Κυκλοφόρησαν το ντεμπούτο τους, Sing the Greys, το 2006, από ένα ανεξάρτητο label (Hits the Fan).

► Υπέγραψαν στη Fat Cat Records το 2007 και, ένα χρόνο αργότερα, κυκλοφόρησαν μέσω αυτής το δεύτερο στούντιο άλμπουμ τους (The Midnight Organ Fight).

► Το τρίτο τους άλμπουμ (The Winter of Mixed Drinks) κυκλοφόρησε το 2010 και την επόμενη χρονιά υπέγραψαν στην Atlantic Records, από όπου βγήκε η νέα τους δουλειά.

BEN HARPER WITH CHARLIE MUSSELWHITE

Get Up!

Stax

Ω, διάολε! Ακούστε αυτό το δίσκο και νιώστε την αιχμήνη υγρασία του Mississippi να κολλάει στο δέρμα σας, αυτόν τον πικτό αέρα να σας βουλώνει τα ρουθούνια και να κατακάθεται στα

μπλίνγια. Αν νομίζετε ότι ο γράφων έχει βρεθεί ποτέ σε κείνα τα μέρη, μάταιος κόπος. Αλλά είναι τόσο αυθεντικό το συναίσθημα αυτού του ηχογραφήματος! Ο Ben Harper, όσο κι αν δικαιολογημένα τον βαριέται κανείς, τουλάχιστον ξέρει να «στήνει κόλπα». Εδώ πήρε τον θρύλο Charlie Musselwhite και γράψαν έναν δίσκο ωμό, χωρίς φτιασιδία, έναν δίσκο που σε μεταφέρει εκεί που ακούγεται η ειλικρινής αμερικάνικη μουσική. Χωρίς απόπειρα αγιοποίησης, χωρίς αγωνίες για οικοδόμηση μύθων και στυλιστικές παρεκτροπές. Κυρίες και κύριοι, λατρέψτε τον Musselwhite και παραδεχτείτε τον Harper για έναν δίσκο που δεν θα σας καίγεται καρφί να μάθετε τους τίτλους των τραγουδιών. Γιατί ολόκληρος ο δίσκος ρέει υπέροχα και σου ζεσταίνει την καρδιά.

— Νίκος Σβέρκος

JIM JAMES

Regions of Light and Sound of God

ATO

Αυτός είναι ένας πραγματικά καλοφτιαγμένος solo δίσκος, από αυτούς που πάντα ευχόμασταν να ακούμε από τους επιτυχημένους frontmen. Αλλά, δυστυχώς, ακούμε μόνο κακοφτιαγμένες εμμονές τους. Ο τραγουδιστής και τραγουδοποιός των My Morning Jacket, αν και στον γράφοντα ουδέποτε προκάλεσε τα αυτιά με την μπάντα του, επιλέγει να αποστασιοποιηθεί και να απλώσει πάνω του ένα μίγμα ψυχεδέλειας στην παραγωγή και soul εκφοράς στα τραγούδια. Αν και στα liner notes διαβάζουμε ότι υπάρχουν πολλοί συμμετέχοντες μουσικοί, εντούτοις το αποτέλεσμα αδικεί τις προδιαγραφές. Η παραγωγή είναι ελαφρώς πρόχειρη και έχει μόνο ως στόχο να φτιάξει ένα μάγμα ηλεκτρονικού crooner στο ημίφως, οπότε οι διαθέσεις έχουν εκ των προτέρων περιορισμένη εμβέλεια.

Όπως και να 'χει, ο Jim James στο πρώτο του προσωπικό δίσκο δείχνει γιατί οι My Morning Jacket, όντας μια μέτρια μπάντα, χωρίς δημιουργικά θαύματα φτιάχνουν ωραία κομμάτια.

— Νίκος Σβέρκος

THE TIGER LILLIES

Either Or

Misery Guts Music

Στο νέο τους άλμπουμ, οι Tiger Lillies στερούνται για πρώτη φορά τις υπηρεσίες του ιστορικού μέλους τους, Adrian Huger. Ως αντιστάθμισμα έχουν μαζί τους τον πολυοργανίστα David Coulter, καθώς επιχειρούν μια βουτιά στον κόσμο της φιλοσοφίας, αντλώντας τη στιχουργική θεματολογία τους από το δίτομο έργο Either/Or του Δανού φιλόσοφου, θεολόγου και ποιητή Søren Kierkegaard. Δεν τα καταφέρνουν και άσκημα με δεδομένη τη δυσκολία του θέματος και παρότι ουσιαστικά δεν έχουν να παρουσιάσουν τίποτα καινούργιο. Τα 16 νέα τραγούδια τους είναι αργόσυρτα στην πλειοψηφία

τους, με τις βάσεις τους να βρίσκονται –όπως πάντα– στο καμπαρέ, τα τσιγγάνικα τραγούδια και στη χύμα αισθητική του πανκ. Μόνη διαφοροποίηση η χρήση διαφόρων οργάνων (μουσικό πρίονι, μπάντζο, βιολί κ.ά.) στην ενορχήστρωση, χωρίς αυτό, όμως, να αλλάζει ουσιαστικά το σκηνικό. Η γλώσσα τους παραμένει ελευθεριάζουσα –βλάσφημη πολλές φορές– και αποτελεί την κύρια εστία του ενδιαφέροντος καθ' όλη τη διάρκεια της ακρόασης. Πακέτο με το άλμπουμ πάει και η ομώνυμη παράσταση – και η ζωή στο βασίλειο των Tiger Lillies συνεχίζεται...

— Μιχάλης Τσαντίλας

INDIANS

Somewhere Else

4AD

Δεν έχει Ινδιάνους στην Κοπεγχάγη, αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Τη φυλή έμεινε να εκπροσωπεί στην πόλη ο Søren Lokke Juul που ηχογραφεί με το παραπάνω όνομα εδώ κι ελάχιστο καιρό (από πέρυσι, μόλις!). Οι

Spots

▶ Οι Indians έχουν ως βάση τον τραγουδοποιό και μουσικό Søren Lokke Juul, ο οποίος ξεκίνησε την καριέρα του παίζοντας σε διάφορες δανέζικες μπάντες για μια δεκαετία – η σημαντικότερη εξ αυτών ήταν οι Other Lives.

▶ Στις συναυλίες συνοδεύεται από μουσικούς που στο σύνολό τους αποκαλούνται Indians.

▶ Solo ξεκίνησε την περσινή χρονιά και είχε την τύχη να υπογράψει στην 4AD.

πρώτες του μουσικές απόπειρες υπέπεσαν στην αντίληψη της 4AD, η οποία τον άρπαξε για το ρόστερ της, αναγνωρίζοντας ίσως στη μουσική του ομοιότητες με έναν άλλο καλλιτέχνη του δυναμικού της, τον Justin Vernon (λέγε με και Bon Iver). Το ύφος του Juul έχει μία αυτοαναφορική χροιά, νοιώθεις να κάνει ψυχανάλυση μέσα από τα τραγούδια του, κι ως εκ τούτου κομμάτια της μπορείς να αφομοιώσεις σαν δικές σου μαρτυρίες ζωής. Επίσης, η μουσική του είναι ανοιχτή σε ερμηνείες, δε μπορώ να αποφασίσω αν είναι θλιμμένη ή με το δικό της τρόπο αισιόδοξη. Χρησιμοποιεί λιτά εκφραστικά μέσα – συνήθως ηλεκτρονικοί ήχοι με συγκρατημένη ρυθμική διάθεση ή και μία κιθάρα στο προσκήνιο αρκούν για το ηχητικό φόντο. Από εκεί και πέρα, παιχνίδια κάνει η φωνή που, έτσι όπως είναι φιλτραρισμένη μόνιμα από reverb, δίνει μία ονειρική διάσταση στα κομμάτια και τα προσγειώνει άτσαλα αλλά στιβαρά στο σήμερα. Δεν περνάει τις εξετάσεις ως συνθέτης με κλασικά στόφα, αλλά –σαν σύγχρονος θιασώτης ενός συνδυαστικά προσωπικού και εξωστρεφούς ήχου– έχει εξαιρετικές προοπτικές.

— Μάνος Μπούρας

Ο Jim James μιλάει...

...για τον τρόπο που ηχογραφεί:

«Οι πρώτοι δίσκοι των My Morning Jacket ήταν βασικά απλά demo. Ηχογραφήσα κάτι, μου άρεσε αυτό που είχα φτιάξει και το έβαλα στο δίσκο. Και όταν γίναμε περισσότεροι... πάντα, έκανα περίπου το ίδιο, τους έδινα το demo και αυτό μετασχηματιζόταν σε κάτι άλλο. Με το Evil Urges, στο οποίο δουλέψαμε με τον Joe Chiccarelli, πήρα μια εξαιρετική συμβουλή: “Μην φτιάχνεις demo”. Γιατί τις περισσότερες φορές που φτιάχνεις ένα demo, ένα μεγάλο μέρος της πρώτης σου αγάπης ή πάθους φεύγει στη δημιουργία αυτού του demo. Οπότε, από τότε που μου το είπε, αν έρχεται στο μυαλό μου μια ιδέα, τότε χρησιμοποιώ απλώς την ηχογράφηση στο κινητό μου. Και, στα χρόνια που έχουν περάσει, έχω δημιουργήσει ένα στούντιο στο σπίτι μου, που με βοηθάει να επεξεργάζομαι σταδιακά αυτές τις ιδέες και σιγά σιγά να τις ενώνω και να τις με-

τασχηματίζω σιγά σιγά σε κάτι τελικό, το χρόνο φυσικά που δεν βρίσκομαι σε περιοδεία.»

...για τις πρώτες του μουσικές αγάπες:

«Πολλά από τα πράγματα τα οποία πρωτοαγάπησα ήταν αυτά που ο περισσότερος κόσμος ερωτεύεται, όπως οι Beatles και ο Bob Dylan. Όταν άρχισα να μεγαλώνω, το grunge ακουγόταν παντού, οπότε μου άρεσαν οι Nirvana και οι Pearl Jam – όλη η σκηνή. Αλλά και την ίδια ώρα συνέβαιναν αρκετά cool hip hop πράγματα, όπως οι PM Dawn. Μου άρεσαν πάντα τα cool beats, μαζί με ένα trance-y στοιχείο από πίσω. Μου άρεσαν επίσης οι Dead Can Dance. Θυμάστε το κομμάτι “The Ubiquitous Mr. Lovegrove”; Ήθελα τόσο πολύ να το διασκευάσω. Αλλά και μουσικές όπως αυτές των Beastie Boys. Εξακολουθώ να ενθουσιάζομαι με τη μουσική – κάθε φορά που βρίσκω ένα νέο κομμάτι, γίνομαι ξανά δεκαέξι ετών. Νομίζω ότι έχω ακόμα αυτό το εφηβικό πάθος για τη μουσική.»

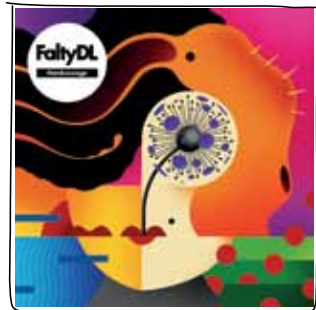
THE SOFT MOON

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

Οι πόρτες ανοίγουν στις: 21.00 Τιμή εισιτηρίου: 20 ευρώ
Προπώληση Εισιτηρίων: Ticket house (Πανεπιστημίου 42 εντός στοάς)
Ηλεκτρονική Προπώληση: viva.gr, 123tickets.gr, ticketarena.gr, ticketpro.gr

FALTYDL

Hardcourage

Ninja Tune

O FaltyDL, κατά κόσμον Drew Lustman, είναι από αυτούς τους Νεοурκέζους που θα ήθελαν η πόλη τους να ανήκει στην Ευρώπη. Το ηχητικό του πεδίο είναι τέτοιο που χρησιμοποιεί σαν βάση τον πειραματισμό με τις ηλεκτρονικές φόρμες ή μη φόρμες, που μας σύστησαν οι Kraftwerk και έκανε cool στο indie κοινό ο Four Tet. Βασιζόμενος σε λιγότερο αναμενόμενες μελωδίες και ασυνήθιστες τεχνικές ηχογράφησης, πολύπλοκη ρυθμολογία, αλλά και στην δημιουργία μιας γενικότερης αίσθησης ότι ο ακροατής Hardcourage θα έλεγε κανείς ότι αποτελεί κάτι σαν μια προχωρημένη εκδοχή της house που κάνει ο Caribou με το project Daphne. Έχοντας στο παρελθόν ηχογραφήσει για το πρωτοποριακό underground

ηλεκτρονικό label της Planet Mu, έχοντας υποστηρίξει συναυλιακά τους Radiohead και έχοντας λάβει την αμέριστη υποστήριξη και τον θαυμασμό του Thom Yorke, ο FaltyDL με το νέο του album ευελπιστεί σε μια πιο μαζική από το indie κοινό αναγνώριση και στην αναγνώριση του ήχου του στην νέα bass house σκηνή της Ευρώπης, δίπλα σε ονόματα όπως οι Scuba και Mount Kimble.

— Δημήτρης Λιλιής

MOUNTAINS

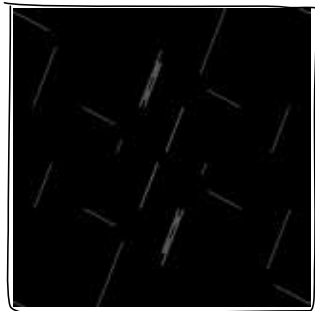
Centralia

Thrill Jockey

Ντουέτο από το Brooklyn, οι Mountains ηχογραφούν εδώ και κάμποσα χρόνια μουσική που αποτελεί συγκεκριμένο της ακουστικής με την ηλεκτρονική οργανική ανάπτυξη. Έχουν ηχογραφήσει πέντε άλμπουμ και παρουσιάζονται ολοένα και καλύτεροι. Οι Koen Holtkamp και Brendon Anderegg έχουν στο βασικό τους οπλοστάσιο βόμβους όπως και κυκλικά μοτίβα, δεν βιάζονται να αναπτύξουν τα θέματά τους και προχωρούν με σταθερά βήματα για να οδηγήσουν τα

κομμάτια σε μία στοιχειώδη ολοκλήρωση, ακόμη κι αν χρειαστούν είκοσι λεπτά ώστε να επιτευχθεί αυτό (όπως στην περίπτωση του “Propeller”, που θα μπορούσε να ήταν κομμάτι των Fuck Buttons χωρίς τη φαινομενική κατανάλωση ναρκωτικών των τελευταίων!). Παρότι το Centralia είναι κατά βάση ένας ηλεκτρονικός δίσκος, συναντούμε ανάμεσα στις —με περιπετειώδη ανάπτυξη— ambient αναζητήσεις τους και κομμάτια που έχουν έναν ζεστό αν και σκοτεινό ήχο, που προκύπτει από την ακουστική κιθάρα κυρίως, όπως τα “Identical Ship” και “Tilt”. Γενικά, πάντως, ο δίσκος αποτελεί μία πρόταση για όσους απολάμβαναν το κοσμικό στοιχείο του kraut rock ή ακόμη εκείνους που θεωρούν ότι η ambient σειρά δίσκων που είχε επιμεληθεί ο Brian Eno ήταν ότι καλύτερο έχει συμβεί στην ιστορία της ηχογραφημένης μουσικής. Όχι όμως αποκλειστικά γι’ αυτούς, για να εξηγηθούμε...

— Μάνος Μπούρας

NOSAJ THING

Home

Innovative Leisure

Στο ντεμπούτο Drift, τρία χρόνια πριν, έδειξε ότι ξέρει τον τρόπο να κάνει εντύπωση στους μουσικογραφιάδες της ανερχόμενης τότε bass σκηνής της Αμερικής, συνδέθηκε μουσικά με το κίνημα της πειραματικής, σκοτεινής και με jazz προεκτάσεις bass μουσικής του συντοπίτη του (Λος Άντζελες) Flying Lotus και, όπως ακριβώς ο τελευταίος πέρυσι έκανε το μεγάλο βήμα για πιο μεγάλα ακροατήρια, έτσι και ο Jason Chung (aka Nosaj Thing) έγινε πιο φορμαλιστής και άμεσος για τα σπίτια των ζοάρηδων διανοούμενων που ακόμα κάνουν προσπάθεια και ψάχνουν λίγο παραπάνω τη μουσική που ακούγεται στο background του σαλονιού τους. Για πρώτη φορά εδώ συνεργάζεται με δύο σεβαστές προσωπικότητες της αμερικάνικης indie-electronica σκηνής, τον Toro Y Moi στο υπερηχητικό, α λα M83, “Try”, αλλά και την Kazu Makino των Blonde Redhead στο ατμοσφαιρικό “Eclipse/blue”, ενώ κάνει ξεκάθαρη την επιθυμία του να στήνει τις μελωδίες του στο πιάνο, δίνοντας μεγαλύτερο χώρο στην ατμόσφαιρα και αφήνοντας παραπίσω τον ρυθμό. Αρκετά πιο downtempo και λιγότερο τολμηρό ή βρώμικο από το Drift, το Home είναι ένας οργανικός —κατά βάση— δίσκος που κάνει τους φαν του είδους να συνευδοποιοίουν τόσο την εξέλιξη όσο και το ταλέντο του παραγωγού. Ακούγοντάς το «σε λούπα», μπορώ να φανταστώ τον επόμενο Zuckerberg να μελαγχολεί μπροστά στην ανακάλυψη του επόμενου hype της Silicon Valley.

— Δημήτρης Λιλιής

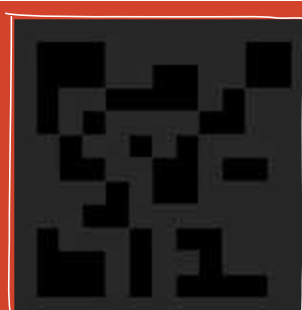
Nosaj Thing Spots:

► Το πραγματικό όνομα του Αμερικάνου (από την Καλιφόρνια) Nosaj Thing είναι Jason Chung.

► Το ντεμπούτο EP του, με τίτλο Views/Octopus, κυκλοφόρησε το 2006.

► Το πρώτο του άλμπουμ, με τίτλο Drift, κυκλοφόρησε τρία χρόνια αργότερα, και ένα χρόνο μετά κυκλοφόρησε το Drift Remixed.

► Έχει κάνει την παραγωγή για μια σειρά καλλιτεχνών του underground hip hop καλλιτεχνών, όπως οι Kendrick Lamar Kid Cudi, Busdriver.

AUTECHRE

Exai

Warp

Επειδή έχω βγάλει τη σεζόν βλέποντας για χαλάρωση ένα σωρό NBA αγώνες, θα πω ότι οι Autechre είναι Future Hall of Famers. Οι παραγωγές τους τη δεκαετία του ‘90 είναι, σχεδόν όλες, απαραίτητες και

εντυπωσιακές για όσους παρακολουθούν από κοντά την εξέλιξη της ηλεκτρονικής μουσικής απ’ τη δεκαετία του ‘80 και μετά. Στα ‘90s το θέμα σγκώνει μεγαλύτερη συζήτηση, αφού και το IDM έγινε σύντομα μια πλήθια σειρά ακατανόητων glitch & bleep και οι ίδιοι οι Autechre κάπου εγκλωβίστηκαν στο ιδιοφυές sonic design που σίγουρα κατέχουν, αλλά και στην ανάγκη για πρωτοπορία που χαρακτήριζε κάθε τους βήμα. Με μικρή εξαίρεση το “Oversteps” και μερικές σκόρπιες στιγμές στις εκάστοτε κυκλοφορίες τους, οι Brown και Booth έπαψαν να είναι πραγματικοί innovators. Αυτό δεν αλλάζει στο Exai. Αλλά επιτέλους δεν είναι και το ζητούμενο. Στις δύο ώρες (!) της διάρκειάς του, κάνουν ένα ουσιαστικό πέρασμα από όλους τους ήχους που τους έχουν απασχολήσει

τις τελευταίες δύο δεκαετίες, δείχνοντας όμως γνώση για το σήμερα (προς Θεού, δεν εννοώ το dubstep), εξελίσσοντας ακόμα το προσωπικό τους στυλ. Αυτό μπορεί απ’ τη μια να σημαίνει ότι θα ακούσεις την αφηρημένη, και αδιάφορη έως απαρκαιωμένη, προσέγγιση τους στο IDM (“Fleure”, “vekoS”, “srlg”), αλλά ταυτόχρονα θα απολαύσεις τα εξαιρετικά “1 1 is” και “recks on” που θα ζήλευσαν όλοι οι πιτσιρικάδες που νομίζουν ότι κάνουν τέχνη απ’ την κρεβατοκάμαρα τους. Με τις ιδέες τους να αναπτύσσονται καλύτερα στα πιο μακροσκελή θέματα (όπως πάντα), αλλά και το εξαιρετικό τελευταίο ημίωρο του δίσκου, οι Autechre προσφέρουν μετά από καιρό μια ολοκληρωμένη πρόταση που μπορεί να είναι απαιτητική αλλά πατάει γερά στα πόδια της.

— Γιώργος Μικαλόπουλος

APPLESCAL

Dreaming In Key

Atomnation

Αν μπορούσες να παρομοιάσεις το Dreaming in Key με ένα πράγμα, αυτό θα ήταν ένα τσουκάλι στο οποίο ο υπεύθυνος για τα τεκταινόμενα εντός του, Pascal Terstappen, θα αναμίγνυε τις μουσικές επιρροές του σε ένα ενιαίο, δικό του κατασκεύασμα. Και είναι αρκετές οι αναφορές που βρίσκεις εδώ μέσα, κυμαινόμενες από το IDM και το σκεπτόμενο techno μέχρι την αγάπη για τα samplers και τη ζεστασιά μιας tech house μπασσογραμμής. Ο Four Tet μοιάζει πνευματικός πατέρας σε αυτό το δημιούργημα που μπλέκει ήχους και μουσικά είδη. Όπως αυτός, έτσι και ο Applescal φροντίζει να μη το παρακάνει με τις δοσολογίες, διατηρώντας μια ισορροπία που καταλήγει σε μια μουσική πρόταση που φέρνει αέρα φρεσκάδας στο χώρο της ηλεκτρονικής σκηνής, στον οποίο τα τελευταία χρόνια οι κυκλοφορίες που καταφέρνουν να

σπάσουν τα όρια της και να κερδίσουν οπαδούς από άλλους χώρους λιγοστεύουν. Το Dreaming in Key πάλι μοιάζει ικανό για κάτι τέτοιο, αρκεί να του δοθεί η προβολή και οι ακροάσεις.

— Τάσος Μαγιάπουλος

PETRE INSPIRESCU

Fabric 68

Fabric Records

Ο ρουμάνος παραγωγός Radu Dumitru Bodiu αναλαμβάνει το νούμερο 68 της σειράς του Fabric και αποπειράται να κάνει κάτι διαφορετικό από όσα ξέραμε μέχρι σήμερα για αυτόν. Συγκεντρώνει μια σειρά δικών του ακυκλοφόρητων παραγωγών, στις οποίες αναμινύει μια σειρά ηχογραφήσεων που έχει κάνει με διάφορους μουσικούς (εμφανίζονται σκόρπια έγχορδα, οπερετικές φράσεις κτλ.), με ένα σταθερό minimal techno ρυθμό που δεν μεταλλάσσεται σε καμία στιγμή του σετ του. Με λίγα λόγια,

κυριαρχεί δυστυχώς η υπνωτιστική μινιμάλ διάστασή του, παρά κάποια ουσιαστική απόπειρα να κάνει κάτι παραπάνω ως παραγωγός. Δεν θα ήταν απαραίτητο κακό αυτό αν στα 15 κομμάτια του σετ του δεν υπήρχαν μερικές αξιοπρόσεκτες στιγμές (η τριάδα “Anima”, “Chosen”, “Seara-n Chang”) που άξιζαν να γίνουν αυτές το επίκεντρο της ανάπτυξης του. Και όχι τα ακλόνητα 4/4. Αν, μάλιστα, λάβουμε υπόψη ότι το επόμενο νούμερο της σειράς το αναλαμβάνουν οι εξαιρετικοί Sandwell District, αυτό εδώ μάλλον θα το ξεχάσουμε σύντομα.

— Γιώργος Μικαλόπουλος

MATMOS

The Marriage of True Minds

Thrill Jockey

Τους Matmos τους παράττησα λίγο καιρό μετά την κυκλοφορία του Civil War το 2003. Από εκείνο και σημείο

και μετά, το απρόβλεπτο της μουσικής τους έγινε ένα σωρό... ασυναρτησίες. Το ντεφορμάρισμα λοιπόν έχει τελειώσει και επισήμως. Θα αποφύγω τις λεπτομέρειες δημιουργίας του The Marriage of True Minds, για να μην το προσπεράσετε αδικώς. Ας πούμε απλά ότι για την δημιουργία του, οι Schmidt και Daniels έκαναν ένα (πάρα) ψυχολογικό πείραμα σχετικά με την τηλεπάθεια. Αυτό που έχει σημασία, όμως, είναι ότι ο καινούργιος τους δίσκος μοιάζει το επιστέγασμα της καριέρας τους και αποτελεί — πιθανολογώ — την κυκλοφορία που θα καταφέρει την ίδια στιγμή να ξανακερδίσει απογοητευμένους fans και κοινό που ποτέ δεν θα ασχολούνταν μαζί τους. Αυτό που μου αρέσει πάνω από όλα είναι ότι πουλάνε τρέλα με πιο πηγαίο τρόπο απ’ ό,τι στο πρόσφατο παρελθόν. Προς Θεού, μην το παρεξηγήσατε αυτό και φανταστείτε ότι το ντουέτο έφτιαξε το soundtrack των ήσυχων απογευμάτων σας στην κουζίνα. Απλά, αυτή τη φορά, πέρα απ’ την avant garde ψυχοσύνθεση που προσφέρουν απλόχερα σε κάθε τους κυκλοφορία, ασχολούνται λίγο πιο σοβαρά με τα αναλογικά synths (“Teen Paranormal Romance”), την electronica (“You” ίσως η πιο «τραγουδι»-ηχογράφηση της καριέρας τους), τα κλαμπ (“Tunnel”) κτλ. Κι αν δεν έχετε πειστεί, κλείνουν το δίσκο με μια -περίπου- διασκευή στο “ESP” των Buzzcocks που είναι απολαυστική.

— Γιώργος Μικαλόπουλος

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

SPACE DIMENSION CONTROLLER

Welcome To Microsector – 50

R&S

Πολυαναμενόμενη κυκλοφορία για τους φίλους του cosmic disco / deep ήχου. Ο ταλαντούχος SDC επιστρέφει στην «επαναφορτισμένη» R&S με το πρώτο του άλμπουμ και υπερηχητικές —κατά βάση— διαθέσεις. Το ξέρω ότι διαβάζεται... περίεργα το ότι τουλάχιστον στο πρώτο μισό του δίσκου οι Boards Of Canada συναντούν τους Funkadelic, μα στο έξυπνο και πολυταξιδεμένο στο χωροχρόνο μυαλό του παραγωγού, αυτές οι δύο αναφορές, όχι μόνο μπορούν να συνυπάρχουν ηχητικά, αλλά δημιουργούν μάλιστα και το αντίστοιχο concept υψηλού επίπεδου. Η αίσθηση ότι ο Philip K. Dick θα μπορούσε να υπογράψει το σενάριο σε ένα χαμένο Star Wars επεισόδιο, την ώρα που οι Tangerine Dream (πάλι αυτοί!) θα έφτιαχναν το soundtrack με την βοήθεια της παρέας των Boy’s Own και ολίγη από την επικότητα των μουσικών του Vangelis για το Blade Runner, είναι και πάλι κατά το ήμισυ κοντά στην φαντασία με την οποία έχει στηθεί ένα από τα σπουδαία concept ηλεκτρονικά άλμπουμ της χρονιάς. Θες ταμπέλες; Chicago House, ‘80s funk, συναισθηματική και φουτουριστική electronica, cybernetic disco, μα πάνω από όλα το τέλειο soundtrack για ένα 68λεπτο ταξίδι. Αρκετά δυνατό concept άλμπουμ — ο μικρός είναι πολύ μπροστά. — Δημήτρης Λιλιής

CHARLIE WILSON

Love Charlie

P Music/RCA/Sony

Μα μπορείς να φτιάξεις ένα ερωτικό άλμπουμ –σαχπίνικο και ζεστό, παλιομοδίτικα κυριλέ, αλλά και με τη χροιά εκείνη που θα κεντρίσει και νεότερα ακροατήρια– δίχως να είσαι κάποιος μίστερ Λόβα-Λόβας, αντλώντας έμπνευση από έναν γάμο που κοντεύει στην 20η του επέτειο; Το Love Charlie του Charlie Wilson είναι η απόδειξη ότι, ναι, γίνεται. Και μάλιστα με όπλο την καθαρή soul, εκείνη που κοιτάζει στα μάτια τις μεγάλες μέρες της Motown των 1960s και ούτε προς το R'n'B αλληθωρίζει, ούτε hip hop guests

φωνάζει μπας και «ψήσει» κανένα μικρότερο να δώσει σημασία. Αν υπάρχει κάποιο μυστικό, αυτό δεν βρίσκεται ούτε στα τραγούδια, ούτε στην παραγωγή, ούτε σε τίποτα τέτοιο. Απλώς, ο πάλαι ποτέ μπροστάρης των Gap Band δεν συμπεριφέρεται ως βαριεστημένος βετεράνος στο μικρόφωνο: τα ξέρει τα μονοπάτια, φλέγεται ακόμα για τη μουσική, αισθάνεται τις λέξεις των καινούριων τραγουδιών του κι έτσι τους δίνει την πρέπουσα σημασία ερμηνευτικά. Απλά τα πράγματα...

- Χάρης Συμβουλίδης

MATTHEW E. WHITE

Big Inner

Domino/Spacebomb

Το ντεμπούτο του τζαζ μουσικού Matthew E. White ηχογραφήθηκε με κύριο σκοπό να κάνει γνωστή τη δισκογραφική εταιρεία που ο ίδιος έσπωσε στο Richmond της Virginia. Η οποία εταιρεία διαθέτει τη δική της house band, στα πρότυπα της Stax και της Motown. Είναι στη σόουλ των '70s που παραπέμπουν κυρίως τα τραγούδια που περιλαμβάνονται στο Big Inner, αλλά και σε φανκ και κάντρυ στιγμές του παρελθόντος, με μια ψυχεδελική συνιστώσα να υφέρπει. Πιάνο, κιθάρες, πνευστά, έγχορδα και χορωδία πλαισιώνουν τον White, καθώς ερμηνεύει με τον δικό του, κάπως ερασιτεχνικό, αλλά απόλυτα ταιριαστό, τελικά, τρόπο επτά τραγούδια μεταφυσικής κυρίως θεματολογίας. Ήρωές του είναι ο Randy Newman, ο Bary White και ο Isaac Hayes, όμως, το τελικό αποτέλεσμα, εκτός από γκρουβάτο και ιδιαίτερα θελκτικό, προκύπτει και ιδιαίτερα αυθεντικό. Αποκορύφωμα το σχεδόν δεκάλεπτο “Brazos”, που κλείνει το άλμπουμ με το επαναλαμβανόμενο μάντρα “Jesus Christ is our Lord/ Jesus Christ, he is your friend”.

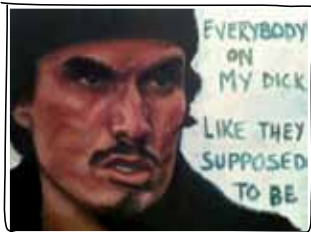
DESTINY'S CHILD

Love Songs

Columbia/Sony

Η Beyonce, η Kelly και η Michelle (βασικά, γιατί κατά καιρούς έγιναν αλλαγές) υπήρξαν από τα πλέον πετυχημένα γυναικεία φωνητικά τρίο, γιατί έδωσαν τη σχετική παράδοση με το νέο ίματζ της δυναμικής, ανεξάρτητης γυναίκας –για την οποία τραγούδησαν άλλωστε και στο “Independent Woman”– αλλά και με το ανατέλλον R'n'B στιλ, πριν ακόμα καταστεί (μαζί με το hip hop) η αδιαφιλονίκητη pop του 21ου αιώνα. Στο Love Songs μαζεύουν τα καλύτερα ερωτιάδικα τραγούδια από την υπάρχουσα δισκογραφία τους, χώνουν ένα φρέσκο remix του Timbaland στο “Say My Name” και ως κράχη βάζουν το “Nuclear” – το πρώτο τους κομμάτι μετά τη διάλυση του σχήματος στα 2005. Κακά τα ψέματα, όμως: οι Destiny's Child θριάμβευαν πάντα στις πιο ενεργητικές και up-tempo επιλογές – οι μπαλάντες τους παραπάνω σλόου, νερούλες και ρουτινιάρικες (“T-Shirt”, “Emotion”, “Killing Time”) για να πεις ότι άντεξαν ωραία στον χρόνο. Και σ' αυτήν την αξιοπρεπή μετριότητα κινείται και η παρούσα συλλογή.

— Χάρης Συμβουλίδης

PAUL BANKS

Everybody on My Dick Like They Supposed to Be

Aνεξάρτητη Κυκλοφορία

Σίγουρα όταν φέρνεις το μυαλό σου τον Paul Banks των Interpol, το τελευταίο πράγμα με το οποίο θα μπορούσες να τον συνδιάσεις είναι ένα hip hop mixtape. Κάνοντας όμως την έκπληξη, ο τραγουδιστής του δημοφιλούς συγκροτήματος κυκλοφορεί ακριβώς αυτό με το Everybody on My Dick Like They Supposed to Be. Το κλίμα που κυριαρχεί είναι αυτό της μουντάδας, ενώ ο ήχος των Blakros σίγουρα αποτελεί οδηγό. Προσθέστε και μερικές συμμετοχές σημαντικών ονομάτων από το χώρο της μαύρης μουσικής (Talib Kweli, EL-P, Mike G από τους Odd Future) και έχετε ένα πακέτο έτοιμο για ακρόαση. Όμως

εκεί που το project μένει μετεξεταστέο είναι στην ίδια τη ποιότητα της μουσικής του, καθώς ο Paul Banks επενδύει πολύ στην αξία της ατμόσφαιρας, αλλά λίγο “q” στην ίδια τη συνθετική δομή και έμπνευση. Τούτέστιν, το εγχείρημα θα ακουστεί ελάχιστα από το αμιγώς hip hop ακροατήριο και αρκούντως από το κιθαριστικό, που έπειτα από ορισμένες ακρόασεις θα προχωρήσει παρακάτω. Δύσκολο πράγμα τα καινούργια ξεκινήματα...

— Τάσος Μαγιόπουλος

DAWN RICHARD

Goldenheart

Our Dawn

Η Dawn Richard μπορεί να μην έχει σβήσει ακόμα 30 κεράκια, αλλά το βιογραφικό της στη μουσική βιομηχανία είναι σίγουρα εντυπωσιακό. Όντας μέλος τόσο των Danity Kane όσο και των Dirty Money του Puff Daddy (ή P.Diddy ή σκέτο Diddy) καθώς και με συμμετοχές σε κομμάτια ονομάτων όπως οι T-Pain και Drake, κατάφερε να γίνει ένα αναγνωρίσιμο πρόσωπο - αν δεν το το είχε καταφέρει η συμμετοχή της στο reality show Making the Band 3. Με το Goldenheart κυκλοφορεί το δεύτερο προσωπικό της άλμπουμ και καταφέρει να βεβαιώσει ότι ο δρόμος που προσπαθεί να ακολουθήσει είναι αυτός του εμπορικού μεν, αλλά συνάμα ποιητικού, RnB. Φωνητικά δεν έχει να ζηλέψει και πολλά από τις ανταγωνίστριές της στην εν λόγω σκηνή, δίχως πάντως να έχει και εκείνο το κάτι που να την κάνει άμεσα αναγνωρίσιμη. Μουσικά, πάλι, το Goldenheart καταφέρει να χαρακτηριστεί ως μια καλή κυκλοφορία που όμως δεν διαθέτει

τα κομμάτια εκείνα που θα καταφέρουν να συναρπάσουν. Έντιμη μεν, όχι προεξέχουσα δε κυκλοφορία.

— Τάσος Μαγιόπουλος

RAEKWON

Lost Jewelry EP

Ice H2O

Ως ορεκτικό για το επερχόμενο άλμπουμ του RaeKwon, Fly International Luxurious Art, έρχεται το Lost Jewelry, που συλλέγει τα κομμάτια που έμειναν εκτός αυτού στο τελικό ξεσκαρτάρισμα. Και αναμφισβήτητα περιέχει ορισμένες στιγμές που αποζημιώνουν τον ακροατή. Πλην, όμως, εδώ θα βρει κανείς και δυο αρνητικά που δε

μπορείς να παρακάμψεις κατά τη κρίση σου στο παρόν EP. Το ένα είναι η ανομοιομορφία που διακατέχει το σύνολο, βγάζοντας την αίσθηση της συγκόλλησης κομματιών με το ζόρι για να προκύψει η παρούσα κυκλοφορία. Το δεύτερο είναι -όπως είναι αναμενόμενο- η ύπαρξη κάποιων τραγουδιών που δεν αποτελούν υλικό ισάξιο του ονόματος του συγκεκριμένου καλλιτέχνη. Άλλωστε συλλογή από outtakes είναι επί της ουσίας το Lost Jewelry, οπότε δε θα πρέπει να μας ξαφνιάζει κάτι τέτοιο. Πιθανότερο σενάριο για τους φίλους του Rae είναι το κατέβασμα του συγκεκριμένου

δωρεάν EP και η παραμονή μόνο ορισμένων tracks στο σκληρό δίσκο του ακροατή, με τα υπόλοιπα να βρίσκουν το δρόμο τους για το κάδο ανακύκλωσης.

— Τάσος Μαγιόπουλος

O Charlie Wilson μιλάει...

...για τη συνεχή εκγρήγορη και δουλειά του γύρω από τη μουσική:

«Ακόμα ενδιαφέρονμαι γι' αυτό που σκέφτεται για μένα το κοινό, πώς νιώθει για τη μουσική μου, τι θέλει να ακούσει... Έχω παρατηρήσει ότι πολλοί από τους καλλιτέχνες που έχω γνωρίσει όλα αυτά τα χρόνια, από εκείνους που ήταν hot όταν οι Gap Band ήταν hot και είχαν μεγάλη καριέρα, δεν έχουν ακόμα αυτό το κίνητρο ή νομίζουν ότι οι επευφημίες των γύρω σου αρκούν για να κερδίσεις αυτόματα airplay: δεν ξέρω τί σκέφονται, αλλά θέλει πολλή δουλειά. Έχω γύρω μου ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες, που δουλεύουν όσο σκληρά εγώ δουλεύω πάνω στη μουσική. Σηκώνομαι αμέτρητες φορές στις 4 το πρωί και τις περισσότερες δεν θέλω να το κάνω, αλλά δουλέυα πάντα σκληρά, και αυτό κάνω και τώρα. Αν θέλεις να είσαι στην κορυφή, αυτό πρέπει να κάνεις...»

...για τους συνοδοιπόρους του που έχασε από τις εξαρτήσεις (την ίδια ώρα που τη γλίτωσε εκείνος):

«Whitney, Teena Marie, Rick James – ήταν όλοι φίλοι μου. Αλλά εκείνοι που είχαν προβλήματα με τα ναρκωτικά αρνήθηκαν να κάνουν αυτό που έκανα εγώ, δηλαδή αλλαγή ανθρώπων, περιβάλλοντος, πραγμάτων. Έμεινα μακριά από τα επικίνδυνα μέρη και πράγματα και είπα στους ανθρώπους με τέτοια προβλήματα ότι, αν θέλουν να πουν στο κοινό ότι είναι καθαροί, αλλά την ίδια ώρα δεν συμβαίνει αυτό πίσω από τις κλειστές πόρτες, τότε κάποια στιγμή θα γλιστρίσουν και θα πέσουν, θα χτυπήσουν το κεφάλι τους και τότε δεν θα είναι σε θέση να σηκωθούν και να πουν στον κόσμο πώς χτύπησαν, γιατί θα είναι πια νεκροί. Πρέπει να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου. Κάποιοι από τους φίλους μου δεν «καθάρισαν» ποτέ, και γι' αυτό κατέληξαν να πεθάνουν κάποια στιγμή. Έχουμε όλοι συνήθειες εξάρτησης: κάποιοι, για παράδειγμα, σταματούν να σιφάρουν κοκαΐνη, αλλά νομίζουν ότι μπορούν να πουν ένα συνηθισμένο ποτάκι αντί γι' αυτό. Αλλά δεν υπάρχει αυτή η έννοια του συνηθισμένου ποτού, γιατί το μυαλό σου μπορεί εύκολα να γυρίσει πίσω στις κακές συνήθειες, για μία δόση. Αλλά η μία δόση είναι... αρκετές και, τελικά, οι χίλιες δεν αρκούν.»

...για τη σχέση με τη γυναίκα του:

«Εγώ και η γυναίκα μου είμαστε μαζί για 18 χρόνια και τώρα δουλεύουμε πάνω στον 19ο. Εκτός από την ώρα που πηγαίνει ο καθένας μας στην τουαλέτα, είμαστε πάντα μαζί (γέλια). Η μητέρα μου πάντα μού λέει “όσο μεγαλώνεις, τόσο πιο άσχημος γίνεσαι”, επομένως προχωράμε και μεγαλώνουμε μαζί. Δεν χρειάζεται να κρύψω τη γυναίκα μου και να φέρω άλλη γυναίκα στον ώμο μου για να “μοιάζω όμορφος”. Κάνω τον εαυτό μου να μοιάζει όμορφος με το να είμαι με αυτή τη γυναίκα που μένει μαζί μου τα τελευταία 19 χρόνια. Δεν πηγαίνω σε κανένα κόκκινο χαλί χωρίς αυτή, δεν ντρέπομαι με την παρουσία της στο κοινό!»

MARK EITZEL

Glory

Eitzelsuperhits

Μυστήριο τύπος ο Mark Eitzel, λογικό και οι «δίσκοι» του να είναι βουτηγμένοι στην ασάφεια. Τα εισαγωγικά δικαιολογήστε τα, καθώς το Glory είναι μια συλλογή νέων τραγουδιών του τραγουδοποιού, τα οποία έχουν συγκεντρωθεί για μια ακόμα τουρνέ του. Η αλήθεια είναι πως στιδιόποτε κι αν κάνει ο Eitzel υπάρχει μια κάστα ανθρώπων που ακόμα δεν μπορεί να ξεπεράσει το σκοριαστικό Everclear των American Music Club και πάντα θα συμπαθεί τον μουσάτο κύριο. Επί του συγκεκριμένου, ο Eitzel παραμένει στο μελαγχολικό δρόμο, αλλά με ακόμα πιο χαμηλές ταχύτητες, ενώ εκμεταλλεύεται τις δυνατότητες του στούντιο, φτιάχνοντας ηχητικά στρώματα που καλύπτουν τις βασικές δομές των τραγουδιών του. Κι αν ακόμα δεν καταλαβαίνεις «γρι» από τα αγγλικά του, θα παραδεχτείς ότι ο τύπος μπορεί και ερμηνεύει όμορφα τα συναισθηματικά φορτισμένα τραγούδια του. Μέχρις εκεί όμως. Διότι κάτι τέτοιοι δίσκοι είναι για τον Eitzel ότι το ψωμί για το φούρναρη. Πρέπει να παιδευτεί παραπάνω. — Νίκος Σβέρκος

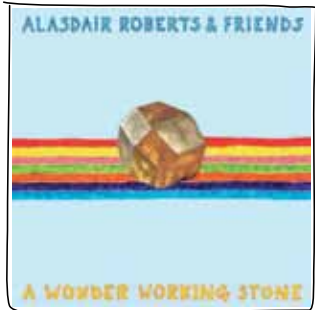
NIGHT BEDS

Country Sleep

Dead Oceans

Πριν από μερικά χρόνια, ο Winston Yellen, ένας 16χρονος μαθητής που βαριόταν του θανάτου μετά το σχολείο, αποφάσισε να σκοτώσει τον χρόνο του γράφοντας στίχους. Οι πρώτες προσπάθειες ήταν για κλάματα, αλλά με επιμονή και υπομονή οι στίχοι έγιναν κάποτε τραγούδια και τα τραγούδια, δίσκος... Ο Winston Yellen σήμερα κυκλοφορεί το ντεμπούτο των Night Beds, έναν δίσκο που οι fans του ήχου των Fleet Foxes και του Justin Vernon θα αγκαλιάσουν εύκολα, μιας και είναι μια από το ίδιο μενού. Με μια καθαρά indie οπτική πάνω στο ιδίωμα της americana, ο Yellen μας φέρνει κοντά στην πιο ποπ πλευρά αυτής της μουσικής. Και, όπως ο συμπατριώτης του Andrew Bird με τις έξυπνες ενορχηστρώσεις του καταφέρνει να δώσει παραπάνω αποχρώσεις σε κάθε του δίσκο, έτσι και ο νεαρός Yellen δείχνει να κινείται σε παρόμοιο έδαφος στο θέμα της παραγωγής και ενορχήστρωσης. Ηλεκτροακουστικές μπαλάντες, με μπόλικο έγχορδα και πλήκτρα, πλούσια χορωδιακά φωνητικά και στο κέντρο η φωνή του Winston Yellen που, αν και ψιλή,

διαθέτει βάθος (με την βοήθεια και της τεχνολογίας), αλλά και το απαραίτητο μελόδραμα τύπου... «ο Thom Yorke ως θλιμμένος επαρχιώτης». Οι Night Beds παρουσιάζουν ένα αξιόλογο ντεμπούτο που, όμως, πέρα από την δυναμική και τη φρεσκάδα που διαθέτει, δεν ξεφεύγει από τη σκιά των μεγάλων ονομάτων της σκηνής που εκπροσωπεί. Κάτι σαν ρεζέρβα... — Όλγα Σκούρτη

ALASDAIR ROBERTS & FRIENDS

A Wonder Working Stone

Drag City

Για εκείνους που ζουν στην λεκάνη της Μεσογείου, η κατανόηση της μουσικής παράδοσης που έρχεται από το αρχιπέλαγος των Βρετανικών Νήσων δεν είναι πάντοτε εύκολη υπόθεση, τόσο λόγω ιστορίας όσο και λόγω βιωμάτων. Η μουσική του σκωτσέζου τροβαδούρου Alasdair Roberts είναι μια μελέτη αυτών των παραδόσεων, μια «σπουδή» – με την ευρεία έννοια – πάνω σε αυτά τα ιδιώματα που

έφεραν τη folk στην σημερινή της μορφή. Ο Roberts, ο οποίος εδώ και χρόνια, άλλοτε ως οδηγός των Appendix Out και άλλοτε με συμμετοχή σε διάφορα μικρά σχήματα, είναι πιστός στο παρελθόν του, μάς παρουσιάζει ξανά σήμερα μια συλλογή συνθέσεων που φέρουν το βαρύ άρωμα από τη μουσική παράδοση των περιοχών της Βόρειας θάλασσας. Εκτός από την ιδιαίτερα χαρακτηριστική προφορά του τόπου του, που κυριαρχεί στον δίσκο – και με φωνή που μερικές φορές θυμίζει τους λαρυγγισμούς του βατράχου Κέρμιτ από το Muppet Show – ο Alasdair Roberts βάζει στο καζάνι ηλεκτρικά και ακουστικά όργανα, riffs που φλετάρουν με τα blues, βιολιά για την νοσταλγία, πνευστά, πιάνο και ντραμς, μερικά γυναικεία φωνητικά και το μουσικό σύνολο Concerto Caledonia. Ατμόσφαιρα επαρχιακής rub, ούισκι και δυνατά χάνανα, ατμόσφαιρα αρχέγονης γιορτής, αλλά και θλιμμένες μπαλάντες που παραπέμπουν στην βρετανική folk τελών του 1960 φτιάχνουν ένα άκρως ενδιαφέρον μίγμα. Η βουτιά στο παρελθόν είναι γεγονός, τα εργαλεία καλά, όμως ο δίσκος μοιάζει να απευθύνεται κυρίως σε ακροατές που ασχολούνται περισσότερο με την μελέτη του είδους, παρά σε εκείνους που ασχολούνται με την τέρψη των ώτων τους... — Όλγα Σκούρτη

Alasdair Roberts spots

► Ο Σκωτσέζος Alasdair Roberts

είναι γιος του πάλαι ποτέ folk κιθαρίστα Alan Roberts.

► Κυκλοφόρησε τρία άλμπουμ υπό το όνομα Appendix Out και στη συνέχεια το πρώτο του σόλο άλμπουμ, με τίτλο The Crook of My Arm, και με τη –σχεδόν αποκλειστική– χρήση φωνητικών και κιθάρας.

► Από τότε έχει κυκλοφορήσει δύο άλλα άλμπουμ με παραδοσιακά folk κομμάτια, τα No Earthly Man και Too Long in This Condition, αλλά και τρία άλμπουμ με αυθεντικά κομμάτια, τα Farewell Sorrow, The Amber Gatherers και Spoils. Το τέταρτο στη σειρά είναι το A Wonder Working Stone, που κυκλοφόρησε στις αρχές του 2013.

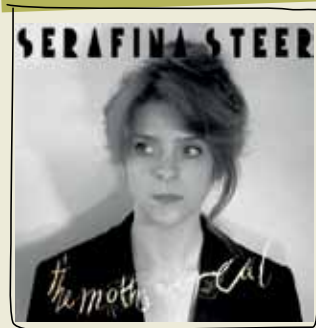
VILLAGERS

{Awayland}

Domino Records

Ο Conor O'Brien παλεύει πάνω στο γραφείο του με σκόρπιους στίχους. Ζαρώνει το μέτωπό του και ονειρεύεται έναν δίσκο – φόρο τιμής στο αίσθημα της αναρώτησης, της κατάπληξης. Μέσα από γνώριμα μουσικά τοπία που ζωντανεύουν. «Αυτός είναι ένας διαφορετικός δίσκος» λέει ο ηγέτης των Villagers για το φετινό {Awayland}, δύο περίπου χρόνια μετά το Becoming a Jackal. Ρυθμικές κιθάρες, σύνθια και samples, μαντολίνο και πιάνο, κρουστά και πνευστά μπλέκουν ακουστικό και ηλεκτρικό ήχο, σε έναν χορό που ξεκινάει με folk μπαλάντες και καταλήγει σε έναν παροξυσμό κρουστών και ηλεκτρονικής «καταιγίδας», ενώ στο κέντρο βρίσκεται η ένρηνη, μελωδική φωνή του O'Brien που συχνά φέρνει στο

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

SERAFINA STEER

The Moths Are Real

Stolen Recordings

Δύο αρπίστριες, δύο βαθιές ζεστές φωνές, δύο γυναίκες τραγουδοποιοί, στη μια και στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού – αλλά είναι μάλλον άδικο να πέσουμε στην απλοϊκή σύγκριση της Serafina Steer με την Joanna Newsom. Η Steer φέρει όλη εκείνη την κελτική παράδοση στα γονίδια της, με τον εσωστρεφή τρόπο των Άγγλων που τραγουδούσαν κάποτε οι Floyd, φέρει τη folk και την ποπ μέσα από τη γλώσσα και την εξέλιξη της, μαζί με την κλασική της εκπαίδευση στην άρπα. Εδώ, η αλλαγή μουσικών οργάνων που ξεφεύγει από το τρίπτυχο κιθάρα – μπάσο – ντραμς, είναι καλοδεχούμενη διότι καταφέρει να εμπλουτίσει τον ποπ ήχο και να δημιουργήσει μια νέα ματιά και ίσως πιο εγκεφαλικά προσέγγιση σε ένα πολύπαθο αλλά απαιτητικό είδος. Η μουσική της νεαρής Αγγλίδας μπορεί να «περάσει» άνετα στο ευρύ κοινό, χωρίς να χάνει την ιδιαιτερότητά της και αυτό το επιτυγχάνει με την βοήθεια και του Jarvis Cocker, που βάζει την πολύτιμη γνώση του στην παραγωγή και στην ενορχήστρωση. Η Serafina Steer δεν φοβάται να χρησιμοποιήσει ακόμα και φαινομενικά ετερόκλητα στοιχεία στο «The Moths Are Real»: Ηλεκτρονικά στοιχεία, εκκλησιαστικό όργανο, πνευστά και έγχορδα κρατούν μια εξαιρετική ισορροπία, σε μουσικά τοπία που δεν ακολουθούν την πεπατημένη, αντιθέτως εκπλήσσουν ευχάριστα τον ακροατή. Η τραγουδοποιός ξεδιπλώνει με περισσή χάρη τη βαθιά και ταυτόχρονα αέρινη φωνή της σε μελωδίες που διαποτίζονται από διακριτική θρησκευτικότητα και σκοτεινιά. Συνθέσεις που διατρέχουν παράλληλα παρελθόν και παρόν, με την άρπα να μεταμορφώνεται από όργανο κλασικής μορφής σε διαμορφωτή ενός σύγχρονου ήχου. — Όλγα Σκούρτη

μυαλό έναν νεαρό Paul Simon. Η μπάνα δείχνει εδώ ότι έχει μια έντονη πειραματική διάθεση, μια διάθεση εξερεύνησης του ήχου. Εμπλουτίζει την pop-rock βάση της, με ψυχεδελικά και funky περάσματα, ρισκάρει να συνταιριάσει ετερόκλητα στοιχεία, διαφορετικές διαθέσεις και εικόνες και αυτό δεν τους βγαίνει

καθόλου άσχημα – από το μουσικό σύνολο των Arco String Quartet μέχρι την χρήση σαξόφωνου και κόνρου. Μελαγχολία, λυρισμός και η ποπ που τσαλακώνεται και αποκτά μερικές ρυτίδες στοχασμού, ένα διαφορετικό περιεχόμενο που «σπάει» το φωτεινό χρώμα. Ναι, είναι ένας διαφορετικός δίσκος που μπορεί εύκολα να σε πάει

σε εκείνα τα τοπία που ονειρεύεται ο Conor O'Brien, αλλά είναι και ένας δίσκος που γλυκοκοιτάζει τα ραδιοφωνικά airplays που αγαπούν το εμπορικό – πιασάρικο μέρος της μουσικής. — Όλγα Σκούρτη

NORAH JONES

Covers

Blue Note

Η ιδιαίτερη αδυναμία που έχει η Norah Jones στις διασκευές είναι γνωστή. Μόνη ή με παρέα (Little Willies), η κόρη του Ravi Shankar μπαίνει στο studio και φτιάχνει όμορφες ατμόσφαιρες, τραγουδώντας συνθέσεις από αγαπημένους της μουσικούς. Στην περίπτωση του Covers έχουμε μια συλλογή από διασκευές που η Jones κρατούσε στο συρτάρι της, ζωντανές και στούντιο πνογραφίες που έγιναν τα τελευταία δέκα περίπου χρόνια και που σήμερα παρουσιάζονται σε αυτό το άλμπουμ. Τραγούδια των Johnny Cash, Patsy

Cline, Bob Dylan, Tom Waits και Every Brothers –μεταξύ άλλων– τα οποία η Jones «μεταχειρίζεται» με αγάπη καθώς τα προσεγγίζει με το γνωστό jazzy ηχόχρωμα που φέρνει μια μεσοτότητα και ζεστασιά στις ερμηνείες της. Τα blues ανακατεύονται με τη folk, την country, αλλά και την pop, ακουστικές και ηλεκτρικές κιθάρες που στέλνουν τρυφερές ριπές από νότες στον αέρα, μπλουζίστικα πλήκτρα και μαντολίνα, απαλές μπάσογραμμές λικνίζονται σε

αργούς ρυθμούς παρέα με τα ντράμς, μέσα στον άνετο χώρο που αφήνει η χαλαρή ενορχήστρωση. Η Norah Jones φέρνει στα μέτρα της τη μουσική που αγαπάει και την κάνει δική της με έναν αβίαστο τρόπο, σε ένα απολαυστικό ηχητικό τοπίο γεμάτο φορτισμένες ερμηνείες. — Όλγα Σκούρτη

CULT OF LUNA

Vertikal

Indie Recordings

Αν ρωτήσετε έναν λάτρη του σκληρού ήχου την άποψή του για τους Cult Of Luna και σας απαντήσει και του στυλ «έλα μωρέ τώρα με τους βιολιτζήδες», τότε να είστε σίγουροι ότι ο κύριος ή η κυρία που ρωτήσατε δεν διακρίνεται για την μουσική του ευκρίνεια, παρά μόνο για την ικανότητά του να βλέπει επιφανειακά τα μουσικά πράγματα. Και γιατί αυτό; Διότι οι Cult Of Luna, όσο και να θέλησαν να ξεφύγουν από τον underground βάλτο, ποτέ δεν ξεφτίλισαν το προϊόν τους, ακόμα και όταν έβγαλαν μέτριους δίσκους, σαν το Eternal Kingdom του 2008 (που, ωστόσο, είχε μέσα και το υπέροχο “Ghost Trail”). Σήμερα, οι Cult Of Luna επανέρχονται με ένα πνιγνό δίσκο, τόσο συναισθηματικά βαρύ, που

εύχεσαι να μην έρθει η διαλυτική φωνή του Persson και σε φάει η μαυρίλα στα μεσάνυχτα. Υποβλητικό μέχρις εσχάτων, με δυνατές συνθέσεις και ευκρινείς μελωδίες – οι Cult Of Luna αποτραβιούνται βαθμιαία από τα γκάζια, για να αποδείξουν ότι ξέρουν να γράφουν μουσική και όχι τραγουδάκια. Το 18λεπτο “Vicarious Redemption” αποζημιώνει έμπρακτα.

— Νίκος Σβέρκος

HATEBREED

The Divinity Of Purpose

Nuclear Blast

Υπάρχουν κάποιες βασικές αρχές της φύσης που μας βοηθούν να

/ heavy metal άλμπουμ που καταφέρνει να φιλτράρει άψογα τις εμφανέστερες '70s και '80s ερμονές του, μέσα από ένα '90s alternative πρίσμα. Δεν είναι, όμως, το ύφος που κάνει την ειδοποιό διαφορά. Η ενέργεια και η ζωντάνια που αποπνέει κάθε σύνθεση που θα βρείτε σε αυτό, ασφυκτιούν μέσα στα στενά όρια που ορίζει το στερεοφωνικό. Σπουδαία solos και riffs, που άλλοτε θυμίζουν Rainbow (“Straight Into your Grave”), άλλοτε Deep Purple (“Youngblood”) ενώ το “The Open Sea” μοιάζει σαν να ξεπήδησε μέσα από το Quadrophenia των The Who. Από τον πλουραλισμό επιρροών δεν θα μπορούσε να λείπει το NWOBHM, με τους Saxon (“Show and Tell”) και τους Maiden (“The End Is Here”) να προσδίδουν αυθεντικό british spirit στην ριχολογία των –φαινομενικά– ψυχρών Νορβηγών. Αφού κοινοποιήσω τον εθισμό μου στην ακρόαση του δίσκου, δηλώνω κατηγορηματικά ότι κυκλοφορούν κάθε μέρα...

— Πάνος Παπαπανάγου

αντιλαμβάνομαστε το περιβάλλον. Όπως το μήλο πέφτει στο έδαφος λόγω της βαρύτητας, όπως δημιουργείται δύναμη τριβής μεταξύ σωμάτων που εφάπτονται, έτσι και οι Hatebreed φτιάχνουν τραγούδια για moshing. Μέχρι εκεί... Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Και το σχόλιο που καλούμαστε να κάνουμε εμείς, πλέον, είναι εάν το κάνουν καλά ή όχι. Στο άλμπουμ The Divinity Of Purpose επιτυχώς συνθέτουν μικρές φαιστειογενείς εκρήξεις, ικανές να πλήξουν κάθε ανήλαιο υπόγειο στο οποίο εμφανίζονται live. Με λίγα λόγια, πρόκειται για την καλύτερη κυκλοφορία τους από το Rise of Brutality του μακρινού 2003 και ένα από τα ελάχιστα μεταλλιζέ hardcore αριστουργήματα των τελευταίων πέντε ετών. Βασισμένο σε thrash riffs και απομακρυσμένο από την επίπεδη, τζούφια παραγωγή των προηγούμενων δύο κυκλοφοριών τους στη Roadrunner, η παρέα του Mr.Jasta έχει σκοπό αυτή την φορά «να κάνει ζημιές» και όχι να προκαλέσει το φιλόμουσο ενδιαφέρον μας. Καμία πρωτοτυπία, κανένας θαυμασμός για τις εκτελέσεις, μονάχα μια έντονη αίσθηση ότι αυτή την φορά το κλίμα στις ηχογραφήσεις μύριζε... μπαρούτι. Η Γη είναι στρογγυλή, το moshrit είναι στρογγυλό, άρα οι Hatebreed κάνουν τη Γη να γυρίζει... — Αλέξανδρος Τοπιντζής

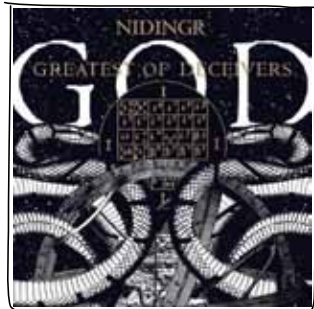
HELLOWEEN

Straight Out Of Hell

Sony Music

Οι εποχές του λεγόμενου “happy metal” έχουν περάσει εδώ και πολλά χρόνια για τους Helloween, οι οποίοι έχουν επιλέξει έναν πολιτικά στοχευόμενο, κριτικό ρόλο, ειδικά στις τελευταίες τους κυκλοφορίες. Τα άλμπουμ 7 Sinners και Gambling With The Devil, που προηγήθηκαν, δανείζουν πολλά από τα «νεωτεριστικά» στοιχεία που διέθεταν και στο ολόφρεσκο Straight

Out Of Hell. Δυστυχώς, αυτή τη φορά οι συνθέσεις των Weikath και Grosskopf δύσκολα θα ξεχωρίσουν από την πολυετή δισκογραφία τους, ενώ θετική εντύπωση μας κάνει το γεγονός ότι δεν έχουμε να κάνουμε με έναν αμιγώς power metal δίσκο, μιας και τα hard rock στοιχεία αυτή τη φορά είναι πολύ περισσότερα. Φαίνεται ότι ο Deris έχει βάλει αρκετά το κεράκι του στις συνθέσεις, προσδοκώντας να φέρει πιο κοντά τον ήχο του γκρουπ στους Pink Cream 69. Παρότι διαθέτει κομμάτια (σαν το “World Of War” και το ομώνυμο) που με τα οργισμένα riffs και διπλοποιητές σου δίνουν την εντύπωση ότι οι τύποι «το έχουν» ακόμα, δυστυχώς θα βρείτε και αρκετά fillers. Τα σόλο στις περισσότερες περιπτώσεις αποτελούν αδύναμο σημείο του δίσκου, ενώ σε αρκετές στιγμές νιώθει αυτήν την αίσθηση deja-vu: έχεις ξανακούσει το ίδιο τραγούδι λίγο πριν ή κάπου αλλού. Σαφώς οι σκληροπυρηνικοί οπαδοί, που γουστάρουν οτιδήποτε έχει μία κολλοκύθα ανάμεσα στις λέξεις “hell” και “ween”, θα το λατρεύουν. Οι υπόλοιποι, ούτε κρύο... ούτε ζέστη... — Χρήστος Δουλιγέρakis

NIDINGR

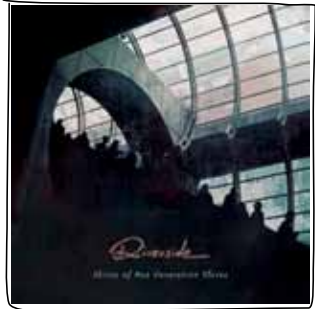
Greatest of Deceivers

Indie Recordings

Αν και υπάρχουν επίσημα από το 1996 και η ιστορία τους ξεκινάει τέσσερα χρόνια νωρίτερα σαν σόλο σχήμα του Teloch (Mayhem, κ.α.), υπό το όνομα Audr, οι Nidinger έχουν μόλις δύο δίσκους στο ενεργητικό τους και μέχρι τώρα κινούνταν στις παρυφές της underground νορβηγικής black σκηνής. Το Greatest of Deceivers έρχεται να ανατρέψει αυτή την κατάσταση, ανεβάζοντας επίπεδο τους Νορβηγούς και καθιστώντας τους ως μία από τις πλέον υπολογίσιμες δυνάμεις του μαυρομεταλλικού ήχου. Ο Teloch με τον Blargh (το έτερον ήμισυ του Vicotnik στο κιθαριστικό δίδυμο των

Dodheimsgard), σκαρώνουν συνθέσεις που αν και «προγκρεσιβίζουν» (sic), διαθέτουν «γωνίες» και διατηρούν στο ακέραιο το επιθετικό τους feeling. Το riffing, δυσαρμονικό και γεμάτο ένταση, βρίσκεται πάντα σε πρώτο πλάνο, φέρνοντας στο μυαλό άλλοτε τους θεούς Voivod και άλλοτε την παράνοια των DHG. Τα αρπίσματα και η ωμότητα που αποπνέουν οι συνθέσεις παραπέμπουν ευθέως στο αριστουργηματικό Rebel Extravaganza των Satyricon, ενώ τα τραγούδια δομούνται κατά τέτοιο τρόπο που θυμίζουν τους «Code». Ο πολυποίκιλος χαρακτήρας του δίσκου ενισχύεται από σκόρπια death ή thrash περάσματα, έξυπνες μελωδίες και leads, μυστηριώδεις ατμόσφαιρες και avant-garde στοιχεία, προδίδοντας την αυτοπεποίθησή του γρουπ συνθετικά, αλλά και το πλήθος των εργατοωρών που έχει ρίξει πάνω στην διαδικασία χτισίματος του ήχου, μέσα από μια ισορροπημένη παραγωγή. Το κερασάκι στην τούρτα είναι αναμφίβολα η συμμετοχή του Garth στο “The Worm Is Crowned” που, με την ξεχωριστή του χροιά, σκorpίζει απλόχερα ανατριχίλες και απογειώνει το κομμάτι από τη μέση και μετά. Αναμφισβήτητο, το “Greatest of Deceivers” δεν είναι μόνο η καλύτερη δισκογραφική

απόπειρα των Νορβηγών, αλλά και ένα συμπαγές έργο που, προσωπικά, μου άνοιξε την όρεξη για το πως θα ακούγονται οι επόμενες δουλειές των Mayhem και Dodheimsgard... — Θανάσης Μπόγρης

RIVERSIDE

Shrine of New Generation Slaves

Inside Out

Η νεότερη, ευρωπαϊκή αναγέννηση του προοδευτικού ροκ έχει ταυτιστεί με την ανάδειξη συγκροτημάτων που πρωτοπόρων σχημάτων του ατμοσφαιρικού, προοδευτικού χώρου,

όπως οι Opeth, οι Anathema και κυρίως οι Porcupine Tree. Οι Riverside (ίσως το πιο συνεπές γκρουπ της κατηγορίας) επιλέγουν σε κάθε νέα κυκλοφορία τους να πειραματίζονται μετριοπαθώς. Μάλιστα, στο νέο album τους ίσως κάνουν και ένα μικρό βήμα προς τα πίσω, εάν το συγκρίνουμε με το καταπληκτικό Anno Domini High Definition. Οι συνθέσεις αποκτούν πιο συγκεκριμένο σχήμα, μικραίνουν σε χρονική διάρκεια και στηρίζουν την σκοτεινή ατμόσφαιρα τους, όχι σε ακουστικές κιθάρες ή πλήκτρα, αλλά στο σεμιναριακό παίξιμο στο μπάσο, από τον mainman, Mariusz Duda. Οι επιθετικές εξάρσεις του “Celebrity Touch” μπορεί να θυμίζουν έντονα Pain Of Salvation και οι ηλεκτρονικοί ήχοι του “Feel Like Falling” να παραπέμπουν στους Muse, όμως οι Πολωνοί διαθέτουν πλέον εκείνα τα χαρακτηριστικά που περνούν από κυκλοφορία σε κυκλοφορία, ώστε να μην μεταβάλλεται δραματικά το στυλ τους. Σαν ένα πιο ώριμο Rapid Eye Movement θα χαρακτήριζα το S.O.N.G.S. και δεν θα έβαζα το χέρι μου στην φωτιά για το εάν είναι η καλύτερή τους δουλειά. Εάν βρίσκονταν όλες οι συνθέσεις στα επίπεδα του «επιστημονικά»

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

ENFORCER

Death By Fire

Nuclear Blast

Έχω βαρεθεί να ακούω ειδήμονες της μουσικής (και της τέχνης γενικότερα) να διατυμpanίζουν ότι δεν χωρούν κανόνες σε αυτή, τη στιγμή που οι ίδιοι χρησιμοποιούν λέξεις όπως «παρωχημένο» ή «ρετρό», επιδεικνύοντας περιφρόνηση. Αυτοί είναι που αυτόματα θεσμοθετούν έναν από τους πιο απεχθείς κανόνες: ότι η μουσική ΠΡΕΠΕΙ να είναι πρωτότυπη. Περιπτώ για μένα είναι η μουσική να προσφέρει ευχαρίστηση, αλλά για να γίνει αυτό δεν κρίνω απαραίτητο οι συνθέσεις να «ζέχνουν» καινοτομία.

Γι' αυτό, στη προσπάθεια περιγραφής του νέου δίσκου των Enforcer δεν απαιτείται κάποια λεπτομερής ανάλυση του ύφους τους (εξ' άλλου όσοι έχουν ακούσει τις προηγούμενες δουλειές τους ξέρουν περίπου πως θα ακούγονται και τώρα), δεν θα ήταν αναγκαίο να αναφέρουμε τους Abattoir ως επιρροή αναβλύζουσα από τις αυξημένες ταχύτητες ή τους Tokyo Blade, στο πρόσωπο των οποίων μετουσιώνεται ο NWOBHM αέρας του δίσκου. Ούτε χρειάζεται να πω (αλλά θα το πω, όπως φαίνεται) πόσο πολύ με πωρώνει η μικρή διάρκεια του δίσκου (37 λεπτά), ιδανική για να παίξει ο δίσκος πολλές συνεχόμενες φορές, και σιγά μην κάσω να ξεχωρίσω τραγούδια (ε, ίσως μόνο το Maiden-ικό, instrumental “Crystal Suite” και το πιθανώς επόμενο metal-hit, “Take Me Out of this Nightmare”). Καλύτερα να μιλήσουμε για την ενέργεια που με γεμίζει κάθε νέο άκουσμα του δίσκου, για το πόδι που δεν λείει να ξεκολλήσει από το γκάζι και με κάνει να μοιάζω έτοιμος για κόντρες στα λιμανάκια (γι' αυτό δεν το ξανάβαλα στο αμάξι) ή για τις ταχύτητες που έπιασα την τελευταία φορά που πήγα για τρέξιμο (και μετά, βέβαια, δεν μπορούσα να πάρω ανάσα). Δεν μπορώ να γνωρίζω αν το συγκρότημα θα συνεχίσει να υφίσταται όταν περάσει η μόδα που έχει φέρνει τον κλασικό heavy metal ήχο στο προσκήνιο, είμαι σίγουρος όμως ότι οι Enforcer θα μνημονεύονται στο μέλλον ως ένα από τα καλύτερα γκρουπ που έβγαλε η νέα αυτή φουρνιά.

— Γιώργος Θεοφανόπουλος

δομημένου “Escalator Shrine”, τότε θα έκανα και τον «αναστενάρη» για πάρτη του.

— Αλέξανδρος Τοπιντζής

VOIVOD

Target Earth

Century Media

Στη συνείδηση πολλών, οι Voivod έχουν καταχωρηθεί σαν ένα «κουλό» καναδέζικο γρουπ που έφερε στις τάξεις του τον Jason Newsted (aka Jasonic), αμέσως μετά τη φυγή του από τους Metallica. Η αλήθεια είναι ότι πρόκειται για μια από τις πιο πρωτοποριακές και ρηζικέλευθες μπάντες στον metal ήχο. Ένα εγκληματικά υποτιμημένο σχήμα που η πλειοψηφία του γύρισε την πλάτη αδυνατώντας να κατανοήσει πόσο μπροστά από την εποχή του ήταν πάντα. Μετά τον θάνατο του κιθαρίστα και βασικού συνθέτη, Denis “Piggy” D'Amour το 2005, οι Καναδοί κυκλοφόρησαν δύο άλμπουμ (Katorz και Infini) με υλικό που είχε ήδη γράψει ο μακαρίτης. Ουσιαστικά, το φετινό (Target Earth) αποτελεί το πρώτο άλμπουμ της μετά-Piggy εποχής και ευτυχώς διατηρεί αναλλοίωτο τον διαχρονικά περιπετειώδη χαρακτήρα της ιδιαίτερης μουσικής τους. Το υλικό σφύζει από ενέργεια, ακροβατώντας ανάμεσα στα “Nothingface” και “Dimension Hatross”, ενώ ο «αντικαταστάτης», με το nickname Chewy, ακολουθώντας με το ρυθμό τα βήματα του εκλιπόντος «μέντορα» του, κάνει μοναδική δουλειά τόσο στις κιθάρες όσο και στη σύνθεση. Η progressive αύρα συνδυάζεται απόλυτως δυσαρμονικά με το punk και thrash στοιχείο, δημιουργώντας έτσι τα χαρακτηριστικά, χαοτικά περάσματα των Καναδών. Δίσκος πέρα για πέρα αντάξιος της φήμης και της αισθητικής τους, που, παρότι θυμίζει τις πιο θρυλικές στιγμές τους, δεν «δανείζεται» κάτι (ευθέως) από αυτά. Hats off... — Θανάσης Μπόγρης

AUDREY HORNE

Young Blood

Napalm Records

Αφού ομολογήσω, ευθύς εξ' αρχής, ότι το αρχικό concept των Audrey Horne με είχε αφήσει αρκετά αδιάφορο, δηλαδή μέλη των Enslaved, Gorgoroth και Sahg να επιδίδονται σε ένα ελαφρώς μοντέρνο, λίγο πανκ με τζούρες φεπθνομορικού ροκ, θα προβλέψω ότι η φετινή, τέταρτη δισκογραφική τους δουλειά, θα βρίσκεται στις πρώτες επιλογές των απανταχού best-of λιστών της χρονιάς που διανύουμε. Το Youngblood είναι ένα αμιγώς hard rock

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

OMAR SOSA
Eggün – The Afri-Lectric Experience
 Ota Records
 * * * * *

Στο πλαίσιο της Δυτικής Αφρικανικής πνευματικής πρακτικής, ο όρος “eggün” σηματοδοτεί τα πνεύματα εκείνων που έφυγαν πριν από εμάς ή υπηρέτησαν ως πνευματικοί καθοδηγητές. Η πρόταση-πρόκληση που δέχτηκε ο καλλιτέχνης στα 2009 από το Barcelona Jazz Festival, μιας αφιερωματικής σύνθεσης-παράστασης στο διαχρονικό δίσκο του Miles Davis “Kind of Blue” (που γιόρταζε τα 50χρονια του) ήταν η αφορμή για μια αλλιώτικη Omar Sosa μάτια πάνω στο καθοριστικό έργο του αγαπημένου τζαζίστα. Μετά από τέσσερα χρόνια έχουμε στα χέρια μας 15 συνθέσεις ενός άριστου και δουλεμένου στη λεπτομέρεια δωδεκαμελούς σχήματος που ικανοποιούν στο έπακρο τις συνθήκες μιας σπάνιας ακουστικής εμπειρίας. Το σημαντικό αυτού του λίαν απαιτητικού –ίσως και παράτολμου– εγχειρήματος είναι ότι αναπτύχθηκε το «πνεύμα» και όχι η μουσική ουσία του Miles Davis. Με μικρότερη ή μεγαλύτερη κοινή ιστορική ή και στιλιστική αφετηρία, η απόπειρα αυτή είναι ανοικτή σε ελεύθερες αλληλεπιδράσεις και διαφορετικές «ερμηνείες» από τον καθένα, γεγονός που αναδεικνύει την σημαντική αξία του.

— Ευδοκία Πρέκα

THE SPY FROM CAIRO
Arabadub
 Wonderwheel Recordings
 * * * * *

Τί γίνεται όταν η Αιγυπτιακή κλασική παράδοση παντρεύεται με dub και old school; Την απάντηση καλείται να μας δώσει ένας ιδιόμορφος και λίαν καταρτισμένος «κατάσκοπος από το Κάιρο», πολυοργανίστας που στον «ελεύθερό» του χρόνο –με το όνομα Moreno-Zeb Visini– βουτάει σε εκλεπτυσμένες παραγωγές. Γεννημένος στην Ιταλία, με ταγγάνικη καταγωγή, σήμερα ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη. Ανήσυχος καλλιτέχνης και ακούραστος μελετητής διαφορετικών μουσικών τύπων, αρέσκεται σε «ιδιόρρυθμες» ηχητικές περιπλανήσεις. Στην τρίτη του δισκογραφική απόπειρα μετά τις An Eye On the World (2003) και Secretely Famous (2009), το dub πεδίο γνωμοποιείται με ποικίλους προσανατολισμούς και γοντεύει για την αρμονική και ισορροπιστική του δράση μέσα από «υπνωτικές» μπασογραμμές και mid-tempo beats. Η απουσία κάθε μορφής sample και η χρήση στη θέση

του των σάζι, ούτι και cifteli, κάνει το «Arabadub» ταξίδι μας πιο αλλόκοτο και συνάμα πιο ενδιαφέρον. Η μουσική «αποστολή» αυτού του κατασκόπου εξετελέσθη με επιτυχία, δίκως την αρωγή «ελεύθερων σκοπευτών» και απροσδόκτων «στόχων».

— Ευδοκία Πρέκα

MERIDIAN BROTHERS
Desesperanza
 Soundway
 * * * * *

Η παράδοση της Bogota γοντεύει και γοντεύεται από latin ρυθμούς πλάθοντας ευφρόσυνα και σουρεαλιστικά θέματα που σου κολλούν στο μυαλό από την πρώτη ακρόαση. Το κλειδί της λίαν γκρουβάτης αύρας του δίσκου είναι η εμβληματική φιγούρα του avant garde κιθαρίστα Eblis Javier Álvaro, γνωστή και για τις συμμετοχές σε δουλειές των Ondatropica, Los Pirañas και Frente Cumbiero. Σκοτεινές, υπόγειες σχεδόν θεατρικές «μορφές» κάνουν το πέρασμά τους και υποβάλλουν τα «σέβη» τους στην

salsa και τον tropical ήχο. Η «απόκοσμη» και μεταμορφωτική φωνητική εμπειρία του ίδιου του Álvarez, που δίνει άλλη διάσταση στους «ήρωές» του, τα ηλεκτρονικά περάσματα μιας περίεργης σύζευξης κιθάρας και συνθεσάιζερ, καθώς και η περίτεχνη παραγωγή, αποτελούν

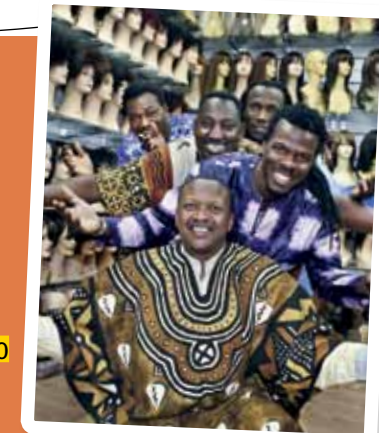
την ασπίδα ενός ταξιδιού ιδιαίτερου που ξεχωρίζει στα κρυφά χαρτιά του. Το μυστήριο, το χιούμορ και μια αισθητική ψυχεδελικής κοπής κάνουν αυτό τον δίσκο μια από τις πιο ενδιαφέρουσες αφίσξεις της πάντα εκλεκτικής Soundway Records.

— Ευδοκία Πρέκα

MALICK PATHÉ SOW & BAO SISSOKO
Aduna
 Muziekpublique
 * * * * *

Δε θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι το πιο ενδιαφέρον αφρικανικό άλμπουμ «εξορίας» έρχεται από δυο μενεγαλέζους καλλιτέχνες που πλέον ζουν στο Βέλγιο. Η επιφανής διαδρομή του τραγουδιστή-κιθαρίστα Malick Pathé Sow από τις αρχές του 1990 δίπλα στον Baaba Maal, αλλά και η επιβλητική ιστορία του Bao Sissoko και της αντίστοιχης μουσικής οικογένειας της κόρα, διασφαλίζουν ένα μνημένο ντουέτο που αρέσκεται να πακνώνει διαδραστικά, ενώνοντας την πλούσια παράδοση της χώρας του με δεξιοτεχνικά

αυτοσχέδια μονοπάτια. Η ζεστή και βαθιά φωνή του Sow αφηγείται «πολύπαθε» ιστορίες της Σενεγάλης, με έμφαση στην κατάρνηση της γυναικείας κλειτοριδεκτομής, που δίνουν το χέρι τους σε τραγούδια ισλαμικής προσευχής. Το πνεύμα του Ali Farka Toure είναι παρόν και μέσα από ένα αφιερωματικό τραγούδι, όμως στο σύνολο της δουλειάς ομιλούμε για 13 συνθέσεις υψηλής ενέργειας, ποικίλων μεταμορφώσεων σε μια ατμόσφαιρα με εσωτερικό ρυθμό και δικές του κορυφώσεις.

— Ευδοκία Πρέκα

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

FIRE! ORCHESTRA
Exit!
 Rune Grammofon
 * * * * *

Βάλτε από τη μία την ικανότητα των Fire! να τοποθετούν εαυτούς σε πολλά και ορισμένες φορές αποκλίνοντα πλαίσια, και από την άλλη την «πνευματική» καταγωγή της τζαζ και κυρίως τον τρόπο με τον οποίον αυτή διασταυρώθηκε με τους ελεύθερους αυτοσχεδιασμούς την δεκαετία του 1960. Βάλτε, επίσης, στο πλάνο σας μία ορχήστρα που εδώ αποτελείται από 28, συνολικά, μουσικούς. Τα πατήματα μπορεί να προϋπάρχουν από άλλες μυστήριες ορχήστρες του παρελθόντος (στο μυαλό μου, πριν απ' όλες, έρχεται η Arkestra του Sun Ra), δεν είναι όμως ότι τούτοι εδώ αρκούνται στην αναπαραγωγή ή την επανάληψη. Το νήμα το πίνουν για να το φέρουν στο δικό τους γήπεδο. Και φτιάχνουν δύο συνθέσεις (19,5 και 25 λεπτών αντιστοίχως), οι οποίες μεταβολίζουν επιρροές και πρωτογενείς ιδέες σε ένα υψηλής πυκνότητας (και πιστότητας) ηχητικό σύστημα. Μέσα του μπερδεύουν και κάτι που άλλοτε δανείζεται μία kraut λογική και άλλοτε μετέχεται έναν εσωτερικής καύσης «prost» χαρακτήρα και το αποτέλεσμα είναι ένας δίσκος ικανός να διεγείρει σώμα και νου εξίσου. Και τελικά να μπαίνει στη διαμάχη παρελθόντος-παρόντος, απλώς για να καταδείξει τις διαχρονικές του αξίες. — Βαγγέλης Πούλιος

THE GREG FOAT GROUP
Girl And Robot With Flowers
 Jazzman
 * * * * *

Αν κάτι ξεχωρίζει σε τούτη την δεύτερη δουλειά του ταλαντούχου βρετανού πιανίστα/κιμπορντίστα Greg Foat, είναι οι εκλεκτικές του αναφορές και ο τρόπος με τον οποίον τις συνδέει. Βασικές πηγές έμπνευσης, μια πολύ συγκεκριμένη λογική πρόσμιξης φανκ, τζαζ και ψυχεδελικών ευαισθησιών (παρμένη από γαλλικά ή ιταλικά soundtrack των '70s) και μία σχετικώς ανόθευτη τζαζ - αργή, μειλίχια και νοσταλγική, ενώ ως συγκολλητική ουσία χρησιμοποιείται μία sci-fi αισθητική. Είναι σαφές ότι η επιμελής τακτοποίηση και τοποθέτηση στο χαρτί τούτων των αφετηριακών καταβολών μπορεί από μόνη της να δώσει θετικά αποτελέσματα. Και ο Foat τις χειρίζεται με αρκετή επιδεξιότητα, καταλήγοντας αφενός σε ορισμένες γερές γκρούβες και αφετέρου σε ένα κάποιο συναισθηματικό βάθος (στο τελευταίο βοηθάει τα μέγιστα η

τρομπέτα του Matthew Halsall στο “For A Breath I Tarry”). Ωστόσο, από αυτή την άσκηση νοσταλγίας, μοιάζει να λείπει η στιβαρότητα της γραφής, η οποία θα αφήσει ένα ουσιαδώς προσωπικό αποτύπωμα ή θα προσφέρει έστω τις χρειαζόμενες διεξόδους.

— Βαγγέλης Πούλιος

INGRID LAUBROCK ANTI-HOUSE
Strong Place
 Intakt
 * * * * *

Το Strong Place δεν είναι από τους δίσκους που σε πίνουν αδιάβαστο – κλισέ με ηλεκτρικές εκκενώσεις που σε διαπερνάνε την στιγμή ακριβώς που πρωτασφηνείς την βελόνα πάνω τους, δεν έχουν θέση εδώ. Είναι όμως δίσκος που σε κερδίζει, κάθε φορά και περισσότερο. Διακρίνεις μια μεθοδικότητα, τόσο στον τρόπο με τον οποίον η γραφή της Γερμανίδας Ingrid Laubrock αφομοιώνει τις βασικές αξίες της «avant» τζαζ που επικαλείται, όσο και όταν επιχειρεί να βρει διεξόδους από μεθόδους κάποτε

ρηξικέλυθες μα σήμερα χιλοειπωμένες και για αυτό αποδυναμωμένες. Φθάνει, λοιπόν, να προσφέρει απαντήσεις – και το κυριότερο: δικές της απαντήσεις. Αν ψάχνετε για τα δυνατά σημεία τούτου του Strong Place, στήστε αυτί στις αριστοτεχνικά δεμένες γραμμές των τριών μελωδικών οργάνων – του σαξοφώνου της Laubrock, της κιθάρας της Mary Halvorson και του πιάνο της Kris Davis· στον τρόπο με τον οποίον οι φράσεις τους συμπληρώνουν και δυναμώνουν η μία την άλλη. Παρεμβαίνει βεβαίως και ένα αρκετά ευρηματικό rhythm section (Tom Rainey/ντραμς, John Hebert/μπάσο) και το Strong Place από υφολογική άσκηση, γίνεται μία αξιομνημόνευτη εργασία.

— Βαγγέλης Πούλιος

DAVID VIRELLES
Continuum
 Pi Recordings
 * * * * *

Ο David Virelles είναι ένας νεαρός Κουβανός πιανίστας, με σπουδές σε ακαδημία του Τορόντο και τόπο κατοικίας τη Νέα Υόρκη. Και στο

Continuum επιχειρεί ακριβώς να δημιουργήσει γέφυρες μεταξύ της σύγχρονης, προοδευτικής τζαζ και της παράδοσης της Κούβας (κυρίως δε των αφροκεντρικών της καταβολών). Το εφελτήριο του βρίσκεται ξεκάθαρα στην πρώτη, παρουσιάζοντας την δεύτερη περίπου ως το τέταρτο όργανο του κουαρτέτου του ή ως μία επιπλέον εκφραστική διέξοδο. Δεν φθάνει δηλαδή να διαμορφώσει έναν διφυή χαρακτήρα. Ούτε όμως καταδικάζεται εξαιτίας αυτού – κάθε άλλο. Διότι και ο τρόπος με τον οποίον τοποθετείται στις σύγχρονες φόρμες είναι αρκούντως εμβριθής και κάποιες από τις ενώσεις εξαιρετικά εύστοχες. Πλάι του, ένα αξιόπιστο και σχετικά ευφάνταστο rhythm section (Ben Street/κοντραμπάσο και Andrew Cyrille/τύμπανα) και ο συμπατριώτης του Roman Diaz σε ποίηση, απαγγελίες και κρουστά – η αρκετά «ανεξέλεγκτη» δράση του οποίου, τον καθιστά, τρόπων τινά, πηγή εκπλήξεων. Επομένως ο Virelles μπορεί δικαίως να καυχιέται ότι με το Continuum ανταποκρίνεται στην εμπιστοσύνη ενός label, το οποίο έχει να επιδείξει ένα κάποιο κριτήριο σε τέτοιου είδους μουσικές προσμίξεις.

— Βαγγέλης Πούλιος

Fire!

► Ο Mats Gustafsson στα σαξόφωνα, ο Andreas Werliin στα τύμπανα και ο Johan Berthling στο μπάσο είναι ο κεντρικός πυρήνας των Fire!

► Ως τρίο είναι γνωστοί τόσο για το πολυσχιδές του χαρακτήρα τους, όσο και για τις τολμηρές τους συνεργασίες με μουσικούς όπως ο Jim O' Rourke ή ο Oren Ambarchi.

► Στο Exit! χρησιμοποιείται μια ορχήστρα αποτελούμενη από: 2 τραγουδίστριες, 11 πνευστά, 4 κιθάρες, 4 μπάσο, 4 ντραμ-σετ, συνθεσάιζερ, όργανο και ηλεκτρονικά. Μεταξύ των μελών αυτής της ορχήστρας βρίσκουμε εξέχοντες μουσικούς της σκανδιναβικής σκηνής, όπως λόγου χάρη οι Magnus Broo, Dan Berglund ή Reine Fiske. Τους σίχους έχει γράψει ο Arnold de Boer των Ολλανδών The Ex.

► Ο δίσκος ηχογραφήθηκε ζωντανά, παρουσία κοινού, στο κέντρο σύγχρονης πειραματικής τέχνης Fylkingen της Στοκχόλμης.

MY BLOODY VALENTINE

M B V

Self-released

Το M B V δεν σε γεμίζει με μουσικές απορίες. Το πολύ πολύ να απασχοληθεί ο καθένας με μια σειρά προσωπικές φαντασιώσεις (βλ. παρακάτω). Και για να μην το κουράζουμε, αυτό που προσφέρει ουσιαστικά η κυκλοφορία του δεν είναι τίποτα παραπάνω από επιβεβαίωση όσων ήδη ξέραμε για αυτή την ημίτρελη ιδιοφυΐα. Αυτό που δεν γνωρίζαμε, τουλάχιστον μέχρι να έρθει από το πουθενά (22 ολόκληρα χρόνια μετά το Loveless) αυτός εδώ ο δίσκος, ήταν πως μόλις ακούσεις αυτό το τόσο χαρακτηριστικό τρέμολο στο wall of sound που ορθώνεται απ' τις πρώτες νότες του "She Found Now", παίρνεις μια βαθιά ανάσα. Μας είχε λείψει (όσο και να γουστάρουμε τους A Place to Bury Strangers, δεν είναι το ίδιο), παραλίγο να το ξεχάσουμε αλλά, ευτυχώς, όλα είναι εδώ. Ανακουφισμένος που τίποτα δεν έχει αλλάξει, μπορείς με άνεση να γευτείς την επίθεση του "Nothing Is", αλλά και την κάθε άλλο παρά αλαφροϊκιωτη ποπ του "New You". Προφανώς, τη χρονιά θα τη βγάλουμε «shoegazing με το "In Another Way"», αλλά η πιο ενδιαφέρουσα σκέψη που μου έρχεται στο μυαλό στις δεκάδες φορές που έχω ήδη ακούσει το δίσκο είναι... τι θα είχε συμβεί αν είχε κυκλοφορήσει το 1997; Θα είχαμε ανακηρύξει τον Kevin Shields Μεσσία και θα είχε πάρει το δρόμο του Cobain; Τέλος πάντων, είπαμε, αυτά λίγη σημασία έχουν. Αυτό που πάνω από όλα μένει τώρα είναι ότι αυτά τα 9 τραγούδια (που δεν) περιμέναμε τόσα χρόνια, ομορφαίνουν και μεγαλώνουν ακόμα περισσότερο το μύθο του Loveless και ταυτόχρονα καθιστούν το M B V την πλέον σημαντική επιστροφή που έχει συμβεί στην κιθαριστική μουσική τις τελευταίες δεκαετίες. Ή ποτέ. Όπως το βλέπει ο καθένας.

— Γιώργος Μικαλόπουλος

LE CAROUSEL

Le Carousel

PKR

Αν ανήκετε και εσείς στο γκρουπ όσων δεν «ένιωσαν» τίποτα με το τελευταίο πόνημα των Hot Chip και της Bat For Lashes (όπως εγώ), αλλά θέλετε οπωσδήποτε την New Order – ποπ στη ζωή σας, αυτό το ντεμπούτο μπορεί να εξελιχθεί σε αποκάλυψη. Ο Ιρλανδός DJ και παραγωγός Phil Kieran, έχει μια αξιοπρόσεκτη καριέρα μέχρι τώρα, με συνεργασίες και remix με τους Depeche Mode, τον Peter Hook, τον David Holmes και κυκλοφορίες σε σημαντικά labels όπως Cocoon, Soma κτλ. Τώρα έφτιαξε αυτό το σχήμα θέλοντας να παίξει με τη ντίσκο των '80s και κατάφερε να παραδώσει ένα δίσκο γεμάτο τραγούδια που περιμένουν τα remix τους για να σαρώσουν τα κατάλληλα dancefloors. Από την αρχή του δίσκου, με το lead single "Lose Your Love", αλλά και τα "Good Times" και "Stick Together" που ακολουθούν, ο Kieran αποδεικνύεται εξαιρετικός μουσικός και ο δίσκος των Le Carousel γρήγορα μετατρέπεται σε ένα από τους πιο feel good δίσκους των τελευταίων ετών. Όσοι ενδιαφέρονται για τα παραπάνω, πρέπει πέρα του αυτονόητου (ακούστε το δίσκο!) να τσεκάρουν την έξοχη εκτέλεση του Andrew Weatherall στο προαναφερθέν "Lose Your Love".

— Γιώργος Μικαλόπουλος

PANTHA DU PRINCE
& THE BELL LABORATORY

Elements of Light

Rough Trade

Όσοι ακολουθούν πιστά την ανέλιξη του Pantha du Prince σε έναν απ' τους πιο επιτυχημένους παραγωγούς των τελευταίων ετών δεν θα ξαφνιαστούν με αυτή τη συνεργασία. Στο αριστουργηματικό Black Noise τα κάθε λογής «κουδουνίσματα» είχαν καίρια θέση στην ατμόσφαιρα και κυρίως στη ροή του δίσκου. Πίσω από το όνομα Bell Laboratory, λοιπόν,

κρύβονται ένα σωρό μουσικοί που αναλαμβάνουν κύμβαλα, ξυλόφωνα κοκ., με τον Νορβηγό συνθέτη Lars Petter Hagen να αναλαμβάνει τις ενορχηστρώσεις. Δυστυχώς, τίποτα από αυτά δεν οδήγησε κάπου. Νομίζω ότι τα σχεδόν 13 λεπτά του "Particle" φθάνουν για να οριοθετήσουν το πλαίσιο αυτής της κριτικής. Τίποτα αναπάντεχο δεν συμβαίνει, τίποτα δεν σε ξαφνιάζει ή δεν σου τραβάει την προσοχή. Υπάρχει, βέβαια, η στάμπα του Pantha du Prince παντού, αλλά καταλαβαίνεις τη φλυαρία και

την επανάληψη. Το "Photon", που ακολουθεί, είναι μάλλον η κλαμπάτη εξέλιξη του προηγούμενου και τίποτα παραπάνω. Το αντίθετο συμβαίνει στο "Spectral Split", όπου τουλάχιστον αναγνωρίζεις τον πλούτο της παλέτας του. Μελωδίες και ρυθμοί ισορροπούν ιδανικά στο μοναδικό σημείο-άξιο λόγου του "Elements of Light". Δεν του αξίζει τίποτα παραπάνω απ' τη βάση λοιπόν.

— Γιώργος Μικαλόπουλος

IN THE
WORKSHOP...
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ...

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ*

*Συνθέτης, ιδρυτής της ανεξάρτητης
δισκογραφικής Puzzlemusik
ergastiri2012@gmail.comBOWIE – CAVE – SPRINGSTEEN
KEEP IT SIMPLE!

Στο τεύχος αυτό επιχειρείται μια ανακεφαλαίωση των βασικών τεχνικών που έχουν παρουσιαστεί μέχρι τώρα από αυτή τη στήλη, με σκοπό να λειτουργεί στο μέλλον σαν συνοπτικό σημείο αναφοράς για όσους ως τώρα την παρακολουθούν συστηματικά και ταυτόχρονα να βάλει στο κλίμα όσους δεν έτυχε να την παρακολουθήσουν από την αρχή της.

Όταν γράφουμε ένα τραγούδι, είτε το καταλαβαίνουμε είτε όχι, χρησιμοποιούμε μία κλίμακα. Οι κλίμακες που συνήθως χρησιμοποιούμε είναι οι ματζόρε και οι μινόρε.

Χρησιμοποιούνται πολύ συχνά και άλλου τύπου κλίμακες (οι λεγόμενοι «τρόποι») αλλά αυτό είναι κάτι με το οποίο θα ασχοληθούμε στο μέλλον.

Όλες οι παραπάνω κλίμακες έχουν 7 νότες, και χρησιμοποιώντας την κάθε νότα ως βάση «χτίζουμε» πάνω της μια συγχορδία. Η συγχορδία αποτελείται από νότες που ήδη υπάρχουν στην κλίμακα.

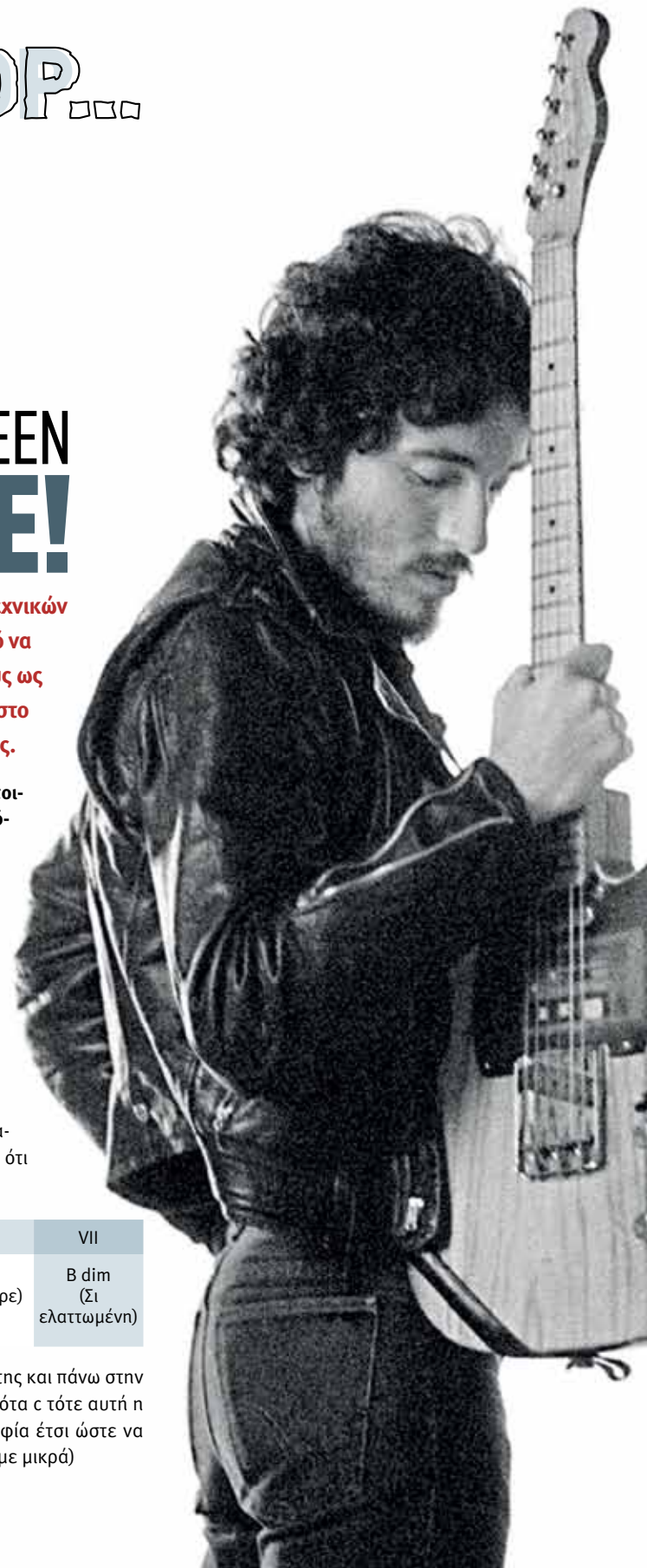
Οι βασικοί τύποι συγχορδίων (ακόρντα) που προκύπτουν είναι 4.

Οι μείζονες (ματζόρε), οι ελάσσονες (μινόρε), οι ελαττωμένες και, οι δύσχρηστες και για αυτό πολύ σπάνιες σε χρήση, αυξημένες.

Αν πάρουμε σαν παράδειγμα την κλίμακα Ντο ματζόρε που αποτελείται από τις νότες ΝΤΟ, ΡΕ, ΜΙ, ΦΑ, ΣΟΛ, ΛΑ, ΣΙ (c, d, e, f, g, a, b στη διεθνή συντομογραφία τους) και «χτίσουμε» τις αντίστοιχες συγχορδίες, θα διαπιστώσουμε ότι στην συγκεκριμένη κλίμακα εμφανίζονται οι εξής συγχορδίες:

I	II	III	IV	V	VI	VII
C (Ντο ματζόρε)	D min (Ρε μινόρε)	E min (Μι μινόρε)	F (Φα ματζόρε)	G (Σολ ματζόρε)	A min (Λα μινόρε)	B dim (Σι ελαττωμένη)

Κάθε συγχορδία παίρνει το όνομα της από τη νότα που βρίσκεται στη βάση της και πάνω στην οποία «χτίστηκε» η συγχορδία. Π.χ. όταν χτίσω μια συγχορδία με βάση τη νότα c τότε αυτή η συγχορδία θα λέγεται C (με κεφαλαία σύμφωνα με την διεθνή σημειογραφία έτσι ώστε να διακρίνεται η συγχορδία από την απλή νότα με το ίδιο όνομα που γράφεται με μικρά)

Ο κεντρικός ήρωας του David Bowie αναρωτιέται σχετικά με —και αναμένει να τον επισκεφτεί— το χάρισμα του ήχου και της όρασης. The gift of sound and vision. Η συνεχής αντικατάσταση της ματζόρε IV από την μινόρε II δημιουργεί την κατάλληλη ατμόσφαιρα και αφήνει μια αίσθηση ανεκπλήρωτου.

Το αν μια συγχορδία (ακόρντο) θα είναι π.χ. ματζόρε ή μινόρε δεν είναι κάτι που το αποφασίζουμε εμείς. Είναι κάτι που προκύπτει αυτόματα από τις νότες της κλίμακας που χρησιμοποιήθηκαν. Για παράδειγμα ο συνδυασμός ντο – μι – σολ (c – e – g) που μου δίνει τη συγχορδία ΝΤΟ (C) έχει το άκουσμα ματζόρε. Αντίθετα ο συνδυασμός ρε – φα – λα (d – f – a) που θα προκύψει όταν «xtίσω» μια συγχορδία με βάση τη νότα ρε θα μου δώσει τη συγχορδία ΡΕ μινόρε (D min)

Η λατινική αρίθμηση (I, II, III κλπ) δείχνει τη σειρά που έχει η συγχορδία (ακόρντο) μέσα στην κλίμακα. Αν είναι η πρώτη (από την οποία ξεκινάει η κλίμακα) η δεύτερη (II) κλπ. Αυτή η θέση μέσα στην κλίμακα στην οποία συναντάται η συγχορδία λέγεται **Βαθμίδα**.

Κάθε βαθμίδα μέσα σε μία κλίμακα έχει τη λειτουργία της. Με απλά λόγια δεν είναι κάθε βαθμίδα κατάλληλη για όλες τις δουλειές! Αυτό δεν είναι ένα αισθητικό ζήτημα που θα μπορούσε να είναι και προσωπικό / υποκειμενικό του καθενός. Είναι ζήτημα φυσικής και έχει βέβαια να κάνει με την αρμονική στήλη που παράγει κάθε ήχος και άρα με τις συχνότητες.

Για παράδειγμα: η λειτουργία της I είναι να μας ορίσει το τονικό μας κέντρο. **Να μας δώσει δηλαδή ένα σημείο αναφοράς στο οποίο επανερχόμαστε** συχνά ή όχι και τόσο συχνά. Αυτό μπορούμε να το διαλέξουμε εμείς.

Η λειτουργία της V είναι **να δημιουργήσει μια προσμονή, μία απαιτητική εκκρεμότητα, ή αλλιώς μία ανάγκη να επιστρέψουμε στο αρχικό σημείο αναφοράς μας** που βέβαια είναι η I.

Η IV βαθμίδα έχει περισσότερες λειτουργίες με μία από αυτές να είναι **η προετοιμασία της ... εκκρεμότητας**. Για αυτό και πολύ συχνά ακούγεται πριν από την V.

Η I, η IV και οι V βαθμίδες ονομάζονται κύριες βαθμίδες της κλίμακας και αρκούν από μόνες τους για να φτιάξεις ένα ολοκληρωμένο τραγούδι. Στρατιές καλλιτεχνών που θαυμάζεις και που σε έχουν συντροφέψει με τα τραγούδια τους πολύ συχνά χρησιμοποιούν αυτήν την απολύτως αρχαιολογική τεχνική.

Πάρε για παράδειγμα το “Into Your Arms” του **Nick Cave**. Βλέπουμε το πρώτο δίστιχο του κουπλέ το οποίο συνεχίζει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και στα υπόλοιπα δίστιχα. (σε ΝΤΟ μείζονα με C = I, F = IV και G = V)

Σε άλλες περιπτώσεις (βλ. “Nobody’s Baby Now”, και όχι μόνο) ο Cave έχει μείνει πιστός στις κύριες βαθμίδες καθ’όλη τη διάρκεια ενός τραγουδιού. Τι γίνεται όμως όταν οι κύριες βαθμίδες δεν αρκούν για να εκφράσεις αυτό που χρειάζεται;

Ας δούμε πως αντιμετωπίζει το ζήτημα ο Cave στη συνέχεια του ίδιου τραγουδιού.

Ο **αρμονικός ρυθμός** (δηλ. το πόσα μέτρα κρατάει κάθε ακόρντο) ήταν μέχρι στιγμής ένα ακόρντο ανά δύο μέτρα. Στο pre-chorus όμως (που μας προετοιμάζει για το ρεφραίν/chorus), ο αρμονικός ρυθμός πυκνώνει και το δίμετρο μέσα στο οποίο κανονικά θα ακούγαμε μόνο ένα ακόρντο F «σπάει» στα δύο και ακούμε ένα μέτρο F και ένα μέτρο Dmin. IV και II δηλαδή.

Στο αμέσως επόμενο δίμετρο συμβαίνει κάτι πολύ ανάλογο. «Κανονικά» θα ακούγαμε μόνο το ακόρντο G. Για μισό μέτρο όμως παρεμβάλλεται το ακόρντο E min. V και III δηλαδή.

Η πυκνωση του αρμονικού ρυθμού —μέσω αυτών των αντικαταστάσεων— δημιουργεί μια ένταση η οποία και «λύνεται» στο ρεφραίν όπου ο αρμονικός ρυθμός επανέρχεται στον αρχικό (ένα ακόρντο ανά δύο μέτρα). Αντί του πιο συνηθισμένου IV – I όμως εμφανίζεται το II – I. Η αντικατάσταση της ματζόρε IV από την μινόρε II κάνει το στιχουργικό νόημα του ρεφραίν να είναι πιο ανοιχτό σε ενδεχόμενα. Δεν είμαστε βέβαιοι αν θα υπάρξει η «θεική επέμβαση» που θα την οδηγήσει στην αγκαλιά του.

Τα παραπάνω, και ιδιαίτερα το pre-chorus, αποτελούν κλασικό παράδειγμα **αντικατάστασης**. Αντικαθιστάς δηλαδή μια κύρια βαθμίδα με μία από τις υπόλοιπες (δευτερεύουσες) που έχει μια ανάλογη ή εσκεμμένα αντιθετική λειτουργία.

Έτσι:
την I βαθμίδα είναι δυνατόν να την αντικαταστήσει η VI (ή και η III)
την IV την αντικαθιστά η II
η V μπορεί να αντικατασταθεί είτε από την VII είτε από την III επίσης.

Ο **Bruce Springsteen** έχει αναγάγει τη σύνθεση τραγουδιού αποκλειστικά με κύριες βαθμίδες σε ... επιστήμη (όχι τόσο στα πρώτα του άλμπουμ όσο σταδιακά από τα ‘80s και μετά). Παρόλα αυτά, εννοείται ότι και αυτός χρησιμοποιεί συχνά αντικαταστάσεις.

Το ακόλουθο παράδειγμα είναι από το *Born To Run* του 1975 και είναι το “Tenth Avenue Freeze-out”.

Το τραγούδι είναι σε ΦΑ (F) μείζονα. I βαθμίδα είναι η F μείζονα συγχορδία. IV είναι η Bb και V είναι η C.

Στο πρώτο οκτάμετρο έχουμε ένα πυκνό αρμονικό ρυθμό. Δύο ακόρντα ανά μέτρο. Αν δοκιμάσετε να παραλείψετε το δεύτερο ακόρντο κάθε μέτρου θα διαπιστώσετε:

- ότι το τραγούδι στέκεται χωρίς πρόβλημα κι έτσι. Δεν χρειάζεται καν να αλλάξει η μελωδία του.
- Ότι έχετε αφαιρέσει στην ουσία τις δευτερεύουσες συγχορδίες/βαθμίδες και μόνο αυτές.
- Συνέπεια του 2 είναι ότι το τραγούδι έχει χάσει τελείως το groove του το οποίο στηρίζονταν ακριβώς σε αυτή τη ρυθμική εναλλαγή F – Dmin (δηλ. I – VI) και Bb – Gmin (δηλ. IV – II).

Οι βασικές χρήσεις των αντικαταστάσεων μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

- **εμπλουτισμός των εκφραστικών μέσων** προκειμένου να επιτευχθεί ένα πληρέστερο αποτέλεσμα.
- Αλλαγή του **χρώματος** και της **υφής** του ακούσματος **προκειμένου να υπάρχει ποικιλία**.
- Αλλαγή του **χρώματος** και της **υφής** του ακούσματος προκειμένου **να υποστηριχθεί καλύτερα το νόημα ενός στίχου**.
- **Διατήρηση του ενδιαφέροντος του ακροατή με την εισαγωγή ενός νέου στοιχείου** (αντικατάσταση), αποφεύγοντας παράλληλα την εισαγωγή ενός εντονότερου καινούργιου στοιχείου που θα αποσπούσε την προσοχή σε ένα τμήμα του τραγουδιού, στο οποίο δεν υπάρχει δομικός λόγος να συμβεί κάτι τέτοιο.

Θα κλείσουμε με ένα ακόμη παράδειγμα αντικατάστασης, τραβηγμένο όμως στα άκρα αυτή τη φορά, που εξυπηρετεί συγκεκριμένη ανάγκη. Προέρχεται από το “Sound and Vision” του **David Bowie**.

Το τραγούδι είναι γραμμένο στη ΣΟΛ μείζονα (G). Σε όλο το τραγούδι (με την σύντομη εξαίρεση της γέφυρας) χρησιμοποιούνται οι G, Amin και D συγχορδίες. Δηλαδή η I, II και V βαθμίδα αντίστοιχα. Η IV (δηλ. η C) —αν και κύρια— απουσιάζει εντελώς. Το κενό που αφήνει πίσω της έρχεται —και πολύ λογικά— να καλύψει η II που την αντικαθιστά.

Γιατί όμως αυτή η ακραία αντικατάσταση; Οι στίχοι του τραγουδιού είναι ιδιαίτερως μελαγχολικοί. **Ο κεντρικός ήρωας είναι μοναχικός.** Μόνος στο δωμάτιο του αναρωτιέται σχετικά με —και αναμένει να τον επισκεφτεί— το χάρισμα του ήχου και της όρασης. The gift of sound and vision. **Η συνεχής αντικατάσταση της ματζόρε IV από την μινόρε II δημιουργεί την κατάλληλη ατμόσφαιρα και αφήνει μια αίσθηση ανεκπλήρωτου.**

Επιπλέον, στη στροφή “I will sit right down waiting for the gift of sound and vision” (αλλά και στην αμέσως επόμενη) η II - Amin (όταν εμφανίζεται) έχει σαν μπάσο όχι τη νότα a όπως θα όφειλε αλλά τη νότα c. Δηλαδή μια νότα που ναι μεν περιέχεται στη II συγχορδία Amin αλλά στην ουσία είναι η λειτουργία του. Στο ergastiri2012@gmail.com μπορείτε να... ψηφίσετε αν προτιμάτε να επικεντρωθούμε στο “Here Comes Your Man” των Pixies ή στο “Muscle Museum” των Muse. Με την ευκαιρία μπορείτε να προτείνετε και κάποιο άλλο τραγούδι που τυχόν σας ενδιαφέρει να παρουσιαστεί από αυτή τη στήλη.

ΜΙΚΡΟΜΟΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

[«*Antes είναι οι απόψεις μου και αν δεν gas αρέσουν έχω κι άλλες*» — Groucho Marx]

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΞΑΓΑ

► You're in the army now. Η παλιά 8οίλα των Bolland² (σε μετέπειτα διασκευή και από Status Quo) μοιάζει να αποτυπώνει ιδανικά το κακί κλίμα των ημερών. Αναρωτιέμαι: όλοι αυτοί οι στρατευμένοι εργαζόμενοι θα έχουν κάποτε δικαίωμα σε γαλόνια και προνόμια της αποστρατείας;

► Κάποια στιγμή η στήλη αυτή φαντασιώθηκε τι θα γινόταν εάν ...απεργούσε (μεταξύ μας, δεν είναι αστεία αυτή η τριτοπρόσωπη αυτο-αναφορά;). Θα έμενε η σελίδα αυτή κενή σαν το λευκό που ξεχωρίζει; Ή μήπως απλά ο αρχισυντάκτης θα έβρισκε αμέσως αντικαταστάτη και ελάχιστοι θα έπαιρναν χαμπάρι την απουσία;

► Που θέλω να καταλήξω; Ας παραδεχτούμε εξ αρχής ότι (όσο κι αν γουρλώνουν τα μάτια τα χασαπόπουλα και οι great pretenders των ΜΜΕ) η απεργία στην ουσία της είναι ένας «εκβιασμός». Ένας εκβιασμός, όμως, για να έχει ένα κάποιο νόημα (και κυρίως αποτέλεσμα!) σημαίνει ότι τον αντίπαλο από κάπου τον κρατάς.

► Ας βάλουμε λοιπόν την πραγματικότητα κάτω (όσο κι αν δεν συμφωνούμε μαζί της). Το 25% του πληθυσμού δεν μπορεί αν απεργήσει γιατί απλούστατα ... ανεργεί (για αναλογιστείτε εν τω μεταξύ ότι έχουμε ξεπεράσει κατά πολύ εκείνο το δραματικό "One in ten" που τραγουδούσαν οι UB40 στην εποχή της Μαργαρίτας). Πέρα από το γεγονός ότι τους έχουν όλοι γραμμένους (οι μεν κακομοίρνες περιμένουν

τον εμίρη με τις επενδύσεις, οι δε την επανάσταση η οποία θα φέρει τον επί γης παράδεισο). Να απεργήσει ο ελεύθερος επαγγελματίας; Θα μοιάζει με τον τύπο ο οποίος στέρησε από τον εαυτό του «πάσης πατρότητας ελπίδα» (που έγραφε και ο Τσιφόρος) για να τιμωρήσει τη γυναίκα που τον απατούσε. Ο ιδιωτικός υπάλληλος; Εδώ κι αν υφίσταται εκβιασμός, από την αντίστροφη όμως. Ποιος τολμά να απεργήσει με το παραπάνω άνεργο 25% να είναι έτοιμο και πρόθυμο να καταλάβει τη θέση του (ενίοτε και με τον μισό μισθό); Και ο «προνομιούχος» δημόσιος υπάλληλος; Ακόμη κι αν στο αίμα του κυκλοφορούν τα πιο αγωνιστικά αντισώματα, τα πιο παθιασμένα συνδικαλιστικά κύτταρα, κάθε ημέρα απεργίας είναι παφ και 5οάρικο, πόσοι το αντέχουν;

► Τι μας απέμεινε λοιπόν; Η απεργία ως ένα «όπλο» της ελίτ; (ένα όπλο μάλιστα αποκριάτικο, αδειανό, χωρίς καν καψούλι). Μια εθιμοτυπική αντίδραση; Ένα εξαρτημένο αντανakλαστικό alά Pανlόν's Dog; Μια μάχη οπισθοφυλακής «για να πέσουμε αγωνιζόμενοι ηρωικά»; Και τι κάνουμε; Εδώ σε θέλω κάβουρα να περπατάς στα κάρβουνα.

► Για να περάσουμε και στα δικά μας τα (μικρο)μουσικά. Με αφορμή το πολύ ενδιαφέρον άρθρο του Καραμπεάζη στο τελευταίο Sonik για την υποφωτισμένη εν Ελλάδι ηλεκτρονική σκηνή, αξίζει να εστιάσουμε σε μια γενικότερη φιλολογία η οποία ξεπηδά με αξιοσημείωτα προβλέψιμη συνέ-

πεια όποτε γίνεται αναφορά στην ιστορία ενός μουσικού είδους. Αναφέρομαι σε αυτή η οποία ασχολείται με το φλέγον ερώτημα «Ποιος το έπαιξε πρώτος».

► Ως γνωστόν, πολύ υψηλή θέση στην Ρίχτερ κλίμακα της βαρεμάρας κατέχουν οι αφηγήσεις ταξιδιωτικών εμπειριών των άλλων. Αλλά ακριβώς για (και παρολ') αυτά θα σας συνιστούσα το έξοχο βιβλίο του Κλαούντιο Μάγκρις «Δούναβης», μια ιστορική, γεωγραφική και πολιτιστική περιήγηση του μεγάλου αυτού ευρωπαϊκού ποταμού. Σε αυτή του την πορεία λοιπόν ο συγγραφέας φτάνει κάποια στιγμή στην πλατεία ενός γερμανικού κεφαλοχωρίου και σε μια βρύση η οποία σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της ντόπιας παράδοσης είναι η ...πηγή του Δούναβη. Μα το ποτάμι των 2.800 χιλιομέτρων ξεκινάει λοιπόν από ένα κεφαλόβρυσο;

► Κοντολογίς, και για να κάνω και πιο λιανή την αναλογία, για μένα δεν έχει κανένα απολύτως νόημα το ποιος έπαιξε κάτι πρώτος. Γιατί τα μουσικά είδη δεν είναι παρθενογεννήματα ενός φωτισμένου εγκεφάλου, εμπνεύσεις ενός κεραυνοβλημένου καλλιτέχνη, είναι εξελισσόμενες διαδικασίες στην οποία άλλοι έχουν μεγαλύτερη συμβολή άλλοι μικρότερη. Μοιάζουν έτσι πολύ με έναν ποταμό ο οποίος στη διαδρομή του συντίθεται και μεγαλώνει μέσα από ένα fractal δίκτυο αναρίθμητων παραπόταμων, στους οποίους ρέουν με τη σειρά τους μικρότερα ποταμάκια, ρυάκια, και τελικά ...βρυσούλες.

► Θα μου πείτε, βέβαια, και θα σας δώσω και δίκιο, ότι πάντοτε υπάρχει κάποιος που προηγείται χρονικά. Το ζήτημα, όμως, είναι ότι πάντοτε θα υπάρχει υποκειμενικά κάποιος πιο «πρώτος». Για να τονίσουμε το μάταιο και το άσκοπο του εγχειρήματος, ας υποθέσουμε ότι καταλήγουμε στον πολυπόθητο «Κολόμβο»

μας (ίσως σε κάποια υποείδη τα οποία στηρίζονται σε μια τεχνολογική καινοτομία να είναι και πιο εφικτός ο εντοπισμός του). Ωραία, και; Η μουσική δεν είναι ιπποδρομία ούτε ανταγωνιστική αρένα. Και, εν τέλει, μεγαλύτερη αξία έχει ο μουσικός εκείνος ο οποίος θα δώσει μορφή και υπόσταση σε ένα είδος, εκείνος που θα το περάσει σε ένα ευρύτερο κοινό, εκείνος στον οποίο θα παραπέμπουν μέσα από το έργο τους οι επόμενοι.

► Δεν πειράζει λοιπόν που δεν θα μάθουμε ποτέ ποιος Νεάντερταλ σκάλισε τα πρώτα κολλυβογράμματα στον τοίχο της σπηλιάς του. Σημασία έχει που υπήρξε ο Όμηρος. Κι ας μην ήταν ο πρώτος.

► Για να μην πω ότι, από μία άποψη, ακόμη και οι άσημοι, οι «δεύτεροι», εκείνοι που συνωστίζονται εκ των υστέρων σε ανασκαφικές συλλογές τύπου Nuggets, έχουν μια σπουδαία και διόλου αμελητέα συνεισφορά στην εμπέδωση και στη διάδοση ενός είδους. Γιατί, αν δεν υπάρξουν οι επίγονοι, οι συνεχιστές έως και οι μιμητές, ακόμη και η πιο ριζοσπαστική πρωτοποριακή αβάνγκαρντ παραμένει ένα στέρφωχωράφι, ένα άγονο κληροδότημα χωρίς κληρονόμους.

► History (...) it's not made (only) by great men, για να παραφράσω αγαπημένους Gang Of Four.

► Παραλείπόμενα από την λιστολογία: Ανακαλύφθηκε νέος μαθηματικός ορισμός του dt: ο χρόνος που μεσολαβεί μεταξύ της δημοσίευσης μιας λίστας με καλύτερα/καλύτερότερα/καλύτερότατα μέχρι τη στιγμή που θα εμφανιστεί το σχόλιο «λείπει ο Τάδε».

► Δεν πιστεύω με αφορμή την επιστροφή του Bowie να έχουμε και νέες μεσσιανικές διακηρύξεις περί σωτηρίας της μουσικής. Αυτή δεν την έσωσαν άλλωστε πέρυσι οι Swans (βοήθεια μας);

BEST NEW MUSIC

APPROVED BY SONY MUSIC

DAVID BOWIE
The Next Day

NICK CAVE & THE BAD SEEDS
Push The Sky Away

DEPECHE MODE
Delta Machine

HURTS
Exilé

JIMI HENDRIX
People, Hell & Angels

THE STROKES
Comedown Machine

DIDO
Girl Who Got Away

HOW TO DESTROY ANGELS
Welcome Oblivion

VAMPIRE WEEKEND
Modern Vampires of the City

BAJOFONDO
Presente

SOUND CITY
Real To Reel

ATOMS FOR PEACE
Amok

SONY MUSIC

www.sonymusic.gr

facebook.com/sonymusicgreece

[@SonyMusicGreece](https://twitter.com/SonyMusicGreece)